40

VP MAGAZIN

FOILETON

3A

ACTIUNE AVENTURA

ANTICIPATIE

VP Magazin

FOILETON 3A

Acțiune – Anticipație – Aventură

Noi episoade și noi aventuri, thrillere,
Science fiction, actiune cât cuprinde,
dosarele imposibilului, westernuri de
altădată...

Lectură plăcută și Țineți aproape!

Echipa VP MAGAZIN

numărul 40 – Septembrie 2018

S.D.PERRY
Predator
Turnul lui Skeld

NEW!

Barry SADLER
Mercenarul etern
Episodul II

Rodica BRETIN
Dosarele
imposibilului 02

NEW!

NEW!

Lee CHILD
Războaie mici

Keith DOUGLASS
Carrier 05
VÂRTEJUL
Episodul IV

Greig BECK
Fosila
Episodul I

NEW!

Willis George
EMERSON
Zeul învăluit în fum
Partea II

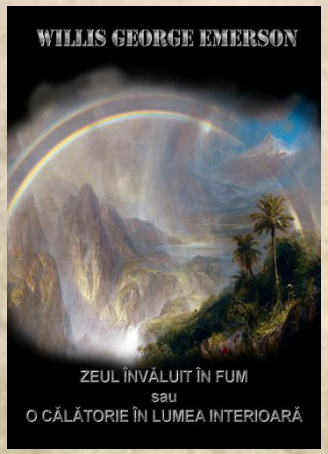

NEW!

R.E.BYRD
Tărâmul de
dincolo de Poli
Episodul III

VP Magazin

PREDATOR
TURNUL LUI ȘKALD
S.D.PERRY

S. D. PERRY

Turnul lui Skeld

versiunea în limba română
uncris

Anno Domini 820

Când *Jarl*[1] Sabie și luptătorii săi s-au întors din expediția lor fructuoasă – mânăstirile de peste mare adăpostiseră multe comori – în Casa Jormungand îl aștepta o poveste. Trei soli diferiți veniseră din nord în urmă cu câteva săptămâni aducând știri.

Primul relata faptul că acel Skeld Colț de Mistreț a fost ucis de războinicul Asger Lance, care a luat pământurile lui Skeld în stăpânirea sa. A fost o bătălie mare și sângeroasă la începutul toamnei, iar Asger și oamenii lui au învins.

A doua știre era că Asger înnebunise și a incendiat fermele și satele, silind oamenii să fugă în sălbăticie.

Ultimul mesaj era că Asger era mort și că fusese mort încă din ziua când cucerise Turnul. Era Skeld și ai lui cei ce-i ucideau pe toți pe care îi întâlneau; ieșiseră din morminte ca *draugar* (zombi) când lungile zile ploioase de toamnă tocmai s-au prefăcut în zile de iarnă timpurie. Acum bântuiau hotarele pământurilor lui Skeld și devorau fiecare om care îndrăznea să se apropie.

Jarl nu credea în *draugar* – povești cu monștri bune de spus copiilor seara, în jurul focului – și era convins că chiar neonorabilul Skeld a răspândit o asemenea poveste pentru a-și ascunde o slăbiciune. Dacă suferise pierderi grele în lupta cu Asger, acum era vulnerabil. Skeld îmbătrânise, iar *Jarl* Sabie avea în barbă mai multe fire cenușii decât roșcate; dacă voia să-și ia revanșa asupra lui Colț de Mistreț – așa cum cerea onoarea – acum era momentul! Turnul se fălea cu cele trei minunate Case mari, cu

[1] Jarl – rang nobiliar în vechea Scandinavie, imediat sub cel de rege.

staulele, cu un zid împrejmuitor înalt și cu turnul de pază robust, din piatră, care și dăduse numele așezării.

Turnul Jarlului. Îi plăcea cum sună. Va popula așezarea cu luptători și femei și-și va petrece ultimii anii de viață făcând copii, bând, și veghind asupra satelor din împrejurimi care îi vor cere protecția, făcând raiduri după pofta inimii. Tot ce trebuia să facă era să-l cucerească.

Când războinicii s-au adunat ca să-și sărbătorească întoarcerea victorioasă, *Jarl*ul s-a ridicat. Stelgar a răcnit către oamenii beți să tacă și să asculte, deoarece *Jarl* Sabie urma să vorbească. Râsetele și strigătele au încetat imediat, ochii încinși de băutură întorcându-se către *Jarl*. Jormungand Țeastă era conducătorul clanului de războinici, dar timp de mulți ani *Jarl* fusese cel mai bun luptător și comandant de raiduri al lui. *Jarl* îi antrena pe noii războinici și tot el îi conducea.

— Vreau să cuceresc Turnul lui Skeld, spuse tare și clar. Cândva, Skeld a spus că eu nu sunt un adevărat războinic și a scuipat la picioarele mele. Am așteptat mulți ani.

Se auzi o rumoare aprobatoare. Chinul așteptării răzbunării era dovada unui caracter puternic.

— Se zvonește că Skeld a devenit un *draugar*. Eu cred că a rămas fără războinici și ține departe oamenii înspăimântați cu povești.

— Ce-i un *draugar*? a întrebat Ult.

El venea din interiorul ținutului.

— Almar, vrei să vorbești tu despre *draugar*?

Almar era puternic, un luptător bun, dar și cel mai superstițios om pe care-l întâlnise *Jarl*. Era plin de cunoștințe și întotdeauna purta în lupte amulete vrăjite. S-a ridicat fără tragere de inimă.

— Uneori, când un om moare din propria voință, devine *draugar*, spuse Almar, vocea-i joasă bubuind în sala caldă. *Draugar* nu sunt vii, dar umblă printre cei vii, mâncându-le carnea și bându-le sângele. Ei cresc în înălțime, la fel de mult ca giganții, și pot să cântărească cât un taur. Nu poartă arme, pentru că sunt puternici cât zece oameni. Se spune că sunt hidoși la vedere, au corpul vânăt ca de cadavru și put; se spune că *draugar* împrăștie nebunia tuturor celor ce-i aud vocea. Atacă orice om sau animal până ce nu mai rămâne pic de carne pe oasele lui.

Careva a glumit despre „osul" bărbatului, stârnind un nou val de râs, dar *Jarl* a văzut că Stelgar nu râdea; nici Helta Arcașul, nici Ult sau Thrain, toți oameni puternici, luptători de prim rang. Aceștia ascultau cu atenție.

— Cum pot fi uciși? a întrebat Ult.

— Sunt deja morți, spuse Almar. Nu pot fi uciși. Trebuie arși sau tăiați în bucăți. Apoi bucățile trebuie arse, iar cenușa aruncată în mare. Iar asta este tot ce știu despre *draugar*.

Se așeză, pipăind neliniștit amuletele fermecate pe care le purta în jurul gâtului.

— Noi tocmai ne-am întors dintr-o lungă călătorie, a spus *Jarl*. Știu că unii dintre voi aveți treburi de aranjat, neveste cărora să le țineți cald, și nu veți dori să plecați din nou atât de curând… Dar mâine voi vorbi în Jormungand apoi voi pleca imediat, ca să-l termin pe Skeld Colț de Mistreț. Dacă e un *draugar*, am să-l ard și am să iau în stăpânire Turnul. Dacă e om, voi face la fel. Mă veți însoți?

Stelgar s-a ridicat în picioare. Era cel mai apropiat aliat al Contelui și frate de cruce încă din copilărie.

— Skeld nu are onoare. Când a scuipat la picioarele tale, a scuipat pe mine. Vin cu tine.

Helta, Ult și Thrain s-au ridicat și ei. Toți erau de vârsta *Jarl*ului, toți luptaseră mulți ani alături de el. Thoralf s-a ridicat, rânjind.

— Sigrid va avea parte de căldură fie că sunt eu aici, fie că nu, a spus tânărul, stârnind noi hohote de râs.

S-au ridicat și alții, adăugându-se la număr: Rangvald Barosul, Geir, Bjarke, Sten cel Nesăbuit, Egil… Șaptesprezece cu toții, un amestec de tineri și maturi, destui pentru a manevra un mic *knorr*[2] în lungul coastei, destui pentru a cuceri Turnul, dacă poveștile despre pierderile suferite de Skeld erau cât de cât apropiate de ceea ce se spunea. O săptămână pe mare îi va aduce la hotarele ținutului lui Colț de Mistreț.

Oamenii aleși au continuat să sărbătorească și să bea, bine dispuși la perspectiva unei bătălii adevărate; n-a fost nici o satisfacție furtul de la oamenii lui Jesus, care mureau în genunchi. Chiar și cei care nu vor participa erau agitați, satisfăcuți că *Jarl*ul Sabie se va răzbuna pe neonorabilul Skeld.

Almar nu s-a oferit voluntar. Își pipăia talismanele, fața-i latră fiind o mască de îngrijorare.

⅄ ⅄ ⅄

În interiorul navei zburătoare, Tli'uukop și cei trei Vânători se uitau la micul vas ce dubla coasta, la oamenii care purtau arme primitive, lame, măciuci ghintuite, sulițe, și unele chestii simple care aruncau proiectile. Tli'uukop – Chiorul, pentru discipoli săi – era mulțumit. Le promisese tinerilor Vânători că va merita timpul pierdut cu această lungă călătorie, dar după multe zile de supraveghere a oamenilor ce lucrau pe peticele de pământ sau își scoteau hrana din mare, aceștia deveniseră nerăbdători. Mirosul greu

[2] Knorr – un tip de navă utilizată de vikingi, în aceeași tehnică constructivă precum *drekar, karvi, færing*.

al hormonilor secretați de agitația lor, abia dacă era filtrat de purificatoarele navei. Chiorul era pe cale să anunțe că vor merge să lupte cu marile animale albe cu colți și gheare, când nava i-a informat despre oamenii-călători, asupra cărora a detectat metale forjate.

Chiorul a simțit fiorul anticipării gâdilându-l în gât, iar cei trei discipoli i s-au alăturat imediat. Toți trei erau recent *Inițiați*[3] și toți proveneau din ascendenți prestigioși. Ca *Inițiați*, erau liberi să-și organizeze propriile lor vânători, dar un antrenament suplimentar cu un Vânător de elită era considerat o onoare, iar Chiorul era urmașul unui lung șir de mari Vânători, elite și lideri de clanuri. După o „pensionare" onorabilă ce a urmat pierderii ochiului, el a ales să-i îndrume pe tineri, și a descoperit că această activitate îi făcea plăcere. Luându-i pe *Novicii* neinițiați în prima lor expediție pe teren nu era ceva care să i se potrivească lui – *Novicii Yautja*[4] erau creaturi obositoare vibrând de pofta de a ucide și neexperimentate – dar antrenarea a doar câtorva selecționați în arta fină a urmăririi și a luptei cu lamele de pe antebraț… era cu totul altceva.

— Sunt mici, a observat Shriek.

Acesta era înalt și colțos, cu mandibulă proeminentă. Era un excelent luptător, dar avea tendința să se năpustească în luptă. Își căpătase numele datorită sunetului distinctiv al strigătului său de victorie (*shriek*=chiot).

— Primitivi, spuse Ta'roga disprețuitor.

Ta'roga era deosebit de abil în lupta cu lamele fixe, dar era prea încrezător în forțele sale.

— Poartă *piele* nu armură.

Ca de obicei, Kata'nu a rămas tăcut. Dintre cei trei, Chiorul îl considera pe Kata'nu cel mai promițător. Calitățile sale fizice nu erau atât de dezvoltate ca ale lui Shriek sau Ta'roga, dar tânărul suplu și agil privea înainte de a gândi și gândea înainte de a vorbi.

— Când i-am văzut prima oară, am crezut și eu la fel, a mărturisit Chiorul. Prea slabi ca să lupte, prea mici, prea simpli. Dar ei gândesc. Rațonează și se adaptează. Vânători experimentați au fost învinși prin șiretlic în terenul de vânătoare.

— Când începem? s-a repezit Shriek grăbit.

— Când vor debarca de pe corabie ca să-și continue drumul pe pământ. Studiați-i; observați ce fac. Veți alege o țintă potrivită și o veți aborda când veți dori.

— Eu am să iau o duzină de trofee, s-a repezit Ta'roga.

[3] Inițiați – în original: *blooded* (însângerat) adică au participat la prima lor vânătoare și și-au ucis prada.

[4] Yautja (Ya-OOT-ja) – *predatori, vânători* – specie extraterestră caracterizată prin obiceiul de a vâna alte specii periculoase (inclusiv oameni) ca sport, sau pentru onoare.

— Trofeele sunt rezultatul, nu scopul, a precizat – pentru a câta oară – Chiorul. Vânătoarea înseamnă perfecționare în *Vânătoare*. Este o experiență, nu un scop.

Discipolii au încuviințat, dar se îndoiau de cele spuse de el; aerul era încărcat cu surescitarea lor, mirosind puternic a ulei încins. Chiar și ponderatul Kata'nu părea de neoprit.

Chiorul oftă lăuntric. Vor reuși sau nu, dar în ambele cazuri vor *învăța*.

⅄ ⅄ ⅄

După șapte zile pe apele înghețate ale mării au ajuns în micul sat de pescari care marca începutul domeniului lui Skeld. Cerul acoperit spulbera zăpadă peste ei în timp ce-și trăgeau corabia pe țărm. Satul era părăsit; n-au găsit nici trupuri, nici semne de violență – doar semne că sătenii și-au luat bagajele și au fugit spre nord. Faptul îi stânjenea; *Jarl*ul plănuise să jefuiască satul de provizii, dar sătenii luaseră toate alimentele când au plecat. Oamenii au mâncat ultimii heringi uscați și pâinea uscată pe care le mai aveau și s-au culcat cu toții în casa mare a satului, după ce au orânduit turele de pază.

Turnul lui Skeld se afla la două zile de țărm. Dimineața au plecat spre est, vânând din mers, în pădure, veverițe și iepuri. Drumul urca pe colinele bătute de vânturi și acoperite cu zăpadă subțire. Au trecut pe lângă câteva ferme micuțe la fel de goale ca și satul – focuri stinse și semne de fugă în grabă, urme de pași în frunzișul putrezit, acolo unde zăpada nu se depusese. La început, unii dintre ei au râs, glumind pe seama fermierilor fricoși care au fugit de *draugar*, dar pe măsură ce ziua trecea, râsetele au dispărut. Pădurile și câmpurile înzăpezite nu erau doar goale dar și tăcute, în aer plutind o tensiune pe care o puteau simți cu toții.

Helta, care avea cei mai buni ochi, a văzut ramuri mișcându-se fără ca vântul să adie… chiar de vreo trei ori. Bjarke, Olav și Haavid au auzit pași pe sub copacii desfrunziți. Informația a fost trecută pe nesimțite din om în om și, ca din întâmplare, *Jarl* a încetinit ritmul de mers, punând ca din întâmplare mâna pe mânerul sabiei.

Pe când soarele palid începea să facă umbre tot mai lungi, au văzut fum spre sud, subțire, deasupra unui pâlc de brazi veșnic verzi acoperiți de zăpadă. S-au apropiat cu grijă; mirosul de fum era acoperit de mirosul de rahat și sânge pe măsură ce înaintau printre copaci. *Jarl* a scos sabia înainte de a păși în luminiș.

Fusese o fermă de porci. Erau o duzină de animale moarte răspândite pe pământul din fața resturilor arzânde ale fermei, cu gardurile dărâmate în jurul trupurilor lor lipsite de sânge.

Jarl a cercetat luminișul cu privirea. Nimic nu mișca prin fumul subțire. Oamenii s-au răspândit, cu armele și scuturile pregătite.

Jarl s-a lăsat pe vine lângă unul dintre hoiturile de animale. Avea ochii scoși, falca zdrobită și larg deschisă; mațele i se revărsau din burtă printr-o gaură cu margini zdrențuite. O piatră colțuroasă acoperită de sânge, aflată alături, era în mod clar *arma* cu care fusese omorât. Pe pielea pătată se vedeau urme de degete însângerate și de dinți – umani.

Jarl băgă degetele în grămada de mațe. Reci, dar nu înghețate și nici nu miroseau a hoit. Asta și fumul… O zi sau două, nu mai mult.

— Aici, a chemat Helta în șoaptă.

El și cu Geir se uitau la ceva ascuns după o grămadă de lemne arse. *Jarl* i-a făcut semn lui Stelgar și s-au dus să vadă. Fermierul și familia sa. Erau trei fii, cel mai tânăr de doar câțiva ani. Toți – fermierul, nevasta sa, tinerii – fuseseră bătuți până la moarte. Oase rupte ieșeau prin țesătura hainelor sfâșiate, aschii și mizerie umpleau fiecare rană. Jarl a văzut urme de dinți pe brațele subțiri ale copiilor. Fusta femeii era ridicată, iar vulva complet zdrobită de lovituri era de nerecunoscut.

— Nu se vede nici o rană „curată", spuse Stelgar, iar *Jarl* a dat aprobator din cap.

În jurul sărmanei familii erau împrăștiați câțiva pari și pietre însângerate. Nu era zăpadă în apropierea ruinelor fumegânde și *Jarl* a putut vedea urme de pași pe pământ. Vreo patru sau cinci oameni. Unul a fost desculț.

— *Draugar*, a spus Geir.

Câțiva au dat din cap, șoapta trecând printre ei precum briza.

— Nu există nici un *draugar*, se răsti *Jarl*. Oamenii ăștia nu au fost mâncați; au fost doar bătuți. Bătuți rău. De niște oameni.

— Nebuni. Almar spunea că *draugar* răspândește nebunia.

Ținând seama de starea fermei și a locuitorilor fermei, *Jarl* nu-l putea contrazice. Totuși, nu voia să-i atribuie lui Skeld crearea acestei povești. Dădu din umeri:

— Vom fi siguri atunci când vom ști.

Thoralf, aflat în picioare lângă unul dintre porcii măcelăriți, a spus bucuros:

— Deci, avem porc la cină?

Mulți dintre oameni au chicotit, dar nici unul nu și-a lăsat armele deoparte. Jarl a fost de acord. Puteau aduna ceva carne din animale și face un foc pentru a o găti lângă ferma fumegândă, pentru a se menține ascunși față de…

Soldații lui Skeld? *Nebunii canibali*?

…oricine i-ar fi pândit. Vor face tabăra sub copaci, dar fără focuri după ce se întunecă. Aveau nevoie ca ochii să fie adaptați la întunericul nopții.

— Vom ajunge la Turn până mâine la prânz, a spus Jarl, ferm.

Indiferent ce răspunsuri vor afla, era sigur că *acolo* le vor găsi.

Ta'roga îi supraveghea pe oamenii ce dormeau pe pământ, învăluiți în mantii și grupați ca să se încălzească. El era sprijinit cu spatele de un copac masiv aflat la o sută de pași depărtare, și arunca priviri ocazionale celor trei gărzi firave care înconjurau încet tabăra. Ei nu-l puteau vedea.

Clănțănea din mandibule, mulțumit de sine însuși. Shriek și Kata'nu vor arde de invidie când îl vor vedea doborându-l pe căpetenia oamenilor călători, alegerea cea mai evidentă. Ta'roga ar fi preferat să-i vadă luptând înainte de a-i ataca, pentru a se convinge că cel mai bun dintre ei era într-adevăr căpetenia, dar nu voia să mai piardă încă o zi urmărind aceste animale. Legendarul *om* era mic, cu fața plată și mâncător de carne, atât.

Chiorul a trimis un mesaj cum că mai era o ceată de oameni, ceva mai departe în interiorul ținutului, în direcția în care călătoreau aceștia, prea mulți pentru a lupta cu ei fără tehnică – absolut interzisă în Vânătorile împotriva primitivilor. În kitul lui Ta'roga era un mic emițător de impulsuri radio – Chiorul își obliga toți discipolii să poarte acest dispozitiv de autoprotecție – dar tânărul vânător nu-și putea imagina nici măcar o circumstanță în care să fie nevoit să-l folosească. Când steaua acestui sistem solar se va ivi din nou, Ta'roga îl va izola pe conducător și-l va lichida cu o lovitură sigură cu lamele fixe montate pe brațul dominant, armă ascuțită precum un colț, puternică precum onoarea. Primul trofeu va fi al său.

Picioarele lui Ta'roga erau amorțite datorită așteptării; o vreme a ignorat disconfortul, dar după ce unul dintre cei ce făceau de gardă în jurul taberei – cel înalt, înarmat cu un arc – a trecut pe lângă el, Ta'roga s-a mișcat, întinzându-și picioarele în față.

Garda, cel înalt, s-a opris din mers – iar acum se mișca înapoi, în direcția lui Ta'roga, ținând arcul cu ambele mâini, cu o săgeată între lemnul curbat și strună.

M-a auzit.

Ta'roga a rămas nemișcat. Trecu un minut, după care omul și-a scos acoperământul de pe cap, făcut din pielea groasă a unui animal și cu metal cusut în jurul ochilor, și l-a pus ușor pe pământ înainte de a se ridica din nou ca să privească direct la copacul lângă care stătea Ta'roga. S-a dat mai aproape, dar nu părea să caute ceva. De fapt, întorcea încet capul dintr-o parte în alta. Asculta.

Ta'roga nu mai văzuse vreunul de atât de aproape, și a simțit, pentru prima oară, că poate Chiorul are dreptate să vorbească cu atât respect despre aceste creaturi. Nu năvălea atacând, nu striga după ajutor, nici nu ignora zgomotul micuț; *gândea*. Confruntat cu dovezi de simțurile sale, căuta sursa a ceea ce auzise.

Masca lui Ta'roga bloca zgomotul respirației sale, dar inima-i bătea cu repeziciune. Dacă omul îl descoperea pentru că el se comportase prostește, dacă ar fi fost o interacțiune forțată, atunci ar fi fost făcut de rușine.

Omul privi în sus printre crengi, păru-i lung și subțire fiind răvășit de vântul rece. Apoi s-a dat un pas înapoi, ca să-și mărească câmpul de vedere. Cercetă trunchiurile copacilor, după care privi pământul.

A pășit din nou înainte, îndoindu-și genunchii pentru a-și coborî centrul de greutate… și s-a concentrat asupra picioarelor lui Ta'roga.

Acesta s-a uitat precaut în jos, fără a-și mișca capul, și a văzut adânciturile simetrice din solul moale, sub încălțămintea sa. S-a încordat, gata să reacționeze. Dacă îl ucidea pe om aici, ar compromite Vânătoarea, dezonorându-se singur. Putea încerca să-l îndepărteze pe om, pretinzând că acesta era planul pentru obținerea unui trofeu… dar dacă se mișca ar fi fost auzit, poate chiar și văzut, iar omul l-ar fi atacat.

Privirea omului mătura pământul… apoi și-a îndreptat spatele, relaxându-și trupul. Pentru că nu era nimic vizibil pentru ochii săi, evident că a crezut că indiferent cine făcuse acele urme, acum era plecat.

Ta'roga a lăsat să-i iasă o expirație ușoară, văzând că omul se întoarce. Era rușinat, dar dacă nu era nici o perturbare a Vânătorii, nu era nici un motiv să…

Omul care tocmai dădea să se întoarcă, s-a răsucit brusc confruntându-l pe Ta'roga, cu arcul întins și săgeata pregătită. A lansat-o și instantaneu a pus alta în arc, în timp ce prima pătrundea adânc în partea interioară a coapsei drepte a lui Ta'roga. Costumul a blocat zborul scurt al săgeții, dar lovitura puternică a perforat armura subțire, vârful metalic al săgeții pătrunzând adânc. Ta'roga s-a ferit într-o parte și s-a ridicat în picioare, șocat și furios, nevenindu-i să creadă ce s-a întâmplat.

Omul a tras a doua oară, săgeata înfigându-se în trunchiul arborelui chiar în locul unde fusese capul său cu o clipă mai înainte. Ta'roga și-a extins brațul, cu lamele de pe antebrat ieșite din locaș. Făcu un pas înainte ca să taie gâtul omului – care a sărit înapoi și a mai tras o săgeată.

Aceasta a fost deviată de placa de pe pieptul lui Ta'roga, dar sunetul a fost auzit de celelalte gărzi care au alergat către arcaș. Majoritatea oamenilor s-au ridicat brusc în picioare, cu armele în mâini ca și cum până atunci s-ar fi prefăcut doar că dorm.

Arcașul a strigat ceva – și a fost întrerupt la mijloc pentru că țeasta i-a fost despicată în două. Ta'roga l-a recunoscut pe Shriek după înălțimea și unghiul tăieturii. Arcașul s-a prăbușit cu sânge și creieri curgându-i pe umeri.

Deodată, o duzină de oameni au năvălit asupra lor, cu săbiile ridicate și buzdugane grele, iar alții continuau să vină alergând. Ochii le ardeau, iar gurile ciudate aveau buzele strânse.

Skriek a tăiat gâtul celui ce alerga în frunte. Sânge roșu a țâșnit din tăietură, jeturi prin aerul rece, mânjind mâneca costumului său. Un alt om a lovit cu buzduganul în pata roșie mișcătoare. Oasele au fost rupte, iar Shreik a căzut pe spate. Ta'roga s-a repezit cu lamele de pe braț lovind în abdomenul moale al omului. Uimitor, acesta a ridicat buzduganul iarăși, încercând să atace chiar dacă sângele i se scurgea din trup, chiar în clipa când murea.

Ta'roga și-a retras lamele și l-a înșfăcat pe Shrieck, trăgându-l departe de atacatori. Conducătorul lor a răcnit ceva, iar oamenii s-au așezat în cerc, cu fața spre exterior și armele pregătite. I-au ignorat pe cei trei care sângerau la picioarele lor.

Lupta dusă cu incompetență nu era Vânătoare. Ta'roga a greșit. Singura alegere onorabilă era să deconecteze camuflajul și să lupte, să înfrunte moartea, dar Ta'roga nu se gândea la Vânătoare sau la onoarea sa; simțea doar o rușine adâncă pentru că și-a dat seama cât de rău a subestimat aceste creaturi.

Shriek și Ta'roga se retrăgeau cât mai departe. Oamenii, cu armele ridicate s-au luat după ei, arătându-și dinții, urlând în limba lor de neînțeles, tare și furioși. După câțiva pași, Shriek a început să alerge protejându-și brațul. Ta'roga și-a încleștat mâna pe coapsa străpunsă de săgeată și a alergat pe urmele lui, complet umilit.

⅄ ⅄ ⅄

Au urmat zgomotul făcut de pașii alergători, dar după câteva secunde, au pierdut contactul… și chiar dacă se vedeau câțiva stropi verzi împrăștiați mult unul de altul, strălucind precum focul, și aceștia s-au uscat după o distanță scurtă; sub umbrele copacilor nu puteau descoperi urmele care să le arate în ce direcție au fugit invadatorii. *Jarl* a poruncit să se oprească și să se întoarcă la tabără, pentru a cerceta locul unde a avut loc atacul.

Erau urme de tălpi pe pământ, dar prea mari și cu forme ciudate pentru a fi făcute de om. La baza copacului, lângă locul unde zăceau cei trei morți, era o mică baltă cu un lichid verde strălucitor.

Jarl a numărat săgețile lui Helta. Una era înfiptă în copac, a doua era pe pământ, cu vârful rupt. A treia lipsea.

Stelgar s-a ghemuit lângă mica baltă verde. O atinse precaut cu degetul.

— Ce-i asta? a întrebat Bjarke.

Stelgar ridică umerii.

— Lipsește o săgeată a lui Helta. A nimerit ceva.

— Este un *draugar*, a hotărât Geir, nervos. Probabil că *draugar* are sânge verde!

— *Draugar* nu folosește arme, a intervenit Stelgar, arătând spre oamenii morți.

Craniul lui Helta Arcașul era despicat în două. Gâtul lui Thrain era tăiat cu precizie, iar Sten Nesăbuitul fusese înjunghiat în mațe de o sabie dublă.

— Și nici nu se ascund.

— Au fost doi, spuse Bjarke, arătând spre urmele ciudate de lângă copac. Unul a stat aici. Celălalt a venit pe aici.

— Helta a auzit ceva, adăugă Rangvald.

Și el fusese de pază, la fel ca Thoralf.

— L-am văzut cum și-a scos coiful, ca să audă mai bine. A tras imediat după aceea.

— Eu am văzut ceva, a precizat Thoralf. Aerul se mișca, precum umbrele.

Geir privea temător în jur.

— Suntem urmăriți de monștri.

— Bagă-ți niște sânge-n coaie ori fugi la țâța mă-tii, îl repezi Stelgar, ridicându-se. Dacă sângerează, pot fi uciși. Și dacă Helta i-a rănit, o putem face și noi. Acum știm că trebuie să ascultăm. Și mai știm că trebuie să fim atenți la umbre în aer. Dacă se reîntorc, îi vom ucide.

Jarl a dat aprobator din cap, împreună cu cei mai mulți dintre ceilalți. Stelgar era vocea rațiunii.

— Adunați ramuri. Stați grupați câte doi sau trei, unul să fie atent și să asculte. Vom face un rug pentru cei căzuți, și ca să ne încălzim și noi pentru călătoria către Turn. Din turnul așezării putem ține departe orice dușman.

Oamenii au fost de acord și s-au răspândit. *Jarl* a privit cadavrele de jos, cele două părți însângerate ale capului lui Helta care atârnau de gâtul rupt. Stelgar îl atinse ușor cu piciorul. O lovitură puternică, sigură, venită aproape direct de deasupra; Helta fusese și el un om înalt.

— Cadavre umblătoare și uriași cu sânge verde pe care nu-i putem vedea? spuse Stelgar. Ești sigur că vrei *acest* Turn?

Jarl a izbucnit în râs.

— E vreo cale mai potrivită să ajungem în *Valhöll*[5]? Orice prost poate fi omorât de *oameni*.

Au râs amândoi în hohote.

⅄ ⅄ ⅄

Săgeata a trebuit să fie scoasă din piciorul lui Ta'roga, lăsând o gaură mare în costumul său. Un dezinfectant și un cicatrizant din trusa sa medicală l-au ajutat, dar n-a

[5] Valhöll (în norvegiana veche) – Valhalla - paradisul în mitologia nordică, locul unde ajungeau războinicii care mureau în luptă.

îndrăznit să se uite în ochii maestrului său, așa cum s-ar fi cuvenit. Brațul lui Shriek fusese rupt în șase locuri; și-a suflecat singur mâneca și și-a administrat un analgezic, iar capul său era chiar mai coborât decât al lui Ta'roga. Chiorul și-ar fi dorit să nu fie amestecat în rușinea lor, totuși, el fusese cel care i-a trimis să vâneze oameni, deși le cunoștea slăbiciunile. Codul Vânătorului era strict, dar greșelile timpurii erau tolerate ca parte a procesului de învățare. Ei au fost aroganți și nechibzuiți, așa cum ar fi trebuit să se aștepte; decizia lor de a fugi era inacceptabilă. Învinși și răniți, au fugit.

Îi privi cu răceală pe cei doi vinovați *Yautja* care stăteau tăcuți în infirmerie. Ar fi fost dreptul său să-i ucidă, dar trebuia să țină seama și de propria sa culpabilitate; ultima oară când Chiorul a vânat în lumea asta, nu existau luptători ca aceștia.

Un apel de pe navă i-a atras atenția. Chiorul s-a apropiat de consolă și a activat ecranul, trecându-și ghearele peste o linie de simboluri. Kata'nu a accesat informațiile date de senzori. Călătorii lor traversau un câmp deschis, aflat foarte aproape de bariera de la intrarea în sat, sau ce o fi fost. Kata'nu se afla la sud de oameni, dar aproape; număra sătenii și încerca să depisteze metale forjate dincolo de zidul împrejmuitor al satului. Răbdarea lui Kata'nu, lipsa sa de aroganță… acestea erau trăsăturile unui Vânător.

Chiorul îi privi din nou pe cei doi *Yautja* discreditați. Ta'roga și Shriek ar merita o șansă să-și răscumpere greșeala… dând dovadă de abilități excelente, sau murind în acțiune. Nu vor exista trofee, dar își vor putea șterge rușinea.

— Oamenii pe care i-ați vânat sunt pe cale să intre în sat, unde cei de acolo sunt de patru ori mai mulți decât ei, a precizat Chiorul. Un Vânător demn de sângele său și-ar putea abandona toate armele și ar rămâne în fața prăzii sale fără armură, fără să se ascundă, cu ghearele goale. Un Vânător demn de sângele său ar putea chiar să fie învingător… dar dacă moare, va muri onorabil.

Ta'roga și Shriek au fost în picioare înainte ca el să termine de vorbit.

— *Nu* veți perturba Vânătoarea lui Kata'nu, a hotărât Chiorul. Dacă vă băgați în calea sa, eu personal am să vă duc capetele taților voștri și am să le povestesc despre dezonoarea voastră.

Ta'roga și-a încheiat costumul și a început să-și scoată plăcile armurii. Cu singurul său braț valid, Shriek se străduia să țină pasul, lamele sale trăncănind pe podea. Chiorul le privea pregătirile lor solemne și sincere fără să facă nici un comentariu. Era o șansă ca ei să supraviețuiască; chiar și răniți, amândoi erau experți din punct de vedere tehnic.

El va muta nava mai aproape de poziția lui Kata'nu, pentru a face mai ușor „curățenie" după aceea și pentru a-i împiedica pe cei doi Vânători dizgrațiați să atace prematur. Și – deja a decis – în viitor nu va mai aduce pe nici un unul dintre discipolii săi în această lume a *oamenilor*. Vânătoarea de oameni era un sport doar pentru războinicii experimentați.

⅄ ⅄ ⅄

Turnul lui Skeld se afla lângă un mic pisc dintr-un lanț muntos, sus pe panta unde zăpada începuse să se depună; Jarl și oamenii săi au traversat câmpuri cu secara îndoită de iarnă, trecând pe lângă ferme părăsite și case goale. Au văzut semne ale asediului lui Asger, oameni morți și cai în putrefacție, rămășițe ale unor focuri mari în care se arseseră cadavre, oase înnegrite ce se iteau din zăpadă.

Stelgar a remarcat urme de târâre prin culturi, linii lungi de secară zdrobită și orz mort ce duceau către Turn. Casa la care s-au oprit avea sânge uscat pe pereți, rahat și vomă uscate, haine rupte. Dar n-au văzut nici un om viu.

Când s-au apropiat de sat a început să ningă cu fulgi mari. Nimeni nu era de pază pe parapetul înalt din lemn; Poarta grea stătea larg deschisă. Turnul de piatră ce dădea numele așezării se ițea pe deasupra, cenușiu și părăsit, cu crenelele precum niște găvane goale.

La câteva sute de pași de parapet, *Jarl* se întoarse cu fața spre aliații, prietenii și frații săi. A văzut la ei precauție, dar nu frică. Indiferent cu ce se confruntau – uriași nevăzuți, nebuni, *draugar* – acești oameni vor lupta bine.

— Se pare că n-are rost să ne strecurăm pe nevăzute, spuse *Jarl*. Am venit să cucerim Turnul și o vom face. Stați aproape unul de altul până ce vedem cu ce avem de-a face. Și atenție la umbrele din aer.

— Ei ar trebui să fie atenți la noi, a pufnit Thoralf, și cu toții au rânjit, iar inima lui *Jarl* a crescut ca bolovanul.

Nu exista un sentiment mai grozav decât să intri în luptă alături de războinici iscusiți, uniți împotriva unui dușman necunoscut. Vor învinge sau vor muri, în ambele situații își vor avea recompensa.

Chiar atunci un om a țipat de dincolo de parapetul satului, strigătul său răgușit fiind imediat urmat de altul, apoi de al treilea, de o duzină, de prea multe pentru a mai putea fi numărate; strigătele nearticulate, de durere, furie, foame, sunetele de sminteală și pierzanie ridicându-se spre cerul de unde se cernea zăpada precum urletele lupilor.

— O să vă trimitem la Odin pe toți! a răcnit *Jarl* și toți au năvălit prin poartă.

⅄ ⅄ ⅄

Dezgustat de acele reci de gheață ce cădeau de sus, Kata'nu s-a apropiat de călătorii care ezitau să intre prin deschizătura din parapet. Toți erau pregătiți, în mod clar așteptându-se la o confruntare.

Înlăuntrul îngrăditurii, oamenii au început să strige, iar conducătorul călătorilor și-a călăuzit oamenii prin poartă. Kata'nu i-a urmat. Putea vedea semnătura în infraroșu a multor oameni ce năvăleau afară din structura mare construită cel mai la nord, continuând să strige în timp ce alergau spre călători. Majoritatea nu erau înarmați. Mulți se mișcau nesiguri, căzând și ridicându-se.

Kata'nu s-a îndepărtat de călători, spre una dintre marile grămezi de animale moarte, umflate de putreziciune, cu cadavre de oameni aruncate deasupra. Călătorii s-au așezat în cerc, cu fața spre exterior, zbierând ca Neinițiații (*unblooded*) la prima lor pradă ucisă.

Oamenii din sat au apărut la vedere, iar Kata'nu a văzut că ceva nu era în regulă la ei. Mai mult de jumătate erau goi, sau aveau pe ei doar rămășițe de haine. Mulți aveau convulsii ca de febră, și se prăbușeau, fiind călcați de ceilalți. Aveau picioarele vărgate cu dungi subțiri, și expresii ciudate pe chipuri în timp ce urlau.

Boală. Kata'nu a verificat indicațiile de la filtrul măștii, așa cum o făcea cu regularitate de când părăsise nava. Umiditatea era ridicată, gheața cădea și mai mult din cer, dar nu vedea…

Iată! În aer era o mare concentrație de material organic, un fel de alcaloid; structura era a unui spor fungic. Câmpurile din împrejurimile satului erau cultivate, mai ales cu cereale păioase; oare li s-au infectat culturile? Carnea? Au ingerat sporul, ori se răspândea și infecta pe cale aeriană?

Primii oameni bolnavi au ajuns la călători. Urlând, fără arme, au atacat, iar călătorii au întrat neînfricați în luptă. Kata'nu nu-și mai găsea locul, urmărind excitat desfășurarea bătăliei – până ce a observat că un număr de atacatori bolnavi și-au schimbat brusc direcția și năvăleau spre el.

⅄ ⅄ ⅄

Oamenii din sat strigau neinteligibil, cu ochii largi, dați peste cap, cu mâinile goale – dar nebunia lor evidentă era o armă în sine, pentru că se repezeau fără șovăială în săbiile și în topoarele rotite prin aer de oamenii *Jarl*ului. Acesta văzu printre săteni și războinici de-ai lui Skeld și de-ai lui Asger; indiferent de ce molimă o fi fost vorba, i-a atins pe toți.

Primul om care a ajuns la *Jarl* purta niște pantaloni murdari de rahat și nimic altceva. *Jarl* a învârtit sabia și i-a tăiat gâtul. Un jet de sânge a murdărit zăpada atunci când omul a căzut, gâlgâind. O femeie goală cu țâțe veștejite și atârnânde, acoperite de vomă și sânge, se agăța cu ghearele de el. I-a despicat abdomenul dintr-o singură lovitură de sabie, pentru că un bărbat cu o mantie bălțată s-a repezit la scutul său, iar un băiețaș i s-a aruncat la picioare zgâriindu-i încălțările cu degetele putrezite.

— Încălțările tatălui meu! striga copilul. Le-ai furat!

Jarl lovea și tăia, izbind, blestemând în timp ce-i zdrobea capul. Omul în manta a căzut pe spate, ținându-se strâns de burtă, iar printre degete i se revărsau mațele. Sângele acoperea zăpada căzută.

L-a văzut pe Stelgat rânjind când tăia gâtul unui om ce purta un colier din colți de mistreț. Rangvald a izbit cu barosul în țeasta unui fermier cu ochi sălbatici care delira despre fantome, apoi pe altul drept în față. Therin a tras o juma' de duzină de săgeți, bărbații și femeile lovite au căzut precum fulgii de zăpadă… dar continuau să vină și mai mulți. Geir s-a depărtat puțin de grup ca să-și poată manevra mai bine parul cel lung; a lovit jos și a *ras* trei oameni cu o singură lovitură, oasele coapselor crăpând sub forța lemnului, dar atacatorii continuau să vină, lipsiți de frică datorită molimei. Când multe mâini s-au încleștat de par, iar Geir se lupta să-l elibereze, un soldat ce purta o mantie în culorile lui Asger s-a dat la el, încercând să-i sfâșie gâtul cu degetele înnegrite de frig.

Altă femeie alerga spre *Jarl*, țipând, vânătă de frig și învârtind un băț subțire ca pe o sabie. *Jarl* a izbit-o cu scutul în față și a dat-o peste cap, dar ea continua să strige printre dinții însângerați.

— Uite!

Olav și Bjarke au strigat avertismentul în același timp, arătând spre parapet de lemn în timp ce se opuneau mulțimii dezlănțuite. *Jarl* a aruncat o privire și a văzut cum zăpada se adună rămânând atârnată în aer, după conturul oarecum uman al unei bestii gigantice, cu cap pletos și umeri largi.

Un șuvoi de atacatori demenți s-au aruncat asupra creaturii, capetele lor abia ajungând la nivelul pieptului acesteia. *Jarl* a văzut ieșind lamele strălucitoare din aerul tremurător, apoi creatura a luat o formă și mai clară când a fost împroșcată de sângele oamenilor.

— Uriaș la parapet! a avertizat *Jarl*, pe când un grăsan se repezea cu o lance asupra sa.

Jarl a ridicat scutul și s-a lăsat pe vine, rotindu-și sabia peste picioarele omului. A lovit suficient de tare ca să simtă oasele rupându-se la trecerea lamei, impactul făcându-i degetele să vibreze. Omul a răcnit apoi s-a prăbușit.

Sânge cald picura din barba *Jarl*ului. Unii dintre oamenii neînarmați alergau acum cuprinși de frică, departe de locul bătăliei, zbierând aiurea, dar războinicii Turnului ridicau armele de pe jos, amintindu-și câte ceva din vechile deprinderi. Unii au renunțat la atacul direct, ochii lor de nebuni căutând spații deschise.

— Măcar acum îl putem vedea pe futangiu! a strigat Stelgar, ferindu-se din calea unui bătrân care se împiedica de cadavrele hăcuite ce-l înconjurau. Stelgar l-a pocnit cu toporul drept în față.

— Odin ne zâmbește de sus! a strigat și Thoralf, iar cei care încă mai erau în picioare au râs printre dinții încleștați.

Un războinic înarmat cu un topor s-a dat la Olav, dar tânărul a reușit să-l ia pe ucigaș cu el într-o ultimă îmbrățișare. Egil și Haavid erau și ei morți.

Jarl și ai lui continuau lupta, încercând să țină un ochi pe uriașul tăcut, în timp ce trupurile căzute măreau grămezile de cadavre, iar numărul lor scădea.

⅄ ⅄ ⅄

Kata'nu a luptat bine, ucigând zece oameni în câteva clipe… Dar a devenit vizibil, stropit de sângele lor, iar călătorii, războinici destoinici, se apropiau de el odată cu furia bătăliei. Chiorul nu se îndoia că Kata'nu va lupta până la moarte… Dar *el* și-ar pierde singurul discipol promițător.

— Duceți-vă! le-a spus celor doi *Yautja* care stăteau tăcuți în spatele său, fără a-și lua ochii de la monitor. Răscumpărați-vă greșeala. Luptați bine.

Aceștia s-au grăbit către portalul de ieșire, mulțumindu-i respectuos pentru permisiunea acordată. Chiorul a mormăit aprobator, eliberat deja de grija pentru soarta lor. Privea mișcările măsurate ale lui Kata'nu făcute cu grația tinereții, forma sa puternică; privea și era mulțumit.

⅄ ⅄ ⅄

Kata'nu se rotea, tăia și lovea oamenii din jurul său cu lovituri zdrobitoare, perfect conștient că era posibil să moară dacă atacatorii ar fi fost organizați. Și era vina sa că nu a scuturat zăpada depusă pe costumul său. Din punctul său de vedere, se dovedise la fel de prost precum ceilalți doi.

Arunca priviri dese către călători, simțind empatie pentru oamenii pe care îi urmărise în acest loc al molimei. Mai mult de jumătate fuseseră doborâți, copleșiți de numărul mare de atacatori, dar cei rămași își continuau *dansul* triumfător, măcelărind sătenii urlători, așa cum ar fi făcut orice Vânător, până la victorie sau moarte.

Un om a ridicat sulița unuia dintre călătorii căzuți și s-a repezit către Kata'nu, zbierând, cu arma ridicată deasupra capului. Kata'nu s-a lăsat într-un genunchi și i-a despicat burta cu o lovitură cu lamele de pe antebraț, dar altul înarmat cu o sabie a profitat de ocazie ca să se apropie dintr-o parte. Omul a lovit, vârful sabiei tăind adânc în umărul lui Kata'nu.

Acesta a pivotat, jos, pe pământ, și a înfipt lamele în pieptul atacatorului. Trase mâna înapoi, dar lamele erau blocate și l-au tras pe muribund aproape de el. Frustrat, a

smucit de brațul împovărat, folosindu-l pe celălalt pentru a-l lovi cu o piatră peste mâini. O căldură umedă i se scurgea din umărul ce sângera.

Peste țipetele muribunzilor și a răniților, Kata'nu a auzit niște voci care i-au atras atenția. O privire scurtă aruncată spre lider și camaradul său… apoi în direcția unde se uitau aceștia…

…și i-a văzut pe Shriek și Ta'roga intrând pe poarta deschisă, neînarmați, cu camuflajul dezactivat.

Distras, Kata'nu nu l-a văzut pe omul cu topor decât când a fost prea târziu.

⅄ ⅄ ⅄

Jarl își făcuse o vagă idee despre înfățișarea uriașilor privindu-l pe monstrul stropit de sângele oamenilor măcelăriți la nici 20 de pași depărtare, dar tot a făcut ochii mari. Noii veniți purtau măști întunecate din metal, strălucitoare, netede și amenințătoare; un fel de șuvițe împodobite cu mărgele atârnau de o parte și de alta a capului. Fiecare purta un veșmânt cenușiu care le reliefau mușchii dezvoltați ca ai oamenilor foarte puternici.

Fără armuri. Fără arme.

Jarl tocmai se uita la uriașul mânjit de sânge chiar în momentul când acesta a căzut în genunchi, lovit de un topor în burtă. Unul doborât, dar alți doi veniți în locul său.

— Uriași la poartă! a răcnit Stelgar, iar oamenii rămași au strâns rândurile apărării.

Strigătul lui Stelgar păru să-i redirecționeze pe atacatorii nebuni. La vederea uriașilor, sătenii din Turn părură să ajungă pe noi culmi de furie. Au alergat spre cele două creaturi masive, urlând ca animalele, ciopârțindu-se între ei în frenezia lor de a ajunge la noul inamic.

Unul dintre uriași a căzut ghemuit, cu brațele larg deschise; celălalt, mai înalt, a pășit direct către atacatori, despicându-le fețele și zdrobindu-le capetele. Oasele trosneau, oamenii cădeau în zăpadă, rupți și sângerând. Monstrul cel înalt își croia drum către locul unde Thoralf și Ult luptau, spate în spate, și amândoi s-au întors cu fața către el ca să-l înfrunte. Thoralf s-a aruncat jos ca să-i reteze picioarele mari, iar Ult l-a evitat, ocolindu-l pentru a-l lovi cu sabia sa grea.

Lama lui Ult a făcut o tăietură adâncă în trupul uriașului. Verdele strălucitor a început să curgă din rană. Monstrul s-a răsucit și l-a înșfăcat de cap pe Ult, răsucind și trăgând – smucindu-i-l de pe trup. Cu sângele țâșnind prin aer, trupul decapitat al lui Ult s-a prăbușit în zăpadă.

Uriașul a aruncat țeasta lui Ult într-unul dintre războinicii Turnului, doborându-l la pământ. Thoralf, după ce a tăiat adânc în coapsa monstrului, făcând să curgă mult sânge verde, s-a dat înapoi.

Celălalt uriaș, mai puțin înalt, sfâșia duzina de oameni înarmați care îl atacau, smulgându-le brațele, rupându-i ca pe bețe, dar pe măsură ce grămada de cadavre creștea în jurul creaturii, aceasta începea să ezite. Bjarke s-a apropiat cu repeziciune și a lovit-o cu toporul, lama curbă deschizând o linie groasă și verde în spinarea monstrului. Acesta s-a întors și l-a lovit suficient de tare încât să-i frângă gâtul și să-l doboare la pământ. Therin a slobozit o săgeată în pieptul larg al creaturii de unde a țâșnit și mai mult sânge verde.

Uriașul s-a poticnit. Zăpada roșie de la picioarele lor era stropită cu pete mari verzi.

Când cel înalt i-a întors spatele, *Jarl* s-a aruncat înainte cu sabia înălțată, abia reușind să-și mențină echilibrul peste trupurile alunecoase ale morților și muribunzilor. A ajuns la uriașul sângerând și a înfipt sabia în el, hăulind de bucurie.

Sabia a pătruns în laterala gâtului monstrului. Sângele verde i-a țâșnit peste chip, cald și amar, iar uriașul s-a întors și l-a lovit cu pumnul în piept. Sternul *Jarl*ului a fost rupt ca o surcică, o durere fierbinte l-a învăluit, iar presiunea zdrobitoare i-a oprit inima… dar uriașul era *terminat*, jetul gros de sânge fiind deja mult subțiat.

Jarl a zâmbit și a murit.

⅄ ⅄ ⅄

Bătălia păru să se sfârșească odată cu moartea *Jarl*ului. Oamenii încă mai țipau, dar erau gemete ale celor răniți mortal. Ultimii dintre nebunii înarmați s-au adunat în jurul uriașilor muribunzi și-și manifestau furia prin lovituri și împunsături în corpurile ciudatelor bestii. Thoralf se strecura prin spatele lor, retezându-le gâtul cu ușurință.

Al treilea uriaș, cel care fusese camuflat, era și el la pământ. Stelgar vedea doar o masă verde-roșie, nemișcată în zăpadă. De-a latul împrejmuirii plină de sânge, a văzut bărbați și femei care nu s-au luptat, vreo duzină, înghesuiți împreună în grajduri. Cântau și plângeau în genunchi, tremurând de frig sau din cauza nebuniei ce căzuse ca blestem asupra satului Turnului.

Blestemați. Thoralf, Rangvald Barosul și Therin încă se mai țineau pe propriile picioare, răniți și însângerați, dar vii. Toți ceilalți erau morți. Cuceriseră satul Turnului lui Skeld, dar Stelgar nu-l voia; nici unul nu-l voia. Mai bine îi dădeau foc.

Stelgar i-a trimis pe ceilalți să-i *termine* pe muribunzi, iar el s-a apropiat de locul unde zăcea *Jarl* și a îngenuncheat alături de el. Jarlul se uita fix în cerul de unde cădea

zăpada, fără să-i pese de fulgii ce-i intrau în ochi. Stelgar se bucura pentru *Jarl*, dar simțea și un gol lăuntric. Fratele său îi va lipsi.

— Stelgar!

La auzul tonului prevenitor din vocea lui Thoralf, s-a ridicat și l-a văzut pe acesta arătând în direcția lui, iar Rangvald și Therin alergau spre el…

Întoarse capul. În spatele său, dominându-l cu înălțimea, era uriașul, viu dar nu nevătămat ci plin de sânge.

⅄ ⅄ ⅄

Kata'nu și-a revenit auzind în ureche vocea Chiorului.

— Nu ești mort. Presurizează costumul, injectează-ți un stimulant și ridică-te. Folosește arma cu pulsuri pentru a te asigura că te întorci în siguranță la navă. Această Vânătoare este terminată.

Kata'nu clipi la citirea indicațiilor din mască. Nava era aproape. Toporul lovise adânc, iar el era căzut în genunchi într-o baltă formată din propriul sânge, deja acoperit de zăpadă. Își simțea capul ușor, golit.

Privi de-a latul câmpului de bătălie și l-a văzut pe conducătorul oamenilor – trofeul său – căzut, cu sabia înfiptă în gâtul lui Shriek. Ta'roga era doar o grămadă de carne ciopârțită, la doar câțiva pași depărtare. Cu siguranță că Chiorul era dezgustat de modul cum au performat discipolii săi, cu toții înfrânți de oameni. Mulți dintre călători au murit… dar tot ei erau cei rămași în picioare pe *câmp*.

Secundul conducătorului era îngenuncheat lângă trupul războinicului mort. Mai erau încă alți trei rămași în viață. Mergeau de-a latul câmpului de bătălie și le dădeau muribunzilor lovitura de grație cu săbiile.

Kata'nu s-a străduit să se ridice în picioare, apoi a mers împleticit către secund ținându-și cu mâna rece abdomenul rănit. Nu era sigur ce ar trebui să facă, dar nu se vedea hăcuindu-i pe bravii oameni cu arma cu pulsuri. *El* a fost înfrânt; nu *ei*.

S-a oprit în spatele secundului clătinându-se. Se aștepta ca omul cel palid să se ridice și să-l ucidă, dar el s-a ridicat doar, uitându-se la el, cu ochi mari. Curioși, poate. Kata'nu a ridicat încet mâna liberă la mască. Ceilalți trei călători supraviețuitori au alergat spre el dar secundul le-a vorbit în limba lor ciudată și aceștia s-au oprit cu armele pregătite.

Kata'nu voia să-i spună omului că el, Kata'nu, fiul lui Esch'ande, învățase ceva din această Vânătoare. Indiferent dacă omul pricepea sau nu ideea. Și-a dezactivat masca și a luat-o de pe față. Frigul l-a izbit ca o palmă, iar aerul era viciat, dar îi plăcea să-l simtă pe pielea fierbinte de febră. Trăia! Îl privi pe om, dorindu-și să fi putut să-i înțeleagă expresia feței sau limbajul.

I-a întins masca. O ofertă. Un trofeu.

După un moment lung, omul a întins mâna și a luat-o.

Kata'nu a fost mulțumit.

⅄ ⅄ ⅄

Uriașul s-a întors și s-a îndepărtat mergând șovăitor către poartă, părți din el părând să dispară în zăpadă.

— Ce mama dracu' a fost asta? întrebă Rangvald.

Stelgar a ridicat casca grea, suficient de mare, cât un leagăn de copil.

— L-am învins, asta a s-a-ntâmplat. Aduce un omagiu morților noștri.

S-a aplecat și a pus casca pe pieptul *Jarl*ului. *Ne revedem în Asgard*[6]*, frate*.

— Plecăm, după ce ardem până la temelii acest loc blestemat a hotărât Stelgar. Pune-i pe oamenii aceia să adune lemne.

Therin a aprobat sobru.

— Valkyriile[7] vor vedea fumul și vor veni să-i conducă pe vitejii noștri prieteni în Valhöll. Satul Turnului lui Skeld va face un foc zdravăn.

— Măcar atât poate face, după ce a scuipat așa pe picioarele *Jarl*ului, a spus Thoralf, și până și Stelgar a chicotit.

Bună gluma!

SFÂRȘIT

[6] Asgard – una dintre cele Nouă Lumi ale tribului zeilor Æsir. Cel mai cunoscut tărâm din Asgard este Walhalla, unde domnește Odin.

[7] valkyrii – (în mitologia nordică) femei războinice care hotărăsc cine moare pe câmpul de luptă.

DOSARELE IMPOSIBILULUI

RODICA BRETIN

AEROPORTUL BÂNTUIT

DOSARELE IMPOSIBILULUI

RODICA BRETIN

AEROPORTUL BÂNTUIT

Deşi nu sunt singurul popor cu un adevărat cult al trecutului, englezii au fost martorii celor mai dese „apariţii“ temporale din ultimele două secole. Rămânând firi practice şi analitice, ei admit totuşi realitatea unor obiecte, personaje sau bătălii reîntrupate din cenuşa vremii... Dincolo de convenţional, legătura lor cu cei trecuţi în nefiinţă dar nu şi în uitare, nu a slăbit nici în prozaicul Mileniu Trei – poate şi fiindcă a existat un moment istoric în care conştiinţa apartenenţei la o naţiune străveche i-a ajutat să câştige o luptă ce părea dinainte pierdută şi le punea în cumpănă destinul.

„Niciodată în istoria conflictelor umane nu s-a mai întâmplat ca atât de mulţi să datoreze totul la atât de puţini“. Sunt cuvintele lui Sir Winston Churchill din zilele dramatice ale Bătăliei Angliei, când două mii de piloţi britanici, francezi, polonezi, cehi, canadieni, neozeelandezi şi sud-africani au decis soarta Marii Britanii şi viitorul curs al celui de-al Doilea Război Mondial.

La 1 august 1940 s-a declanşat prima fază a Operaţiunii „Seelöwe“ (invazia Marii Britanii). Atacurile, menite să ducă la câştigarea supremaţiei aeriene şi la anihilarea aviaţiei britanice, au avut ca urmare lupte de o intensitate nemaiîntâlnită vreodată până atunci. Datorită tacticii superioare a RAF, curajului piloţilor din Fighter Command şi a unor grave erori comise de Hermann Göring în conducerea ofensivei germane, Luftwaffe nu a reuşit să obţină controlul spaţiului aerian englez. Rezultatul: la 10 decembrie, Hitler a fost silit să amâne invazia şi Marea Britanie a rămas în război.

Printre cele mai cunoscute (şi mai bombardate) aeroporturi britanice din Bătălia Angliei a fost cel de la Biggin Hill (Kent), operaţional încă din 1914, baza unor escadrile şi a unor piloţi care au trecut în nemurire... Era firesc, poate, ca Biggin Hill să aibă o istorie aparte, chiar şi după închiderea (1957) şi transformarea sa în muzeu. Mulţi dintre cei care au fost acolo – printre care Sir Hugh Dowding, Mareşal al Aerului şi comandantul Fighter Command în 1940 – au afirmat că se mai pot auzi, uneori, vocile piloţilor şi ale personalului din sala de control a zborurilor.

Dar cele mai stranii sunt incidentele dintre anii 1954-1957, în care angajaţii civili şi militari din baza încă funcţională au fost martorii

apariţiilor unui ***Vickers Mark I B „Spitfire“*** (folosit în 1939-1940) ce părea să revină dintr-o luptă aeriană. Aparatul făcea un tonou, apoi trecea la rase-motte pe deasupra clădirilor (manevre accesibile numai piloţilor foarte buni) după care, în loc să aterizeze se îndepărta, pierzându-se în zare.

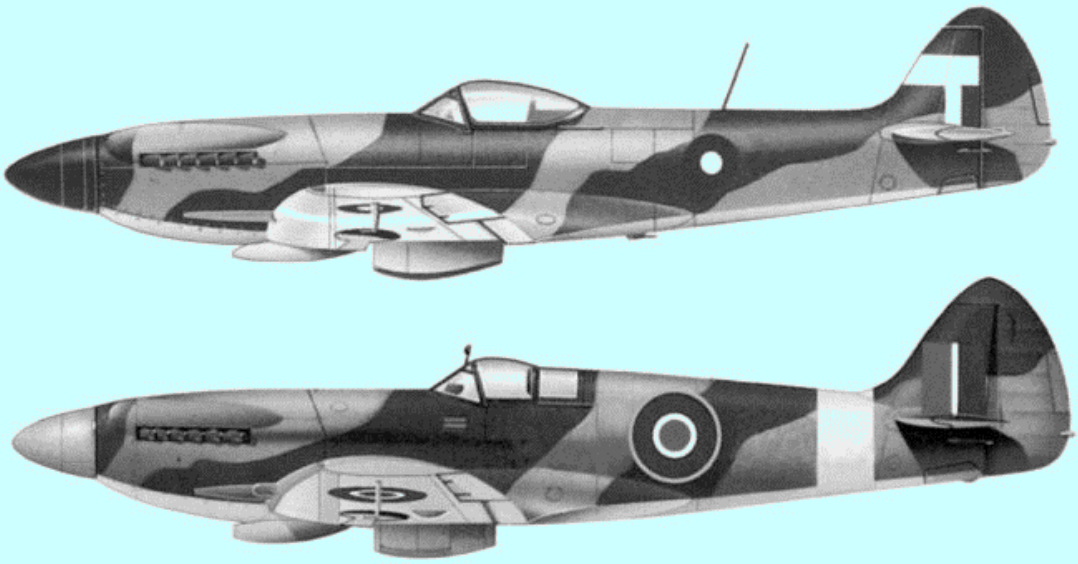

Foto 1: *Cel mai cunoscut avion de vânătoare al RAF în Al Doilea Război Mondial,* Vickers Supermarine „Spitfire“, *în variantele:* MK XIV (sus) *şi* MK XVIII (jos). *Arhiva Dan Apostol.*

Până aici, nimic deosebit. Însă, în acel moment, RAF mai opera cu avioane ***„Spitfire“*** (variantele ***XVIII*** şi ***XIX*****,** produse în 1945), doar în conflictele de peste mări (Coreea, Yemen, Kenya, Malaysia). Începând din martie 1950, escadrilele de vânătoare de pe teritoriul Marii Britanii fuseseră dotate integral cu aparate cu reacţie. Existau un număr redus de ***„Spitfire“*** care zburau la mitingul anual din Londra, dar acestea erau de tipurile ***IX*** şi ***XIV*** (fabricate în anii 1942-1944 şi diferind ca aspect de vechiul model ***I B***). Şi un ultim amănunt: avionul care survola Biggin Hill *nu apărea pe ecranele radarelor de la sol.* Era oare o iluzie colectivă, provocată de încărcătura emoţională şi istorică a locului?

Iar Biggin Hill nu este singurul aeroport britanic unde se manifestă asemenea fenomene... Aflat la 60 kilometri nord-vest de oraşul Norwich, aeroportul Bircham Newton a fost operaţional între 1916 şi 1966. La sfârşitul Primului Război Mondial, a găzduit escadrile din nou formatul Corp Independent de Bombardament (Independent Bombing Force), echipat cu cele mai mari bombardiere britanice ale timpului, ***Handley Page 0/400.*** Aceste aparate de şase tone, transportând bombe de 749 kilograme,

ar fi urmat să atace Berlinul în noiembrie 1918, acțiune anulată în ultima clipă de semnarea Armistițiului. Bircham Newton avea un atelier de reparații**,** trei de mentenanță pentru biplane (desființate în 1937) şi 18 hangare. Două aeroporturi-satelit, RAF Docking şi RAF Langham, erau folosite ca unități auxiliare şi piste de urgență. Varietatea tipurilor de bombardiere, torpiloare şi avioane de vânătoare care şi-au avut baza la Bircham Newton demonstrează calitatea echipamentului şi instalațiilor de la sol, dar şi profesionalismul echipajelor şi al personalului tehnic: ***Avro 549 Aldershot, Fairey Swordfish, Vickers Vimy, Airco DH 9A, Fairey Gordon, Hawker Hind, Lockheed Hudson, Vickers Wellington, Bristol Blenheim, Avro Anson, Airspeed Oxford, Hawker Siddeley Kestrel, De Havilland Canada DHC-1 Chipmunk.***

În Al Doilea Război Mondial, Bircham Newton a fost repartizat Grupului 16 RAF al Comandamentului Apărării de Coastă, ale cărui escadrile aveau în principal misiuni de patrulare maritimă. Sfârşitul ostilităților nu a însemnat desființarea aeroportului, ci doar schimbarea destinației sale în cea de bază antisubmarin a NATO şi de testare a noilor avioane (prototipul ***Hawker Siddeley Kestrel*** V/Stol a realizat aici întregul program de probe, în 1965).

Închis ca aeroport operațional în 1966, Bircham Newton a devenit sediul companiei Construction Industry Training Board. Dacă pistele s-au scos din uz, majoritatea clădirilor, inclusiv unele hangare au putut fi preluate şi amenajate de noii proprietari (în turnul de control a funcționat sediul administrativ, până în 2008, când a trebuit demolat, datorită degradării avansate).

În 1983, o echipă de filmare a BBC venită să realizeze un documentar despre RAF a fost cazată la parterul unei clădiri unde fuseseră dormitoarele ofițerilor, singura căreia conducerea Construction Industry Training Board îi respectase destinația inițială, transformând-o într-un muzeu ce păstra uniforme, arme, obiecte personale ce aparținuseră piloților – dar mai ales atmosfera extrem de tensionată a anilor de război, când însăşi existența Marii Britanii a depins de curajul, spiritul de sacrificiu şi „nebunia“ tinerilor combatanți din RAF.

Clădirea-muzeu avea douăzeci de dormitoare, cinci vestiare, trei camere de instructaj şi o sală de mese. Iar în spatele ei se aflau două terenuri de tenis unde piloții obişnuiau să îşi petreacă timpul liber între misiuni sau raiduri inamice. Pe unul dintre aceste terenuri, sunetistul Charles Gordon s-a pomenit într-o după-amiază față în față cu un ofițer din Royal Air Force purtând uniforma anului 1943. Tehnicianul de la BBC şi aviatorul s-au uitat uluiți unul la altul secunde nesfârşite, apoi ultimul… a dispărut. Nu

deodată, ci treptat, succesiv, aproape pe nesimțite. Mai întâi culorile au început să pălească, să se estompeze, imaginea pilotului ajungând să semene cu o fotografie în sepie. După care şi aceasta s-a blurat, topindu-se încet în văzduh până ce nu a rămas decât un contur de beznă – apoi, nimic…

Când şi-a revenit din şoc, Charles a simțit nevoia să împărtăşească cuiva prin ce trecuse. L-a ales pe cameramanul Peter Clark, poate fiindcă acesta avusese o experiență asemănătoare cu câteva zile înainte, când auzise voci şi zgomote în muzeul pustiu.

Clark i-a propus un experiment. Au instalat câteva audio-recordere profesionale pe terenul de tenis şi în muzeu, apoi le-au pornit. A doua zi, la derularea benzilor au avut parte de o surpriză: în primele ore de înregistrare nu răsuna decât fâşâitul monoton al benzii monitorizând liniştea netulburată a nopții. Pe la trei dimineața însă, tăcerea a fost spartă de o întreagă babilonie de sunete: uruitul îndepărtat al unor motoare de avion, sonerii, comunicații radio, păcănitul maşinilor de scris, voci de bărbați şi femei dând ordine, comunicând poziții de escadrile, zbârnâitul telefoanelor – adică zgomotele caracteristice unui aeroport militar în plină activitate…

Înregistrările au fost ascultate şi analizate de specialişti ai BBC şi Scotland Yard, care au decis că „nu este vorba de o fraudă, ci de un fenomen care rămâne, deocamdată, inexplicabil“. Aparatele funcționau perfect, benzile erau noi, iar sunetele motoarelor cu piston la aterizare sau decolare ar fi fost imposibil de imitat prin efecte speciale.

Printre documentele oficiale ale Royal Air Force consultate de echipa BBC, erau destule clasate „confidențial“, nu pentru că ar fi conținut secrete militare, ci fiindcă nimeni nu le considerase altceva decât nişte erori umane sau ciudățenii. Cele două incidente din 1983 nu fuseseră nici primele, nici singurele, încă din 1946 producându-se o serie de stranii fenomene vizuale, auditive şi senzoriale. Declarațiile din dosare aparțineau personalului RAF, tehnicienilor care demontaseră echipamentele din Al Doilea Război Mondial, muncitorilor veniți să execute lucrări de reamenajare a diverselor spații ale clădirilor, iar mai târziu, funcționarilor, inginerilor şi agenților de pază ai Construction Industry Training Board. Toate consemnau întâlniri cu personalul Royal Air Force în uniformele din anii 1916-1946, întâmplate după 1950, rapoarte despre zgomotul unor avioane invizibile ce aterizau şi decolau în noapte, lumini care se aprindeau în hagare dezafectate şi stații de radio ce începeau să funcționeze fără a fi atinse de nimeni.

Înregistrările nocturne făcute de Peter Clark şi Charles Gordon au fost difuzate în cadrul unei emisiuni a BBC dedicată „ciudățeniilor“ de la

Bircham Newton. Urmarea? O avalanşă de scrisori din partea proprietarilor unor case din jurul aeroportului, care confirmau luminile şi zgomotele de pe pistele abandonate în 1966. În scrisori apărea şi un element inedit: efectele asupra animalelor. Caii, vitele şi păsările intrau în panică auzind motoarele avioanelor spectrale, iar câinii şi pisicile manifestau aberații comportamentale sau fugeau de acasă.

Foto 2: *Ceremonie în cimitirul militar din Bircham Newton, lângă biserica St. Mary (1942). Arhivele Comisiei Humboldt.*

În sfârşit, verificând arhivele foto ale anilor 1940-1945, Charles Gordon l-a recunoscut pe ofițerul de pe terenul de tenis: căpitanul Dusty Miller, mort împreună cu întregul său echipaj la 3 februarie 1943, când bombardierul lor ***Avro Anson*** a ratat aterizarea nocturnă, lovind zidul din spate al bisericii din Bircham…

Keith Douglass

VÂRTEJUL

CARRIER 05

Keith Douglass

CARRIER 05
VÂRTEJUL

versiunea în limba română
UNCRIS

EPISODUL 4

CAPITOLUL 7

Miercuri, 18 iunie
2000 Zulu (1600 EDT)
Sala Presei
Pentagon, Washington, D.C.

Admiral Thomas Magruder se uită pentru ultima oară peste notițele sale, apoi dădu deoparte cortina către scenă, și se îndreptă cu pași fermi către podium. Sala presei era arhiplină cu reporteri și, abia vizibili în spatele reflectoarelor, cameramani și tehnicieni ce-i vor înregistra fiecare vorbă și gest. Era un sentiment inconfortabil, unul cu care încă nu se obișnuise de când era *Joint Staff's Director of Operations*.

Pe podium, făcu o scurtă pauză, clipind datorită luminilor orbitoare. Microfoanele erau îngrămădite în fața sa precum capetele ridicate dintr-un cuib de șerpi, iar neîntreruptele izbucniri ale *blitz*-urilor erau însoțite de *click*-urile și zumzăitul aparatelor de filmat.

Dincolo de marea de chipuri din fața sa, văzu strălucirea continuă a unei duzini de mici lumini roșii de la camerele TV; era „în direct".

— Doamnelor și domnilor, mi s-a ordonat să vă informez în această dimineață cu privire la criza ce s-a declanșat în ultimele zile în Marea Norvegiei.

Așteptă să se termine murmurul conversațiilor. Tensiunea din sală era aproape palpabilă. De 48 ore exista un embargou asupra știrilor referitoare la cele ce se petreceau în Marea Norvegiei. Au fost multe speculații – și zvonuri – despre confruntări între forțele armate ale Statelor Unite și ale Uniunii Sovietice în nordul Marii Britanii, dar nici o știre concretă, nici un anunț oficial.

Acum era sarcina amiralului Magruder să împărtășească știrile publicului american.

— În urmă cu două săptămâni, pe 5 iunie, Uniunea Sovietică a invadat Norvegia și Finlanda. Ați fost informați asupra evenimentelor… despre pretenția rușilor că forțele lor au fost invitate în Norvegia pentru a restabili ordinea după asasinarea președintelui sovietic… despre condamnarea agresiunii sovietice atât de Națiunile Unite cât și de Președintele SUA… și despre crearea, în consecință, de către sovietici a unei zone militare de excludere ce acoperă toată Marea Norvegiei, o regiune ce se întinde aproximativ între Islanda, Scoția și Norvegia însăși. Uniunea Sovietică, printr-un comunicat transmis prin ambasada din Washington, l-a avertizat pe Președinte că orice violare militară a acestei zone va fi considerată ca, citez „un amestec extrem de serios în afacerile interne referitoare la securitatea URSS, o provocare maximă și destabilizatoare”.

Blitz-urile au continuat să fulgere; aparatele de filmat și-au continuat mârâitul mecanic. Magruder și-a pus mâinile pe marginile laterale ale pupitrului, privind fețele celor aflați în așteptare.

— Ca răspuns, Statele Unite au respins categoric pretențiile sovieticilor considerând invazia Norvegiei și Finlandei nimic altceva decât o agresiune deschisă, brutală. În scurt timp, Președintele a detașat un Grup de Luptă cu un portavion în Marea Norvegiei. Ordinele lor erau să testeze zona sovietică de excludere și să demonstreze solidaritatea noastră cu vechii prieteni și aliați, oamenii liberi din Norvegia.

Și ce luptă s-a dus pentru convingerea președintelui că aceste ordine sunt necesare, și-a amintit Magruder, în timp ce continua să treacă în revistă pe scurt evenimentele din ultimele două săptămâni. Aparenta destrămare a imperiului rusesc și moartea comunismului sovietic au părut să instaureze o nouă eră în relațiile diplomatice… și sfârșitul vremurilor vechilor alianțe militare și a tratatelor de apărare. Timp de trei ani, atât Președintele cât și Congresul au promovat o politică izolaționistă înverșunată; după diminuarea rolului în NATO și pierderea bazelor militare din Marea Britanie, a urmat o concentrare înverșunată pe problemele economice și sociale cu care se confrunta acasă America și a lăsat Europa nerecunoscătoare să se descurce singură.

Mai rău, pierderea bazelor europene a însemnat că acum Norvegia se afla la capătul unui lung și fragil lanț logistic. Pentru că Britania refuza ajutorul – o situație de

neconceput în anii de apogeu ai NATO – aproape orice fel de intervenție americană eficientă în Norvegia părea sortită eșecului. Dar Norvegia continua să fie un prieten loial. O grămadă de oameni dintre militari – și dintre consilierii Președintelui – n-au putut să rămână simpli spectatori indiferenți la cotropirea uneia dintre cele mai active pro-americane țări din Europa. Trimiterea Grupului de Luptă trebuia să fie o cale de a demonstra sprijinul, de a trimite un avertisment Moscovei că mareșalii au depășit limita… și poate, doar poate, prezența lui *Jefferson* în zonă ar putea servi la descurajarea unei viitoare agresiuni.

— Până pe 12 iunie, activitățile sovietice s-au limitat strict la Scandinavia, a continuat Magruder. Apoi, un incident petrecut deasupra Mării Norvegiei, în apropiere de Islanda a escaladat într-o bătălie aeriană majoră. Bombardierele rusești cu rază lungă de acțiune au lansat rachete de croazieră care au avariat instalații și echipamente americane de la Keflavik, iar câteva dintre avioanele noastre au fost doborâte. A doua zi, președintele a schimbat statusul operațional militar la DEFCON 2 și a autorizat Grupul de Luptă, condus de USS *Thomas Jefferson*, să navigheze spre est și să ajute activ aliații noștri norvegieni în apărarea țării lor.

Ajungem acum la evenimentele petrecute acum două zile. Nu am făcut anunțuri publice imediate de teamă că o lansare prematură de informații către presă ar fi putut fi de folos inamicului, care, așa cum știți, urmărește CNN, ACN, și alte rețele americane cu tot atâta aviditate ca și noi, cei din Pentagon.

La această afirmație s-a auzit un ușor freamăt de râsete, iar Magruder a zâmbit. Pentagonul a fost întotdeauna sensibil la acuzațiile de cenzură deliberată. *Admiral* Brandon Scott, președintele actual al *Joint Chiefs*, fusese cât se poate de explicit referitor la această problemă atunci când, în cursul dimineții, l-a instruit pe Magruder. „Orice ai face, Tom, nu lăsa să miroase a mușamalizare. Dacă ei cred că cenzurăm presa pentru a ascunde faptul că pierdem o bătălie, ne vor sări toți la gât!”

Până acum, se părea că cei din sală sunt de partea sa. Erau câteva priviri neîncrezătoare, câteva sprâncene ridicate, dar majoritatea ascultau doar în timp ce luau note, făceau fotografii, sau țineau microfoanele în mâinile întinse.

Dar ceea ce conta era că, până acum, criza din largul coastelor norvegiene era o înfrângere.

— Acum vă pot spune că în urmă cu două zile, luni 16 iunie, elemente ale *Carrier Air Wing* 20, decolate de pe puntea lui *Thomas Jefferson*, au atacat un mare grup amfibiu sovietic ce se pregătea să ajungă pe coasta norvegiană. Serviciile noastre de Informații consideră că această flotilă era menită să debarce forțe sovietice de infanterie navală lângă Bergen. O astfel de operație ar fi servit la izolarea forțelor norvegiene rămase, tăierea liniilor lor de aprovizionare pe mare, și probabil le-ar fi forțat să capituleze.

— Operațiunile noastre de luptă au fost executate cu profesionalism și au avut efecte bune. Avioanele au surprins forțele amfibii sovietice la circa 150 mile nord de

Bergen, în apropierea Insulei Bremanger. În timpul luptelor, unele nave rusești au fost scufundate, grav avariate, sau au fugit la țărm unde au fost capturate de forțele norvegiene.

În același timp, un portavion sovietic ce asigura acoperire aeriană a operațiunilor amfibie, *Soyuz*, a fost lovit și avariat cu rachete *Harpoon* lansate de avioanele noastre A-6 *Intruder*. Conform ultimului raport, *Soyuz* a ieșit din luptă și se târăște spre nord. Această operațiune a fost – conform oricărei definiții pe care doriți să o folosiți – o victorie majoră a forțelor americane și a forțelor militare ale Norvegiei libere.

O victorie. Eh…

Bătălia de la Capul Bremanger, așa cum a început deja să fie numită, va fi consemnată în cărțile de istorie ca o splendidă victorie a armelor americane, dar în termeni politici această bătălie fusese ceva gen Pearl Harbor.

Era evident că Uniunea Sovietică mizase că izolaționismul american le va lăsa mână liberă; *Jefferson* a fost detașat pentru a-i face să se gândească de două ori asupra planurilor lor pentru Norvegia.

Cel puțin, așa ar fi trebuit să se întâmple. În nici un caz nu ar fi trebuit să se ajungă din prima la o confruntare armată. Într-un fel, cineva din acest joc la cacealma și contra-cacealma a greșit calculele, iar acum Uniunea Sovietică și Statele Unite erau angajate în ceea ce fiecare strateg din cele două țări s-a temut și a anticipat încă de la sfârșitul celui de Al Doilea Război Mondial – un război convențional total între cele mai mari superputeri mondiale.

Ce ironie! Cele mai multe scenarii pentru un asemenea conflict au presupus pătrunderea rușilor prin Fulda Gap în câmpiile din Germania de Vest, coșmarul Războiului Rece, pe vremea când Europa de Est încă se mai afla în pumnul de fier al Kremlinului. Alții își imaginaseră o ofensivă sovietică în Orientul Mijlociu.

Nimeni nu s-a așteptat ca Armageddonul să înceapă în Scandinavia.

Admiral Thomas Magruder a simțit un fior de durere la acest gând. Nepotul său Matt se afla la bordul lui *Jefferson*, încă din Islanda. Pentagonul încă mai spera că prezența CBG-14 îi putea forța pe sovietici să dea înapoi. Dar dacă situația se înfierbânta…

Războiul dura de numai treisprezece zile. Se putea extinde cu ușurință… în Europa, în Atlanticul de Nord și în Orientul Mijlociu. Washingtonul era hotărât ca aceasta să nu se întâmple.

— După bătălia de la Bremanger, a continuat Magruder, forțele ruse și americane s-au supravegheat reciproc dar au evitat contactul direct. Dar, în această după-amiază, aproximativ la ora 1230, situația s-a schimbat pentru că criza norvegiană a intrat într-o fază nouă și posibil extrem de periculoasă.

Atunci, două dintre avioanele noastre F-14 *Tomcat*, decolate de pe portavionul *Thomas Jefferson* în patrulă de rutină, au fost atacate de avioane sovietice deasupra

Norvegiei. Un avion de-al nostru a fost doborât. Un număr neconfirmat de avioane sovietice au fost doborâte în aceeași confruntare.

În același timp, alte avioane rusești au lansat câteva rachete antinavă asupra forțelor noastre navale din largul coastelor norvegiene. Unul dintre vasele americane – fregata cu rachete ghidate *Esek Hopkins* – a fost lovit. Încă mai evaluăm rapoartele de avarii, dar vă putem asigura că acestea sunt relativ reduse și nu vor afecta eficiența Grupului nostru de Luptă.

O minciunică, dar era necesară pentru a evita panica… sau întrebările neavenite.

Cum ar fi: ce poate face un singur portavion împotriva forțelor comasate ale flotei sovietice?

Magruder a ridicat privirea, direct în bateriile de lumini.

— Și aici se încheie declarația mea oficială din acest moment. Mi-e teamă că acum nu pot răspunde la întrebări, dar vă informez că va avea loc o informare pentru presă mâine la ora 0900 și vom putea să vă răspundem la întrebări atunci. Mulțumesc.

A părăsit brusc pupitrul, în timp ce izbucnea o furtună de proteste din sală.

— *Admiral*! l-au strigat vreo duzină de voci, reporteri ce încercau să se apropie de podium. *Admiral* Magruder!

— Asta înseamnă o declarație de război între SUA și URSS?

— Cât de grav este avariat *Hopkins*?

— Care este următoarea noastră mișcare în Marea Norvegiei, *Admiral*?

Ignorând strigătele și întrebările, Magruder a trecut în culise, predându-și notițele unui aghiotant și se pregătea să o șteargă englezește când o femeie, o civilă, s-a apropiat de el dintr-o parte.

— Îmi pare rău, spuse, întorcându-se. Va trebui să… Pamela!

— Bună ziua, *Admiral*. Scuze că dau buzna peste dvs, dar sunteți greu de prins.

Vederea ei, înaltă, blondă și oarecum neglijent îmbrăcată, l-a luat complet prin surprindere. O întâlnise pentru prima oară pe Pamela Drake în sud-estul Asiei pe când el era comandantul CBG-14. După aceea, el a venit la Pentagon, iar dânsa la biroul ei de știri din Washington; a mai văzut-o de câteva ori în ultimii ani, dar fiecare întâlnirea a fost inconfortabilă pentru el. Știa că Pamela și nepotul său rupseseră logodna, iar el credea că știa de ce.

Magruder se întrebă dacă ea știe că Matt era la bordul lui *Jefferson*.

— Ei, domnișoară Drake, știți foarte bine că…

— Nu încerc să obțin o exclusivitate, *Admiral*. Vreau doar să-mi iau rămas bun.

— Rămas bun?

— Mă pregătesc să plec în Norvegia, spuse zâmbind. Mă gândeam că ați vrea să știți.

— Sfinte Dumnezeule! Norvegia! De ce?

— De data aceasta, dvs ar trebui să știți mai bine. Din Norvegia vin acum știrile fierbinți. Presupun că ați auzit despre invazia sovietică? Mă duc să mă alătur găștii din Bergen. Oricum, speram… ăă… puteți să-i transmiteți ceva lui Matt din partea mea? Nu am reușit să-l contactez.

— Să-i spun lui Matt? ridică o sprânceană. Fir-ar… nu știi.

Ea făcu ochii mari.

— Ce să știu?

— Că Matt este deja acolo. A fost transferat pe *Jefferson* acum două săptămâni.

— O, Doamne!

Umerii i se încovoiară puțin, dar încercă să-și mențină zâmbetul.

— Atunci, presupun că am să-i pot spune chiar eu, nu?

— Poate. Mă îndoiesc că se acordă permise de presă pentru *Jefferson*, pentru că e în zonă de luptă. Dar vei putea să-i transmiți un mesaj.

Ea și-a înlăturat o șuviță de păr rebelă de pe față.

— Poate. Nu sunt foarte sigură că ar trebui. SOB[1] a plecat în blestematul de război și nici măcar nu mi-a spus!

S-a întors cu spatele și a plecat, evident mâhnită.

Magruder o privea plecând, cuprins de propriile sale neliniști. Avea sentimentul că tocmai a deschis o rană veche și dureroasă în această tânără femeie și se întrebă dacă putea face sau spune ceva ca să o vindece.

Nu, mai bine să-și vadă de treaba lui. În ciuda a ceea ce tocmai spusese, își dorea ca Pamela să nu plece în Norvegia. Dacă Matt mai simțea ceva pentru ea și afla despre deplasarea sa…

Magruder și-a alungat gândul neliniștitor și și-a continuat drumul către birou.

2135 Zulu (2035 ora locală)
Portavionul sovietic *Soyuz*
Marea Norvegiei

Fumul alb continua să năvălească de dedesubt acoperind puntea de zbor avariată, apoi se întindea peste apele mării din pupa, asemenea unei pături de ceață. Conform ultimului raport, echipele de control aveau incendiile sub control, iar nava nu se afla în pericol, dar echipajul încă mai robotea asiduu pe punte, curățind resturile rămase în urma atacului.

Admiral[2] Vasili Ivanovici Khenkin s-a sprijinit de balustrada pasarelei din babordul punții de comandă urmărind mișcările ordonate ale oamenilor de la baza

[1] SOB - Son Of a Bitch – textual: *fecior de căţea;* expresie peiorativă sau admirativă, în funcție de context.

insulei portavionului. Erau obosiți; era evident din încetineala gesturilor și din ghionturile și îmbrâncelile pe care le aplicau subofițerii oamenilor lor.

Nici nu era de mirare, se gândi Khenkin. Ofițerii și echipajul de pe portavionul sovietic lucrau de două zile fără pauză. Khenkin însuși se simțea epuizat și abia își mai târa picioarele, iar ochii îi erau ca de plumb.

Mai jos de promenada pe care se afla amiralul, un grup era adunat în jurul carcasei arzânde a unui MiG-29. Avionul de vânătoarea fost distrus de explozie atunci când racheta americană *Harpoon* a lovit insula portavionului, împrăștiind resturi arzânde și șrapnele metalice peste puntea de zbor. Khenkin îi privea trist pe marinarii ce se luptau cu epava înnegrită de foc, ce-și coordonau mișcările cu ușorul ruliu al navei. MiG-ul distrus a fost împins spre margine, întâi cu încetineală, apoi și-a înclinat botul și a dispărut de pe puntea de zbor. A căzut în apă chiar lângă tribordul *lui Soyuz* ridicând o coloană de spumă albă, apoi a fost înghițit în siajul portavionului.

Khenkin a auzit pași pe pasarela din spatele său și o tuse familiară.

— *Admiral* Khenkin?

— Da, Dmitri Yakovlevici.

Încă își mai ținea privirea pe locul unde dispăruse avionul în apă.

— Ce s-a întâmplat?

— Un mesaj prioritar, *Admiral*. Tocmai a sosit.

Khenkin s-a întors privind cu ochii reci la silueta înaltă și aproape costelivă a *Kapitan Pervovo Ranga*[3] Bodansky, șeful Statului său Major.

— Arăți obosit, prietene.

— În ultimele zile a fost puțin timp pentru somn, *Admiral*.

Avea cearcăne sub ochi, iar vestonul albastru al uniformei, încărcat cu fireturi, de obicei impecabil periat și ajustat, acum arăta de parcă dormise îmbrăcat în el.

— Eh, păi, să vedem ce vor *zampolits*[4] de la noi!

— Da, *Admiral*.

Bodansky îi înmână foaia de hârtie.

— Vă mai informez că cei de la Operațiunile de zbor au raportat 21 avioane distruse sau avariate dincolo de posibilitățile noaste de reparare la bord. Acestea, desigur, adăugate la avioanele pe care le-am pierdut în luptă.

Khenkin dădu ușor din cap în timp ce lua hârtia. O lovitură serioasă. *Soyuz* a pierdut aproape jumătate din efectivele de MiG-29 și Suhoi-27 ambarcate. Dar mai rău

---

[2] Admiral – datorită unei cutume neoficiale a militarilor (prescurtarea denumirii unor grade) se pot crea confuzii; nu poate fi *amiral* cu trei stele (OF-9), un grad mult prea mare pentru un comandant de Grup de Luptă. De fapt, personajul are gradul de *contra-amiral* (Контр-адмирал) cod NATO OF-6.

[3] Kapitan Pervovo Ranga – căpitan de rangul I (cod NATO OF-5); echivalent *comandor* sau *colonel*.

[4] Zampolit – comisar politic / ofițer politic / politruk – ofițerul supraveghetor responsabil cu educația politică / ideologică în unitatea în care sunt numiți; asigură controlul civil / politic asupra militarilor.

de atât, era ceea ce coloanele de cifre din mâna sa nu puteau exprima – scăderea moralului fiecărui ofițer și marinar din Flota *Steagul Roșu*, epuizarea, scăderea critică a capacității de luptă a Grupului de Luptă. Acești factori sunt de departe mult mai gravi decât pierderea a o sută de avioane. Acestea pot fi înlocuite, dar oamenii… oamenii…

Khenkin privi un moment către orizontul estic, invizibil acum în amurgul serii târzii. Aici, atât de aproape de Cercul Polar și în această perioadă a anului, nu se făcea niciodată cu adevărat întuneric, deși soarele cobora sub orizont câteva ceasuri în fiecare noapte. Cinci sute de kilometri spre est, nevăzute dincolo de linia orizontului, se întindeau piscurile abrupte, insulițele și fiordurile Norvegiei. Acolo, viitorul *Rodina*, binecuvântata Maică Rusia, continua să fie nesigur. Invazia sovietică a Finlandei și Norvegiei, subjugarea întregii Scandinavii și renașterea Rusiei ca cea mai mare putere a lumii, toate depindeau acum de cât de bine își comanda el navele și oamenii din Flota *Steagul Roșu*.

Dar, la dracu cu toate! De ce nimeni din Moscova nu a prevăzut posibilitatea intervenției americane… sau măcar să fi luat în considerare această variantă, certitudinea că în luptă, planurile merg întotdeauna prost?

Khenkin începu să citească documentul decodat.

> **Către**: Comandantul Flotei *Steagul Roșu (КРАСНЫЙ ФЛАГ)*
>
> Felicitări pentru victoria dvs asupra forțelor Grupului de Luptă american din zona operațională din Marea Norvegiei.
>
> Prin prezentul ordin vi se cere să executați imediat reparațiile necesare reluării imediate a ofensivei în coordonare cu planificata detașare a Flotei *Lenin*, nume de cod NICOVALA (Наковальня).
>
> Flota *Steagul Roșu*, are acum numele de cod CIOCANUL (Молоток).
>
> Operațiunea comună împotriva forțelor americane din regiune are numele de cod VULCAN. Se va afla sub comanda supremă a *Admiral*ului Ivanov.
>
> Punctul de Comandă a *Admiral*ului Ivanov va fi transferat pe *Kreml*, efectiv imediat.
>
> Ochii Patriei Mamă sunt ațintiți asupra voastră. Contribuția dvs la victoria măreață asupra forțelor imperialiste nu va fi uitată.
>
> Semnează: Vorobiev

Buzele lui Khenkin s-au strâmbat într-un semi-zâmbet. *Ciocanul* și *Nicovala*, lucrând împreună în forja lui *Vulcan*, fierarul vechilor zei vestici. Simbolurile îi plăceau lui Khenkin, care avea profunda dragoste rusească pentru simbolismul mistic, și credința în succesul viitor, în destin. Aveau nevoie de această credință în zilele ce

urmau. Vorobiev și Înaltul Comandament sovietic puteau considera recenta bătălie drept o victorie, dar toți ofițerii din flotă știau care este realitatea.

Și asta – se gândi Khenkin sarcastic – era ceea ce Vorobiev și acoliții săi numeau „o victorie măreață"?

Uriașa navă LSD *Vitaly Oganov* și o duzină de vase mai mici distruse, debarcarea din Bergen eșuată, *Soyuz* lovit și avariat de rachetele *Harpoon* americane…

Evident, că voiau să mențină moralul în flotă, dar Khenkin putea citi cu ușurință printre rândurile acestor ordine concise. Maica Rusia stă cu ochii pe tine. Asta e mai degrabă o amenințare decât o laudă. Dacă *Vulcan* se dovedește a fi un succes, el va fi un erou. Dacă nu… ei bine, Moscova va ști pe cine să arunce vina. Faptul că la comanda generală a Operațiunii *Vulcan* l-au numit pe Ivanov, care era cu trei luni mai proaspăt în grad decât Khenkin, era o mustrare usturătoare, deși neoficială.

Un ordin transmis prin megafonul de pe punte, i-a captat atenția. Grupele de control a avariilor au degajat puntea de zbor, eliberând calea pentru un avion ce venea la aterizare. Privind spre pupa, peste cablurile arestoare întinse de-a latul părții posterioare a punții de zbor de pe *Soyuz*, a văzut în depărtare două puncte suspendate pe cerul sudic, și care încet, încet, deveneau tot mai mari.

Întăririle – primele MiG și *Suhoi* trimise din Marea Neagră, via Murmansk, lui *Soyuz* pentru înlocuirea avioanelor pierdute cu două zile mai înainte.

Aflase că a fost concepută o operațiune aeriană masivă care să distragă atenția americanilor de la aceste avioane în ultima etapă a zborului lor de la bazele din peninsula Kola și până la acest *rendevouz* cu *Soyuz*.

Fusese decizia lui Khenkin de a le aduce la bord imediat, chiar dacă mai exista un pericol considerabil reprezentant de fragmentele metalice de mărimea unui deget răspândite încă pe puntea de zbor după explozia ce avariase aproape fatal portavionul rusesc. Asemenea fragmente puteau fi aspirate cu ușurință de turbine, distrugându-le palele și motoarele, dar era imperativ ca grupul aerian să fie readus cât mai curând posibil la întreaga capacitate de luptă.

Khenkin era surprins că americanii nu au lansat și alte atacuri împotriva Flotei *Steagul Roșu*, dar se îndoia că vor mai ezita prea mult. Moscova putea fi convinsă de ideea că americanii au rămas dezbinați și izolaționiști… dar *Admiral* Khenkin avea doar respect pentru tehnologia Americii și pentru abilitățile luptătorilor ei. Împotriva unui asemenea inamic, avea nevoie de fiecare avion bun de luptă de care putea face rost. La fel ca și de fiecare bucățică din propria sa experiență, abilitate și instruire.

Trebuia neapărat ca Ivanov să se afle la comanda operațiunii împotriva americanilor? Foarte bine. Khenkin avea prea puțină încredere în capacitatea lui Ivanov în ceea ce privește tacticile de luptă, dar până ce Flota *Lenin* își va putea croi drumul prin gura îngustă a Balticii, Khenkin se afla aici, în nord, o amenințare permanentă pentru Grupul de Luptă american. Iar când Ivanov va sosi, o va face

dinspre sud, în sus pe lângă coasta norvegiană. Deci *Jefferson* va fi prins strâns între cele două flote sovietice.

Cu adevărat între *Ciocan* și *Nicovală*.

Cu grația unui șoim ce-și finalizează atacul asupra prăzii, primul avion venea cu grație către pupa lui *Soyuz*. Suplu, mortal și superb manevrabil, un Suhoi-27 a atins ușor puntea portavionului, cârligul din coadă a prins cablul arestor care l-a stopat în câțiva metri. Khenkin a dat drumul aerului din piept, reîncepând să respire. Cele două motoare Tumanski continuau să huruie; nu s-a auzit nici un zgomot ascuțit de metal ce lovește metalul, dacă lamele turbinei ar fi fost avariate. Khenkin simți cum nodul din stomac se destinde ca un pumn ce nu mai este încordat.

A riscat și a reușit. Dacă puteau aduce la bord avioane și piloți fără a mai înregistra pierderi, aveau șanse bune să zdrobească Grupul de Luptă american.

După ceea ce le făcuse inamicul lui *Soyuz* și oamenilor săi, Khenkin voia să-l distrugă pe *Jefferson*, voia să-l vadă arzând și scufundându-se în apele înghețate ale Mării Norvegiei. Și-a strâns pumnii mototolind hârtia cu ordinele. Și a zâmbit.

CAPITOLUL 8

Joi 19 iunie
0330 Zulu (0430 ora locală)
USS *Thomas Jefferson*
Punctul *Viking*, Marea Norvegiei

Era 0430 dimineața – „*zero-dark-thirty*" cum le plăcea celor din Navy să spună – dar era deja lumină deplină; la paralela de 60^0 N nopțile de iunie nu erau cu adevărat *întunecate*. Pe suprafața mării se întindea o ceață densă, deși sus, deasupra punții, o briză rece fâlfâia pavilioanele arborate pe saulele catargului și făcea aerul să pară ca fiind mai degrabă de martie decât de iunie. Tombstone se reîntorsese în locul lui de veghe solitar din Cuibul Vulturului.

De aici putea observa activitatea de la un capăt la celălalt de pe puntea de zbor.

Spre prova, echipajul de la catapultele lui *Jefferson* își desfășurau obișnuitul balet, pregătind pentru lansare o pereche de F/A-18 *Hornet* din VFA-161. Deflectoarele de jet s-au ridicat din suprafața punții precum niște pereți de oțel în spatele fiecărui avion, atunci când primul, apoi al doilea, au turat motoarele la maxim.

Lângă Cat 1, ofițerul de lansare, în vestă galbenă, a salutat scurt către aviator, după ce a făcut o verificare vizuală rapidă stânga-dreapta, apoi s-a lăsat într-un genunchi, și a făcut semnul cu degetul mare. Urletul motoarelor s-a transformat în tunet și *Hornet* a țâșnit înainte într-un nor de abur, accelerând de la 0 la 270 mile/oră în numai două secunde. După o clipită, al doilea *Hornet* s-a năpustit după primul și amândouă au cabrat grațios, aripă lângă aripă, provocând vârtejuri în ceața de pe mare.

Erau încă în urcare când deflectoarele de jet s-au rabatat singure în punte și alte două avioane au rulat pentru a-și lua locurile în Cat 1 și 2. Unul era un KA-6D, un *Intruder* modificat cu rezervoare suplimentare pentru a servi ca avion-cisternă pentru realimentare în zbor. Celălalt era un EA-6B *Prowler*, unul dintre cele cinci avioane pentru contramăsuri electronice din VAQ-143, care trebuia să creeze un ecran de protecție pentru CBG împotriva „ochilor" curioși ai radarelor sovietice.

Spre pupa, se desfășura un dans similar cu coordonare precisă de avioane tunătoare, pentru că aterizarea acestora se desfășura în același timp cu lansarea celorlalte. Un S-3A *Viking* din VS-42 *Kingfishers*, era pe panta de coborâre către pupa lui *Jefferson*. Tombstone avea o slăbiciune deosebită pentru aceste tenace vânătoare de submarine, deosebit de manevrabile. Petrecuse multe ore la bordul lor când era adjunct CAG. *Vikingii* înarmați cu rachete *Harpoon* au fost valul ce a spulberat forțele amfibii rusești.

La prima vedere, *Viking* părea că stă în aer aproape nemișcat. Apoi perspectiva s-a schimbat și a devenit mai mare năpustindu-se dinspre orizontul de la pupa portavionului cu o viteză alarmantă. Aripile se balansau ușor deoarece pilotul ajusta tracțiunea motoarelor plasate sub fiecare aripă, ca răspuns la indicațiile venite de la LSO aflat pe punte.

Cârligul din coadă ce pendula sub ampenajele uriașe a trecut cu puțin pe deasupra cablului unu, a scrâșnit pe suprafața punții și a prins cablul doi cu un brânci ce a coborât mult botul *Vikingului*. Motoarele au urlat scurt, apoi și-au redus turațiile până la un șuierat relativ discret atunci când pilotul a redus gazele. Avionul a dat puțin înapoi și a scăpat de cablu, apoi a rulat încet dirijat de fluturarea brațului unui om de pe punte. Aripile i se pliau deja spre spate.

Tombstone i-a privit atent pe oamenii ce roboteau pe puntea de dedesubt. Toți purtau veste, căști și alte forme de echipament de protecție care le dădeau o înfățișare anonimă, indiferent dacă purtau vestele roșii ale celor ce manevrau muniția, albe pentru cei de la siguranța muncii și sanitari, mov pentru combustibil, sau oricare altă culoare menită a le diferența sarcinile. Unui observator străin ar fi văzut că sunt obosiți, deși mișcările le erau la fel de precise, la fel de coregrafice, ca întotdeauna. Viața la bordul unui portavion din Navy era o nesfârșită rutină cu pauze prea scurte de odihnă și somn între schimburile la datorie. În caz de urgență, în luptă, se lucra

non-stop. Tombstone știa că unii dintre oamenii de la bord nu au dormit deloc în ultimele 48 ore.

Cât vor putea continua fără să cedeze? În războiul modern, omul era veriga slabă a mașinăriei, piesa care se va defecta prima. Puntea de zbor a unui portavion era cel mai periculos loc de muncă din lume. Capcanele erau numeroase și viclene: vârtejul invizibil al palelor elicelor și rotoarelor; jetul invizibil al motoarelor de pe F-14; gurile de admisie hulpave de la S-3A; ruperea neașteptată și lovitura secerătoare a vreunui cablu arestor, sau cedarea frânelor pe puntea în tangaj, ori un simplu pas greșit peste marginea punții. Extenuarea celor din echipaj, solicitați prea mult și prea tare se va combina mai devreme sau mai târziu cu pericolele mediului de lucru și vor muri oameni.

Și-a reamintit incidentul cu scaunul de catapultare al lui Coyote. De data aceasta nu s-a întâmplat nimic. Dar la proxima ocazie…

Tombstone se gândi la cei de pe portavionul rusesc, aflat undeva spre nord. Portavioanele reprezentau o noutate pentru sovietici. Nu aveau parte de tradiția și experiența celor din US Navy care au început operațiunile aeriene de pe nave în 1922 cu USS *Langley*.

Jefferson și al său CBG erau aici într-un dezavantaj net, trebuind să lupte cu un inamic superior numericește la capătul unei nesfârșite linii logistice de aprovizionare de-a latul Atlanticului.

Totuși, credea Tombstone, aceste dezavantaje erau oarecum neutralizate de calitatea instruirii și de experiență.

Și mai era îngrijorat încă în legătură cu Coyote.

— Hei, CAG!

Se întoarse, la auzul vocii familiare din spatele său.

— Salut, Batman. Te-ai trezit devreme. Ce te aduce în Cuibul Vulturului?

— Voiam doar să arunc o ultimă privire la lumina zilei înainte de a dispare în Regatul Magic, replică Batman.

Purta jacheta de aviator pentru a se proteja de briza rece de dimineață.

— Știi că *lor* le place să ne țină în întuneric.

Tombstone zâmbi. Departamentul de Informații de pe portavion era identificat cu literele OZ, iar de aici veneau glumițele referitoare la Regatul Magic și Drumul de Cărămizi Galbene. Iar Informațiile (*Intelligence*) – în sintagma cu dublu sens ”Informații/inteligență militară” (*military intelligence*) – a fost întotdeauna sursă de bancuri în flecăreala militarilor. O informare pentru conducătorii de departamente, *skipper*-ii de *squadron* și adjuncții lor, a fost programată în această dimineață la 0500.

Tombstone se gândi că era posibil să afle unele informații noi despre portavionul sovietic… și cam ce ar trebui să facă *Jefferson* în legătură cu el. După Bătălia de la

Bremanger de acum trei zile, nimeni din CBG nu părea să știe încotro se îndreaptă *Jefferson*, sau care era misiunea lui în aceste ape.

— Ei, ne vor spune și nouă dacă vor ști ceva.

Se sprijini din nou de balustradă. Tangajul și ruliul portavionului păreau amplificate aici, atât de sus deasupra apei. Aerul era sărat și îmbibat cu vapori de combustibil.

— L-ai văzut în ultimul timp pe Coyote?

Ochii lui Batman s-au îngustat.

— Aseară. De ce?

— Nimic. Mă întrebam doar.

— Mda.

Batman s-a apropiat de el, lângă balustradă. Păru că vrea să spună ceva, dar nu știa cum.

— Știi, CAG, poate că ar trebui să o lași mai moale cu Coyote. Cred că e cam pus cu spatele la zid, iar treaba asta ne cam agită pe noi, ceilalți.

Tombstone ridică o sprânceană.

— Ți-a spus el asta?

— Ce dracu, sigur că nu. Dar e al dracu de evident.

Tombstone s-a încruntat. Se gândi la aura mistică, de mândrie masculină, tăcere și invulnerabilitate în care fiecare pilot se înfășura ca într-o mantie. Coyote sigur că nu a spus nimănui din *squadron* despre ce anume îl neliniștea. Asemenea lucruri nu se făceau.

— O iau ca pe un avertisment, spuse Tombstone cu răceală. Dar dacă are vreo problemă, poate că el ar trebui să vină la mine.

— Poate că tu ești problema lui.

— Ce vrei să spui?

— Aa, nu știu. Dar ceva îl irită. Noi toți am presupus că probabil i-ai aplicat o admonestare substanțială după incidentul CAP de ieri. Sau poate că ce s-a întâmplat cu *Hopkins* l-a afectat foarte rău. Presupun că ce i s-a întâmplat acelei fregate ni s-ar fi putut întâmpla și nouă.

Ochii lui Tombstone s-au îndreptat involuntar către orizontul sud-estic, unde un norișor mic și negru marca poziția fregatei încă arzânde. Conform ultimului raport, *Kearny* și *Decatur* escortau nava avariată, în timp ce echipele specializate continuau lupta cu incendiile. Avioanele *Hornet* lansate adineauri erau componente ale CAP desemnată să asigure protecția lui *Hopkins* față de un eventual viitor atac.

— Dacă n-aș crede despre Coyote că-și poate face treaba, spuse Tombstone cu grijă, i-aș fi smuls *aripile* din piept, iar în această clipă tu ai fi fost *skipper* la *Vipers*. Poți transmite asta oamenilor, Batman. Din sursă sigură.

Batman zâmbi strâmb.

— Știm cu toții ce suflet bun ai, CAG. Acum ce faci? Cobori în CVIC?

— Nu mi-aș permite să lipsesc. E timpul să plecăm. Ia-o înainte!

În limbajul Navy, termenul pentru portavion este CV, deci CVIC (pronunțat '*civic*') este abrevierea pentru *Carrier Intelligence Center*. Era constituit dintr-un număr de compartimente aparținând departamentului OZ de pe *Jefferson*. Ofițerul de Informații, *Lieutenant Commander* Paul Aiken, ținea ședința matinală de informare în marea sală – și ea numită CVIC – care servea și ca sală de conferințe, centru de planificare, și chiar ca studio TV.

Tombstone l-a urmat pe Batman înăuntru și a luat loc lângă el pe unul dintre scaunele metalice pliabile din al doilea rând din față. Ceilalți ofițeri intrau pe rând, mulți dintre ei cu nelipsita cană de cafea marinărească în mână.

Coyote a intrat și el, apoi s-a oprit privind în jur. L-a văzut pe Tombstone, dar, cu răceală, se făcu că nu-l recunoaște, apoi s-a așezat pe un scaun din celălalt capăt al sălii. Cearcănele de sub ochi arătau că nu dormise prea mult.

Oare ce era în capul lui? se întrebă Tombstone. Cândva era capabil să-și „citească" cu ușurință prietenul, dar vremea aceea trecuse. Acum avea toate șansele să o încaseze, dacă intervenția sa ar fi fost nepotrivită. Ca prieten voia să ajute. Ca și CAG simțea că trebuie să știe, pentru că problemele personale ale unui om îi puteau afecta pe toți ceilalți din *squadron*… sau ieșeau la suprafață într-un moment nepotrivit și cineva era ucis. Aceasta, știa, era ceea ce îl îngrijora pe Batman.

— *Attention on deck*! a atenționat cineva din spatele sălii și fiecare ofițer s-a ridicat în poziție de „drepți".

— Continuați!, ordonă *Captain* Brandt intrat imediat după *Admiral* Tarrant. Însoțiți de câțiva aghiotanți, au înaintat pe intervalul dintre scaune. Tombstone și ceilalți s-au așezat din nou după ce ofițerii superiori au luat loc.

— Mulțumesc, *Admiral*, *Captain*, a spus *Commander* Aiken, aflat în fața sălii.

Un ecran de proiecție era montat pe peretele din spatele său.

— Bine ați venit, *gentlemen*. *Admiral* Tarrant a ordonat această informare pentru toți comandanții de departamente și adjuncții lor. Considerăm că ați dori să aveți o imagine mai clară a adversarului. Luminile, vă rog!

Neoanele de pe tavanul CVIC s-au stins și o imagine în alb-negru a apărut pe ecran, o imagine aeriană a unui portavion.

Tombstone mai văzuse aceste linii, acum doi ani, când *Jefferson* a fost detașat în Oceanul Indian și a colaborat cu portavionul sovietic *Kreml* în timpul conflictului indo-pakistanez.

Mai mic decât *Jefferson*, nu avea puntea de zbor angulară caracteristică portavioanelor americane. La fel ca portavioanele britanice și indiene, puntea prova era ridicată ca o trambulină, un design menit să ajute avioanele să decoleze fără lansare din catapultă.

La fel de evident era și faptul că nava din fotografie era avariată. Deși detaliile erau neclare, fumul dens părea să se întindă la pupa, în timp ce portavionul brăzda apele mării. Se vedea o ruptură în puntea de zbor, lângă colțul din babord al insulei, ce părea a fi făcută de o explozie.

— Această foto a fost luată ieri seară de către unul dintre sateliții noștri de spionaj. Am identificat-o cu certitudine ca fiind portavionul sovietic *Soyuz*. După cum puteți vedea aici, a fost destul de avariată de atacul nostru de acum două zile, dar presupunem că operațiunile de zbor nu au fost afectate în mod serios. În ultimele 7 ore am urmărit avioane ce veneau din Peninsula Kola, probabil MiG-29 și Su-27 navalizate, pentru a înlocui pierderile suferite în bătălie. Vă rog să rețineți, semnificația numelui navei: *Soyuz*, Uniunea. În mod clar, este primadona noii caste militariste sovietice, mare, agresivă, puternică. Estimăm că are o greutate de cel puțin 60.000 t și este dotată cu mai mult de 65 avioane. Nava-soră *Kreml*, se află în prezent în șantierul naval de la Leningrad, în Marea Baltică. Următoarea, vă rog.

Soyuz a dispărut de pe ecran, înlocuită de o altă fotografie. Aceasta era la o scală mai mică și dezvăluia cinci siaje lungi ce se întindeau peste apa întunecată.

— Împreună cu *Soyuz* navighează patru mari nave de suprafață. Credem că e vorba de *Kirov* și de trei *cruiser* dotate cu rachete ghidate din Clasa *Kresta* I sau II. Următoarea.

Fotografia următoare prezenta o vedere oblică a unei enorme nave de luptă, lungă, cu punți mari și o suprastructură complexă ce se ridica precum o piramidă în mijlocul ei.

Tombstone auzi câteva fluierături ușoare și un murmur de conversații ce a străbătut sala.

— Cred că ar trebui să precizez de la început că *Kirov* este un monstru. A fost proiectată ca și *cruiser* de bătălie și este cea mai mare navă de război din lume de după Al Doilea Război Mondial (cu excepția portavioanelor); cu propulsie nucleară, 754 picioare lungime, deplasament 24.000 t și un echipaj de peste 800 oameni. Mai sunt doar încă trei în această Clasă: *Frunze*, în Pacific, *Kalinin* și *Irkutsk*, ambele în Baltica.

Cele din Clasa *Kresta* sunt mai mici, 7.600 sau 7.700 t fiecare, dar toate trei sunt proiectate pentru un singur lucru – să atace și să distrugă vasele de suprafață inamice. Adică, *gentlemen*, nave ca cele din acest CBG. Următoarea.

Următoarea imagine era o hartă a coastei Norvegiei și a apelor din nordul Marii Britanii. Aiken a scos din buzunarul de la piept un indicator telescopic, l-a extins, și a atins cu vârful lui centrul unui cerc larg din apele largi din jumătatea de sus a ecranului.

— *Soyuz* și escortele sale au fost observate ultima oară aici, imediat sub Cercul Polar și înaintând încet spre est. Din păcate, în cele opt ore care au trecut de când au fost făcute aceste fotografii, i-am pierdut. Ar putea fi oriunde în acest cerc cu raza de

400 mile. Am avut numeroase contacte radar, dar intermitente… iar activitatea ECM sovietică este deosebit de puternică, după cum vă puteți imagina. Nici avioanele noastre *Hawkes*, nici sateliții radar nu au fost capabili să obțină o imagine foarte clară, iar ca să ne facă sarcina și mai dificilă, întreaga regiune este acoperită acum de un strat gros de nori. Cei de la meteo spun că vom putea folosi sateliții numai după ce sistemul de joasă presiune din Islanda se va deplasa și va lua cu el vremea asta mizerabilă.

Indicatorul a atins câteva puncte de pe hartă, la sud de cerc și în lungul coastei norvegiene.

— Am avut câteva contacte aici… aici… până aici. Unele solide, altele parțiale. Considerăm că acestea sunt *snorter* și putem presupune că se află în zonă și numeroase submarine cu propulsie nucleară. Până acum, rețeaua noastră SOSUS nu a depistat mare lucru pe traseele pe care vin de obicei submarinele sovietice în Atlantic. Asta poate însemna că își restricționează operațiunile la Marea Norvegiei, sau poate însemna că au găsit o metodă de fentare a supravegherii SOSUS. Dar este stabilit cu certitudine că o grămadă de submarine staționează în apele norvegiene. În ultimele 48 ore, acest CBG a pierdut patru submarine, sigur distruse, plus câteva probabile. La nord de CBG vom întâlni un mediu bogat în ținte.

Cu adevărat bogat în ținte! *Snorter* erau submarine convenționale – *Kilo*, *Tango* și *Foxtrot* – care foloseau *snorkle* pentru a-și reîncărca bateriile în timp ce erau în imersiune. Tombstone se uită la locația țintelor și dădu ușor din cap. S-3A *Viking* de pe *Jefferson* zburau deja non-stop, folosind rezervoarele suplimentare pentru a-și extinde raza de patrulare ASW până la limită. Cele șase elicoptere SH-3H *Sea King* de pe HS-19 patrulau și ele constant, folosind sonarul pentru a controla fiecare milă pătrată de ocean aflată pe cursul CBG, căutând submarine inamice.

Problema consta în raportul de număr cu inamicul. În ciuda victoriilor obținute de forțele ASW de pe CBG american, mai devreme sau mai târziu rușii vor avea noroc… iar *Jefferson* va ajunge în colimatorul lor.

Indicatorul arăta acum niște simboluri reprezentând contacte de suprafață izolate.

— Toate acestea sunt elemente ale Flotei sovietice. După bătălia de acum trei zile, pe care, acum, o numim Bătălia de la Capul Bremanger, s-au răspândit pe acest întreg sfert din Marea Norvegiei. Unele au reușit să se pitească sub nori, precum *Soyuz*. Altele s-au adăpostit în fiorduri. În total, am numărat 19 contacte de suprafață, ca mărime de la *Soyuz* și *Kirov* la vase mici, supraviețuitoare ale operațiunii amfibii inamice și chiar vase de patrulare de coastă.

Nucleul principal al Flotei *Steagul Roșu* se află cu siguranță mult spre nord, probabil dincolo de Capul Nord. Adversarii noștri par să joace foarte prudent, probabil pentru că încă mai evaluează posibilele ramificații ale unui război convențional deschis cu Statele Unite. Este aprecierea Washingtonului că ei își

ajustează încă strategia politică care să ne forțeze să abandonăm Norvegia. Cu siguranță, aceasta este în acord cu scopul principal al Moscovei, acela de a prelua controlul asupra întregii Scandinavii cu minimum de intervenție străină.

Indicatorul s-a mișcat în josul coastei.

— Aici jos, avem câteva sute de contacte dispersate. Majoritatea dintre ele sunt nave civile, vase de pescuit norvegiene și alte asemenea. Unele sunt ceea ce a mai rămas din *Sjøforsvaret* (Marina Regală/Militară Norvegiană). Vom putea apela la ei pentru suport, dar cele mai mari nave pe care le au norvegienii sunt fregatele de 1.400 t cu rachete ghidate – mai mici decât ce avem noi în Clasa *Perry*. Luminile, vă rog.

Luminile s-au aprins, iar Aiken și-a strâns indicatorul.

— Cea mai mare problemă a noastră referitoare la cooperarea cu norvegienii este cea a codurilor, semnalelor de recunoaștere, IFF, etc. Acum suntem aproape siguri că *Tomcat*ul căzut ieri în munți a fost doborât de o baterie SAM norvegiană, nu de către sovietici. Ne ocupăm de punerea la punct a unui schimb de coduri de luptă cu oamenii lor înainte de a începe să ne coordonăm operațiunile comune. Și cu asta am terminat partea mea de informare. *Admiral*?

Admiral Tarrant s-a ridicat și a mers în fața sălii.

— Mulțumesc, Paul.

Se opri o clipă, privind la fețele celor din încăpere.

— Ei bine, mai întâi o fărâmă de vești bune. Am fost anunțat de Washington că în urmă cu 24 ore, Parlamentul Britanic a acordat un vot de neîncredere. Guvernul laburist din Marea Britanie a căzut și vor trebui ținute repede alegeri anticipate. Pare mai mult decât probabil că rezultatul acestor alegeri va fi întoarcerea conservatorilor la putere și intrarea Marii Britanii în război. De partea noastră, desigur.

Din rândurile audienței s-a auzit un val de chicoteli, iar câțiva ofițeri au aplaudat. Dezertarea Marii Britanii din NATO a deschis drumul sovietelor pentru invadarea Scandinaviei. CBG-14 era teribil de izolat aici în Marea Norvegiei, iar sosirea Royal Navy ar face ca sorții să se egalizeze.

— Și acum, veștile rele, a continuat Tarrant. Nu putem aștepta ajutor imediat de la britanici. Cât a fost la putere, Partidul Laburist socialist aproape că a pus Royal Navy pe butuci. O mare parte din flota lor este nefuncțională, sau stocată la Scapa Flow. Și mă tem că nu ne putem aștepta nici de la ai noștri la întăriri care să ne asigure spatele, cel puțin nu prea curând.

Ridică mâna ca să potolească murmurele, mai gălăgioase de data aceasta.

— Știu, știu. Am auzit cu toții zvonurile că Washington a trimis pe *Ike* și *Kennedy* în ajutorul nostru. Dar am fost toată noaptea în contact cu Pentagonul și asta e situația.

Eisenhower se află mai aproape de poziția noastră decât oricare alt portavion. În acest moment este în Atlanticul de Nord, la sud de Groenlanda. Următoarele CBG, ca distanță, ar fi *Nimitz* sau *Kennedy*. Acum sunt amândouă în estul Mediteranei. *Kennedy*

era programat să se întoarcă acasă, dar când Scandinavia s-a înfierbântat, a primit ordin să stea pe loc. Rușii au un nou super-portavion în testări în Marea Neagră. Dacă monstrul ar ieși, eh… micuțul nostru război personal ar deveni cu adevărat public și încă repede. De aceea, ambelor CBG, *Nimitz* și *Kennedy*, li s-au ordonat să rămână pe loc în Mediterana, iar *Ike* să stea în Atlantic. Washington este îngrijorat că submarinele rusești ar putea trece de linia SOSUS în Atlantic și să încerce să întrerupă linia noastră de aprovizionare, poate chiar și un raid asupra coastei SUA. Dar ne vine niște ajutor.

II MEF, adică *Second Marine Expeditionary Force*, a plecat din Norfolk acum două zile. Sunt planificați să facă joncțiunea cu noi în patru zile și să desfășoare acțiuni de-a lungul coastei norvegiene. Până atunci trebuie să facem tot ce se poate pentru a cuceri superioritatea aeriană, iar asta înseamnă în primul și-n primul rând, scoaterea din luptă a portavionului rusesc, definitiv.

În consecință, am emis următoarele ordine scrise pentru CBG-14. Efectiv imediat, *Lawrence Kearny* va fi detașat din CBG ca escortă pentru *Hopkins* la Scapa Flow. Restul Grupului va naviga spre nord. Vreau ca fiecare CO de *squadron* să înceapă să conceapă planurile de atac și alte opțiuni. CAG, tu vei coordona. Vreau variantele preliminare pe biroul meu până la ora 1300.

— Da, *sir*, a spus Tombstone.

Un val de agitație trecu prin CVIC, iar Tombstone a simțit îngrijorarea din murmur. CBG-14 a fost alcătuit din 7 nave: *Jefferson*, *Shiloh*, *cruiser*ul *Aegis* din Clasa *Ticonderoga*; două distrugătoare, *Kearny* și *Winslow*; două fregate, avariata *Hopkins* și *Decatur*; și submarinul de atac cu propulsie nucleară *Galveston*.

Acum, *Hopkins* era scoasă din luptă, iar Tarrant a detașat un DDG ca să o însoțească până în port. Mai rămâneau cinci nave, un patetic Grup de Luptă cu putere diminuată.

Tarrant a ridicat mâna, stopând vociferările.

— Știu la ce vă gândiți. Cinci nave împotriva Flotei *Steagul Roșu* e cam *subțire*. Dar noi suntem în avantaj, *gentlemen*. Avem echipaje mai bune și moral mai ridicat.

— Cristoase, a șoptit Batman la urechea lui Tombstone, acoperindu-și gura cu mâna. Vrea să câștige lupta aruncând cu moralul în ruși?

— Șșș!

— Avem avioane mai bune, a continuat Tarrant, arme mai bune, strategie mai bună. Vom învinge.

Careva din spate a ridicat mâna, iar Tarrant a arătat cu degetul spre el.

— Spune, fiule!

Commander Max Harrison, *skipper* VS-42, s-a ridicat.

— Vă rog să mă scuzați, *Admiral*, dar care este strategia? OZ tocmai ne-a spus că avem împotriva noastră un portavion rusesc, pe *Kirov* și șapte alte nave.

— Bună întrebare, *Commander*. Și am să-ți răspund. Peste patru zile vor sosi *Marines* și vom putea să ne întărim forțele, în special dotarea ASW, cu escorta lor. Până atunci, *gentlemen*, ne vom ascunde. Și uite cum o vom face.

Liniștea din sală era absolută în timp ce *Admiral* Tarrant explica cum urmau să ascundă de ruși un portavion de 80.000 t, dar în același timp să continue lupta împotriva lor.

Iar la sfârșit, fiecare om din sală era în picioare, aplaudând și ovaționând. Poate că până la urmă, strategia și moralul pot întoarce valul, se gândi Tombstone, în timp ce aplauda în picioare, alături de ceilalți.

Mai ales moralul.

CAPITOLUL 9

Vineri, 20 iunie
0530 Zulu (0630 ora locală)
USS *Thomas Jefferson*
Romsdalsfjorden

Munții se ridicau în fiecare bord al lui *Jefferson* precum pereții unei cutii, unul, mai mic, acoperit de ceață și de verdeață, celălalt, mai înalt, perfect vizibil în lumina dimineții, acoperit cu gheață chiar și în această ultimă zi a primăverii. Ceața se întindea pe suprafața apei și se învârtejea dincolo de ferestrele Punții de Comandă, transformând formele masive ale lui *Decatur*, din babord, și ale fregatei norvegiene *Stavanger*, în prova, în fantome cenușii, neclare.

Romsdalsfjorden era unul dintre marile fiorduri ale Norvegiei, un canion șerpuit, plin cu apă, ce pătrundea adânc în uscat, la 150 mile nord de Bergen. Treizeci de mile în pupa lui *Jefferson*, marea insulă Otrøya păzea intrarea în fiord precum o santinelă. Spre prova, către est, soarele matinal, aproape arctic, făcea să strălucească piscurile acoperite de zăpadă. În partea sa cea mai largă, Romsdalsfjorden avea șase mile. Aici, departe în interiorul uscatului, un canal strâmt și o insulă mare plasată în mijlocul lui îi reduceau lărgimea la puțin peste o milă, cam de cinci ori lungimea lui *Jefferson*. Apa, atunci când putea fi zărită prin ceață, era rece și întunecată.

Tombstone privea trecerea lui *Jefferson* prin pasaj, în interiorul fiordului, de pe Puntea de Comandă. *Captain* Brandt era cocoțat în scaunul său cu spătar înalt dinspre babordul Comenzii, iar ofițerii și marinarii se aflau la posturile lor, prezentându-și rapoartele cu voci, calme, profesionale.

— Adâncimea, ceru Brandt.

— Adâncimea, 1-5-1-5, a raportat imediat un marinar.

— Încă e mult prea mult pentru ancoră, spuse Brandt, întorcându-se spre Tombstone.

— Trebuie să înaintăm mai adânc. Care-i treaba, CAG? Nu ești obișnuit cu cabinele mici?

— Nu m-aș fi gândit că fiordurile astea sunt atât de adânci.

— Sunt formate de ghețari. Sunt relativ puțin adânci la intrare… poate vreo 500 picioare. Aici, în interior, ating vreo 1.800 și ceva de picioare. Cel puțin nu riscăm să eșuăm pe uscat.

Tombstone a încercat să-și imagineze o treime de milă de apă sub picioarele sale, dar nu a reușit.

— Dar munții ăștia arată al dracu' de apropiați, spuse.

— Ca și cum ai încerca să bagi un Cadillac pe locul de parcare al unui Volkswagen, a confirmat Brandt.

Scoase o pipă din buzunarul vestonului de uniformă și începu să o umple cu tutun dintr-o pungă mică.

— Deci, CAG, cum stăm? Putem continua operațiunile aeriene din interiorul *sticlei* ăsteia?

Tombstone privi culmile ce se înălțau deasupra cetii la babord și tribord.

— N-ar trebui să fie probleme, *Captain*. Dar n-aș vrea să încerc ceva pe vreme rea sau noaptea.

— Noaptea ar putea fi o problemă, fu de acord Brandt. Din fericire, la asemenea latitudine nordică și în perioada aceasta a anului, este lumină până după 2200. Iar '*0-dark-30*' nu înseamnă întuneric.

Tombstone a zâmbit politicos. Gluma asta circulase în ultimul timp prin popota și cabinele aviatorilor.

— Vom putea să menținem operațiunile de noapte, *Captain*, atât timp cât dvs îl veți menține pe *Jeff* aliniat cu axul fiordului și nu de-a latul. Putem decola și ateriza în susul și în josul văii.

— Vântul va constitui o problemă? N-am prea multă libertate de manevră pe-aici.

— Pare destul de liniștit aici, jos, între pereții montani. O furtună ne-ar putea face să suspendăm operațiunile, dar nu văd ce altceva ne-ar provoca probleme.

— Bine.

Planul era deosebit de îndrăzneț. Gândul la operațiune – de fapt, la ascunderea portavionului în interiorul fiordului – îl făcea pe Tombstone să dea din cap amuzat, dar admirativ.

De fapt, ideea ascunderii portavioanelor americane în fiordurile norvegiene nu era nouă. În perioada de apogeu a Războiului Rece au fost propuse diferite strategii de contracarare a inevitabilei invazii a Norvegiei, legată de așteptata ofensivă din Europa Centrală.

Întotdeauna, de-a lungul istoriei sale, Uniunea Sovietică s-a confruntat cu un singur dezavantaj copleșitor în planurile militare navale: toate porturile lor se aflau înapoia unor strâmtori terestre – cele din Marea Neagră dincolo de Dardanele; Vladivostok și celelalte porturi siberiene erau blocate de lanțul insulelor japoneze și Kurile; Leningrad și alte porturi baltice se aflau dincolo de strâmtorile dintre Danemarca și Suedia. Doar porturile lor din extremul nord - Murmansk, Polyarny, Severomorsk, și celelalte din peninsula Kola, și Arkangelsk din Marea Albă – nu erau blocate de teritorii potențial ostile, dar chiar și navele din aceste porturi trebuiau să străbată spațiul dintre nordul Norvegiei și banchiza arctică în orice încercare de pătrundere în Oceanul Atlantic. Pe durata Celui de-al Doilea Război Mondial, simpla amenințare a prezenței forțelor aeriene și navale ascunse în fiordurile Norvegiei au împrăștiat convoaiele cu destinația Murmansk și au scufundat navele de luptă din escorta lor.

Controlul Norvegiei era vitală unui război sovietic în Europa, iar NATO și-a făcut planurile în consecință. Apărare înaintată era numele unui concept, care a fost testat mai întâi în exercițiile NATO executate la mijlocul anilor ‘80. În mod normal, singurul mare avantaj al unui portavion era manevrabilitatea sa, abilitatea de a-și schimba poziția pe o rază de 700 mile într-o singură zi.

Apărarea înaintată, însă, presupunea sacrificarea manevrabilității în favoarea ascunderii acestuia. Localizarea a ceva atât de uriaș precum un portavion ar fi trebuit să fie ceva extrem de dificilă printre piscurile, pereții stâncoși și insulițele unui fiord, chiar și în această era a sateliților spion, iar munții asigurau protecție, ziduri de cetate naturală, împotriva rachetelor aer-suprafață.

Conceptul a fost testat pentru prima oară în 1982, în timpul campaniei din Insulele Falkland, când navele amfibii britanice s-au ascuns în adăpostul înconjurat de munți din San Carlos. Apa s-a dovedit a fi mult mai puțin vulnerabilă la atacul aerian decât se prevăzuse. Exercițiile ce au urmat, executate în cooperare de Statele Unite, Marea Britanie, Norvegia și Danemarca au testat și confirmat încă o dată așa numitul „concept fiord”.

Dar, *Admiral* Tarrant ara gata să testeze limitele maxime ale acestei teorii. Dintotdeauna, ideea a fost ca în vremurile de criză să se infiltreze în fiorduri câteva GBG americane, unde, dacă ostilitățile începeau, puteau opera împreună cu norvegienii și alte forțe NATO pentru a interzice accesul sovieticilor în apele și spațiul aerian. Ba chiar, la începutul anilor ‘90, mulți experți militari puneau deja la îndoială politica de apărare avansată, pentru că Marinele Militare ale tuturor aliaților europeni

ai Americii și-au redus drastic efectivele. Iar când Marea Britanie a ieșit din NATO, ideea a fost abandonată cu totul.

Deci, era riscant să aduci lângă coastele norvegiene un singur CBG slăbit, când o mare parte a țării fusese deja ocupată. Dar a rămâne în largul mării reprezenta un pericol în sine. Atacul lui *Blackjack* a fost interpretat atât la Washington cât și la bordul lui *Jefferson* ca fiind un avertisment: cărați-vă din zona noastră de excluziune ori majorați riscul de extindere a războiului. La fel de ușor cum au făcut-o cu *Jefferson*, *Blackjack* ar fi putut lansa o rachetă anti-navă AS-15 asupra CBG *Eisenhower*, aflat acum mult în afara zonei pretinse de sovietice în Marea Norvegiei.

Rachetele de croazieră rămâneau cea mai mortală amenințare la adresa vaselor americane de suprafață din zona de luptă. Erau suficient de rapide și mortale, încât abilitatea unui portavion de a se deplasa trei sute mile într-o noapte să nu-i mai fie de prea mult ajutor. Mai devreme sau mai târziu, sateliții sovietici de spionaj sau avioanele de recunoaștere puteau depista locația lui *Jefferson* și vor lansa asupra lui un atac masiv, iar atunci rachetele de croazieră vor sosi într-un număr atât de mare încât nici o apărare antirachetă nu putea spera să le facă față tuturor. Strategia americană pentru asemenea situații era de a „subția" valurile de rachete într-o serie de pași succesivi, utilizând *Phoenix* lansate de *Tomcat* în inelul defensiv exterior, rachete *Standard* lansate de pe nave în cel mijlociu, iar la sfârșit *Phalanx* CIWS pentru apărarea apropiată. Strategia sovietică era de a copleși această apărare graduală cu atât de multe rachete pentru că, pur și simplu nu erau disponibile suficiente *Phoenix*, *Standard* și unități CIWS pentru a le doborî pe toate.

CBG-14 fiind redus la numai cinci nave, era ușor de prevăzut ce strategie va fi aplicată în final.

Al doilea mare pericol cu care se confruntau americanii în acea zonă erau submarinele. Rușii posedau cea mai mare flotă de submarine de atac din lume, iar majoritatea lor aveau porturi-bază în porturi degajate de gheață, precum Polyarny, din peninsula Kola.

Jumătate dintre acestea erau diesel, zgomotoase, ușor de depistat și urmărit, relativ vulnerabile la acțiunile ASW ale americanilor. Dar, restul erau cu propulsie nucleară și silențioase. Unele erau dotate cu SS-N-21, versiunea lansabilă din tuburile pentru torpile a AS-15, care le dădeau o capabilitate anti-navă de la distanța de 1.600 mile.

Cu mult înainte ca *Jefferson* să se fi apropiat de Romsdalsfjorden, abisul întunecat al apelor a fost cercetat minuțios pentru a se depista eventuale submarine pitite acolo, mai întâi cu elicoptere SH-6a prevăzute cu sonare imersate, apoi de fregatele *Decatur* și *Stavanger*, în cooperare. În cele din urmă, USS *Galveston* a intrat în apele reci din fiord, adăugând sonarul său *high-tech* de vânător de submarine la acțiunea de cercetare a adâncurilor, în timp ce fregatele au rămas de pază la intrarea în fiord.

Prin ascunderea în interiorul fiordului, *Jefferson* simplifica mult sarcina apărării sale împotriva submarinelor inamice. Munții formau un ecran împotriva rachetelor de croazieră lansate de pe submarine ca și contra atacurilor aeriene, iar suburile cu torpile nu aveau decât o singură cale posibilă de apropiere – prin linia de fregate și elicoptere ASW ce făceau de gardă în exteriorul fiordului, în apele insulei Otrøya.

Tombstone cunoștea toate aceste argumente, și le-a acceptat. Totuși, piscurile care flancau din ce în ce mai aproape de ambele părți portavionul în mișcarea sa lentă către interiorul fiordului… erau claustrofobice. Un portavion era o creatură a oceanului larg; aducându-l în strâmtoare părea un fel de violare a legilor fundamentale ale naturii.

Gândurile i se oglindeau pe chip. Brandt a izbucnit în râs în timp ce-și apropia bricheta de pipă.

— Care-i treaba, CAG? Te simți prins în cușcă?

Tombstone zâmbi strâmb.

— E greu să te dezobișnuiești de vastitatea oceanului, *Captain*.

Privi involuntar în sus.

— Și nu mă pot opri să mă gândesc la cât de ușor ne-ar putea vedea un satelit spion rusesc.

Brandt a dat aprobator din cap, în timp ce trăgea din pipă. Fumul albastru plutea prin aer către fereastra deschisă din stânga sa.

— Sateliții lor au fost teribil de ocupați, asta-i al dracului de sigur. Washington a spus că sovieticii au început să-și repoziționeze sateliții spion acum trei săptămâni pentru a putea asigura o supraveghere continuă a întregii zone dintre Marea Barents și Scoția. Ceea ce trebuie să-ți reamintești, CAG, este faptul că chiar și cele mai bune imagini din satelit trebuie studiate cu meticulozitate, centimetru cu centimetru. Cu cât e la o scară mai mare cu atât sunt mai multe de văzut.

— Cu toate aceste insule, meandre și coturi, îmi dau seama că vor avea probleme să ne depisteze.

— La Romsdal există un șantier naval destul de mărișor, spuse Brandt. Fabrică platforme petroliere, barje de minereu și alte asemenea. Desigur, vom staționa departe de port, dar totdeauna există o grămadă de structuri metalice ce umplu apele de acolo.

— Deci, ar fi ca și cum ar căuta un anumit copac în mijlocul unei pădure.

— Așa e, fu de acord Brandt. Mai mult de atât, profităm de modul de a gândi al rușilor. Vezi, noi ne imaginăm că ei consideră mutarea unui portavion într-un fiord, înconjurat de pământ, este o idee nebunească… atât de tâmpită încât vor pierde mult timp vânându-ne pe întinsul mării.

— Are sens.

— *Admiral* Tarrant mai contează și pe bine-cunoscuta paranoia rusească. Probabil că sunt terifiați de ideea că ne aflăm pe urmele lui *Soyuz* și a escortelor sale și că

navigăm spre Capul Nord, poate pentru a lansa un atac aerian asupra Murmansk sau a adăposturilor lor pentru *boomer*[5] din Marea Barents. Nu, vor căuta cu foarte, foarte mare atenție în altă parte, înainte de a se uita după noi aici. Doar dacă nu ne văd chiar când am ajuns aici.

Ceea ce explica de ce *Jefferson* își petrecuse întreaga zi anterioară navigând în forță spre nord, apoi s-a întors pe întuneric pe același curs, profitând și de plafonul intermitent de nori, iar în final, s-a strecurat în fiord în zorii zilei prin pătura groasă de ceață.

— Știți…, spuse Tombstone. Au dreptate.

— Cine?

— Sovieticii. E o nebunie. Mă întreb doar dacă este o nebunie destul de mare încât să funcționeze.

— Eh, trebuie neapărat să funcționeze, CAG, a replicat Brandt.

Se aplecă spre fereastra din babord, privind în sus la peretele nordic de stânci ce aluneca prin ceață spre înapoi.

— Dar ieșirea din gaura asta, sub foc, ar fi o chestie de excepție.

— Fundul în urcare, a raportat un marinar. Adâncimea 1-2-0-0.

— Puntea, *Comm*[6], a apelat o voce din difuzorul 1-MC montat pe peretele metalic. Mesaj de la *Stavanger:* „Ne apropiem de locul de ancorare".

— Recepționat, a confirmat Brandt. Și spune-le că le mulțumim pentru ajutor.

Jefferson era de câteva zile în contact cu autoritățile militare norvegiene de la țărm. Se făcuseră deja aranjamentele necesare pentru Tombstone, în calitatea sa oficială de CAG, să zboare la Bergen pentru a se întâlni cu comandantul armatei norvegiene în vederea realizării unui schimb de coduri, frecvențe radio și alte necesități pentru ca tragedia cu Scorpion și Juggler să nu se repete.

Ieri, a fost aranjat un rendezvous prin radio cu *Stavanger*, una dintre cele câteva fregate din Clasa *Oslo* rămase. Deși nu la fel de mare sau bine echipată precum americana FFG *Decatur* din Clasa *Perry*, *Stavanger* era o foarte bine venită completare pentru Grupul de Luptă. Era dotată cu rachete anti-navă *Penguin* – Mach 0,7, autoghidate în infraroșu, cu o rază de acțiune de 12 mile – *Sea Sparrow* pentru apărare anti-aeriană și tuburi pentru torpile ASW. Deși doar ocazional folositoare într-un conflict de suprafață generalizat, nava putea fi de mare ajutor dacă sovieticii ar fi localizat CBG și l-ar fi atacat cu rachete de croazieră.

— Puntea, *Comm*. Răspuns de la *Stavanger*. Spun „*God hell*". Asta vrea să însemne „Noroc", *Captain*.

— Chiar așa. Recepționat.

---

[5] Boomer – submarin cu propulsie nucleară, lansator de rachete intercontinentale.

[66] Comm – prescurtare pentru Centrul de Comunicații.

În timp ce o priveau, fregata suplă, făcută numai din unghiuri ascuțite, a început să încetinească ușor, trecând cu grijă bord la bord pe lângă portavion, pe curs inversat în canalul îngust mărginit de pereții stâncoși. Trebuia să se întoarcă la intrarea în fiord, unde își va ocupa poziția împreună cu restul Grupului de Luptă american, pentru apărarea împotriva avioanelor și submarinelor sovietice.

— Adâncimea curentă 8-5-0. Scade cu rapiditate.

— OK, lume. Hai să parcăm *ferma* asta *de păsări*[7], s-a adresat Brandt tuturor celor de pe Puntea de Comandă.

Încet, maiestuos, *Thomas Jefferson* a intrat în paradisul său.

0900 Zulu (1000 ora locală)
Portavionul sovietic *Soyuz*
Marea Norvegiei

Admiral Vasili Ivanovici Khenkin s-a lăsat pe spate în scaunul său bine capitonat, sorbind ceai din cana de sticlă, cu ochii la obligatoriul portret cu ramă aurită al lui Lenin, agățat pe peretele metalic al biroului său. Motivul ce i-a mânat pe oamenii care au ordonat ca portretele lui Lenin, Marx și a celorlalți „zei" din panteonul comunist să fie plasate în locurile proeminente de la bordul fiecărei nave, era neclar. Sigur, noii lideri militari de la Kremlin erau conștienți că asemenea simboluri nu mai aveau nici o putere nicăieri în Rusia de azi. Sălbaticele „pogromuri" anti-comuniste, haosul care a cuprins națiunea de la Riga la Vladivostock în 1991, cu siguranță că i-a convins chiar și pe cei mai îndărătnici adepți din linia dură, că, de fapt, comunismul a murit.

Și totuși… În numele nevoii de a restaura ordinea, apărarea statului și prevenirea unui război civil, mareșalii au preluat puterea în republicile sovietice ce se dezintegrau și, sub amenințarea armelor, au proclamat o nouă eră de glorie a comunismului, a eficienței, a productivității, a măreției.

Eh, dacă aceasta trebuia să fie chemarea la revitalizarea Uniunii, atunci să fie. Khenkin se gândea că nimeni – nici chiar Vorobiev și mareșalii săi – nu credeau în comunism, dar aveau nevoie de simboluri pentru consolidarea Uniunii, cel puțin până ce victoria finală asupra Vestului va face ca asemenea simboluri să devină inutile.

Dacă vor pierde, comunismul va muri pentru totdeauna.

În ultimele zile, Khenkin a meditat mult asupra înfrângerii. Campania sovietică din Norvegia bătea pasul pe loc… și două lucruri erau de vină. Terestru, era terenul - accidentat, o țară străbătută de un lanț muntos cu drumuri ușor de blocat și o populație de o dârzenie fantastică care apărea și dispărea în noapte precum fantomele.

[7] Ferma de păsări – porecla obișnuită a unui portavion.

Iar pe mare era continua prezență a unui singur portavion american.

Unde se afla blestematul de *Thomas Jefferson*? Superiorii săi din Leningrad și Moscova îl bombardau din oră în oră cu această unică întrebare.

Khenkin s-a încruntat la portretul care, datorită liniei sprâncenelor, a bărbii și a mustății, păru să-i întoarcă încruntarea. Conform planificatorilor acestei operațiuni, Statele Unite n-ar fi trebuit să se implice deloc în campania scandinavă.

Strategia sovietică a fost concepută pe previziunea că Statele Unite, izolate de comunitatea europeană și lipsită de bazele aeriene și navale din Marea Britanie, urma să accepte pierderea Scandinaviei cu obișnuita retorică gălăgioasă, dar fără să rişte o înfrângere militară costisitoare și stânjenitoare pe câmpul de luptă. Evident – pentru că neprevăzutul este întotdeauna prezent în război – au fost făcute și planuri de rezervă împotriva posibilității ca America să intervină în conflict. Grupul de Luptă *Soyuz* a fost format în mod special pentru a neutraliza amenințarea reprezentată de un portavion american.

Dar mai întâi, trebuia să-l găsească, iar asta era mult mai ușor de spus decât de făcut.

Jefferson a fost semnalat ultima dată de către un satelit cu 24 ore în urmă, la 150 mile est de poziția lui *Soyuz*, navigând în forță spre nord. Dar, până în momentul când Soyuz a primit informația, aceasta era deja veche de câteva ceasuri. *Jefferson* și escorta sa au dispărut.

Khenkin simțea cum îl cuprinde o senzație neplăcută la ceafă, teama că americanii s-au strecurat noaptea pe lângă el și acum se apropiau de Capul Nord. Era exact tipul de manevră pe care blestemații de americani îl făceau într-unul dintre sporturile lor, ăă… care era expresia? „*End run*”, asta e. Când jucătorul cu mingea – pentru a evita placajul – ocolește apărarea adversă prin flanc. Un atac aerian asupra bazelor rusești de lângă Murmansk sau din Marea Albă putea da peste cap toate planurile Moscovei, putea chiar să forțeze o încetare a focului înainte ca întreaga Norvegie să fie „digerată” confortabil.

Aceasta nu trebuia să se întâmple. *Jefferson* trebuia găsit.

Se auzi o ciocănitură la ușă.

— Da. *Voydeet'yen*!

Ușa s-a deschis și un ofițer tânăr, înalt, a intrat și a luat poziție de drepți cu un salut ca la carte. *Podpolkovnik*[8] Serghei Sergheivici Terekhov era blond cu o aroganță naturală și nechibzuită ce părea să facă parte din „dotarea” oricărui pilot talentat.

— M-am prezentat conform ordinului, tovarășe *Admiral*.

---

[8] Podpolkovnik (Подполко́вник) – grad militar în Forțele Armate ale Federației Ruse (cod NATO OF-4); echivalent *locotenent-colonel*. Conform Wikipedia, rușii nu urmează modelul american – aviatorii din Marina Militară au aceleași grade ca cei din Forțele Aeriene. Nu am putut verifica informația cu ajutorul celor de la www.roaf.ro.

— Repaus, Serghei Sergheivici. Mulțumesc că ai venit.

Khenkin a pus jos cana cu ceai și s-a sprijinit cu coatele de birou.

— După cum știi, tovarășul Glushko a fost declarat oficial mort. Trupul său încă nu a fost găsit, dar câțiva martori l-au văzut în coridorul ce ducea pe puntea de zbor, cu câteva momente înainte ca ultima rachetă americană să lovească.

Păcat pentru Glushko… dar Khenkin nu-și putu reține un zâmbet gândindu-se la el. *Полко́вник*[9] Fiodor Arturovici Glushko fusese comandantul aviației de pe portavion – echivalentul lui CAG la americani – dar a fost și un idiot incompetent ce-și datora gradul rudelor influente din Înaltul Comandament al Marinei Militare. Khenkin nu l-a plăcut niciodată pe acest om, care a avut extremul ghinion de a deschide o trapă și să păsească pe puntea de zbor chiar în clipa când racheta americană *Harpoon* venea din cealaltă parte.

Moartea lui Glushko a lăsat vacant postul de comandant al aviației, în care Khenkin l-a numit imediat pe Terekhov.

— Am ascultat raportul, tovarășe *Admiral*.

— Vreau să preiei funcția lui. Promovarea la gradul de *polhovnik* este imediată și va fi confirmată de Moscova într-o zi sau două.

Ochii reci ai lui Terekhov s-au luminat.

— Vă mulțumesc, tovarășe *Admiral*! Este… este ceva absolut neașteptat!

Este pe dracu, se gândi Khenkin. Putea vedea rotițele învârtindu-se în spatele ochilor lui Terekhov. *Ba da, te-ai așteptat la promovare și la puterea pe care ți-o aduce.*

Dar a aprobat avansarea tânărului pilot. Omul s-a distins singur în bătălia de acum patru zile contra americanilor. Deși inamicul a distrus și împrăștiat grupul amfibie sovietic aproape de țărm, tânărul pilot de MiG-29 era creditat cu salvarea lui *Soyuz* de disperatul atac aerian american. Părea să aibă o calitate pe care Khenkin o admira mai mult decât pe oricare alta – norocul.

Norocul era o calitate pe care nefericitul Glushko, evident, nu a avut-o.

— Aștept cât mai curând un raport complet asupra pregătirii de luptă a avioanelor, a spus Khenkin.

— Da, tovarășe *Admiral*.

— Îmi vei prezenta și un plan pentru localizarea portavionului american. Găsirea și distrugerea lui *Jefferson* trebuie să fie prioritatea noastră absolută. Trebuie luată în considerare posibilitatea că americanii au trecut deja pe lângă poziția noastră și încearcă să treacă dincolo de Capul Nord.

Khenkin văzu o umbră în ochii ofițerului.

— Nu ești de acord?

— Nu că n-aș fi de acord, Dar, ar mai fi o posibilitate.

---

[9] Polkovnik – cod NATO OF-5; echivalent *colonel* / *comandor*.

— Care?

— Mi-am petrecut mult timp în ultimele săptămâni survolând coasta norvegiană, tovarășe *Admiral*. Există multe fiorduri care ar fi locuri excelente unde s-ar putea ascunde. Poate că americanii vor doar să ne facă să credem că au navigat departe, spre nord.

Khenkin a analizat posibilitatea. Știa despre exercițiile NATO din aceste ape, despre conceptul de apărare înaintată.

— Zonele noastre din ariergardă și liniile de comunicații trebuiesc protejate. Dar, s-ar putea să ai dreptate. Nu trebuie să cădem în capcana de a ne subestima adversarii. Voi cere celor de la Informații să acorde o atenție specială acestei idei. Dacă crezi că zborurile de recunoaștere ar putea fi de ajutor…

— Voi prezenta planul în raportul meu, a spus Terekhov. Mai aveți ceva să-mi ordonați?

— Nu, Serghei Sergheivici. Ești liber.

Minute întregi, Khenkin continuă să se uite la ușă după plecarea tânărului pilot.

Pe perete, Lenin continua să se încrunte.

Va urma...

WILLIS GEORGE EMERSON

ZEUL ÎNVĂLUIT ÎN FUM
sau
O CĂLĂTORIE ÎN LUMEA INTERIOARĂ

Old Science fiction

WILLIS GEORGE EMERSON

ZEUL ÎNVĂLUIT ÎN FUM
sau
O CĂLĂTORIE ÎN LUMEA INTERIOARĂ

Ilustrații de John A. Williams

Titlul original:
The Smoky God, or A Voyage Journey to the Inner Earth
1908

EPISODUL 2

PARTEA A III-A

În lumea interioară

Am aflat că bărbaţii nu se căsătoreau înainte de a fi atins vârsta de 75 până la 100 de ani, iar vârsta la care femeile se căsătoreau era uşor mai mică, şi că atât bărbaţii cât şi femeile trăiau frecvent între şase și opt sute de ani, iar în unele cazuri mult mai mult.

În anul următor am vizitat multe sate şi oraşe, principalele oraşe fiind Nigi, Delfi, Hectea şi tatăl meu a fost solicitat nu mai puţin de 6 ori în scopul de a revedea hărţile care fuseseră realizase pornind de la schițele în care figurase la început împărţirea pământurilor şi apelor de la suprafaţa „exterioară” a Terrei. Îmi amintesc că l-am auzit pe tatăl meu remarcând că poporul de giganţi de pe Terra ai „Zeului învăluit în fum” avea o idee aproape la fel de precisă despre geografia de la suprafaţa „exterioară” a Terrei ca cea pe care o avea un profesor mediu de la universitatea din Stockholm.

În călătoriile noastre am ajuns la o pădure de arbori gigantici, în apropiere de oraşul Delfi. Dacă *Biblia* ar fi spus că arbori impozanţi de peste 91 m înălţime şi de peste 9,1 m în diametru cresc în Grădina Edenului, scriitorii Ingersoll, Tom Paine şi Voltaire ar fi calificat fără îndoială asta drept un mit. Dar astfel este *sequoia gigantea* în California, și se poate spune că aceşti arbori giganţi din California sunt minusculi şi insignifianți prin comparație cu arborii Goliaţilor de pe continentul interior, unde abundă arbori puternici de 800 - 1000 de picioare (243 - 305 m) înălțime și 100 - 120 de

picioare (30,5 - 36,5 m) diametru, care formează pădurile ce se întind pe sute de mile pornind de la țărmul mării.

Oamenii din interiorul pământului au gusturi muzicale foarte elevate şi au o înclinaţie remarcabilă spre arte şi ştiinţe, în particular pentru geometrie şi astronomie. Oraşele lor sunt echipate cu enorme palate de muzică, unde răsună adesea coruri de nu mai puţin de 25.000 de voci viguroase ale oamenilor acestui popor de giganţi, venind din inimi puternice şi executând cele mai sublime simfonii. Copiii nu urmează instituţiile de învățământ înainte de a atinge vârsta de 20 de ani. Atunci începe viaţa lor şcolară şi continuă timp de 30 de ani, din care zece sunt consacraţi de ambele sexe studiului muzicii.

Vocaţiile lor principale sunt arhitectura, agricultura, horticultura, creşterea turmelor enorme de animale şi construcţia mijloacelor de transport speciale din această ţară, pentru călătoriile pe pământ şi pe apă. Printr-un dispozitiv pe care nu-l pot explica, ei țin legătura între ei și sunt în comuniune unii cu alții, din cele mai îndepărtate părţi ale ţării lor, graţie curenților din aer.

Toate construcţiile sunt ridicate acordând o consideraţie specială forţei, durabilității, frumuseţii şi simetriei şi cu un stil arhitectural care atrage mult mai mult ochiul decât am putut să văd oriunde altundeva.

Aproximativ trei sferturi din suprafaţa „interioară" este reprezentată de pământ şi doar un sfert este format din apă. Există numeroase fluvii de mărime enormă, unele îndreptându-se spre nord iar altele spre sud. Unele dintre aceste fluvii au 3000 de km lărgime şi pe aceste căi navigabile enorme, la extremităţile de nord şi de sud ale suprafeţei „interioare", în regiuni în care sunt înregistrate temperaturi foarte scăzute, se formează iceberguri de apă dulce. Acestea sunt împinse spre mare ca nişte limbi enorme de gheaţă de vânturi brutale şi de ape turbulente care, de două ori pe an, mătură totul în calea lor.

Am văzut nenumărate specimene de păsări vii, nu mai mari decât cele întâlnite în pădurile din Europa sau America. Este bine cunoscut că în ultimii ani, o serie de specii de păsări au părăsit Terra. Într-un articol recent, un autor revela cu privire la acest subiect : „*Aproape în fiecare an se observă dispariția uneia sau mai multor specii de păsări. Din 14 varietăţi de păsări care se găseau acum un secol într-o insulă izolată din Antile, Saint-Thomas, opt au dispărut*." Nu este posibil ca aceste specii de păsări dispărute să-şi fi părăsit cuiburile din lumea exterioară, nemaigăsindu-și alt refugiu decât „în lumea interioară"?

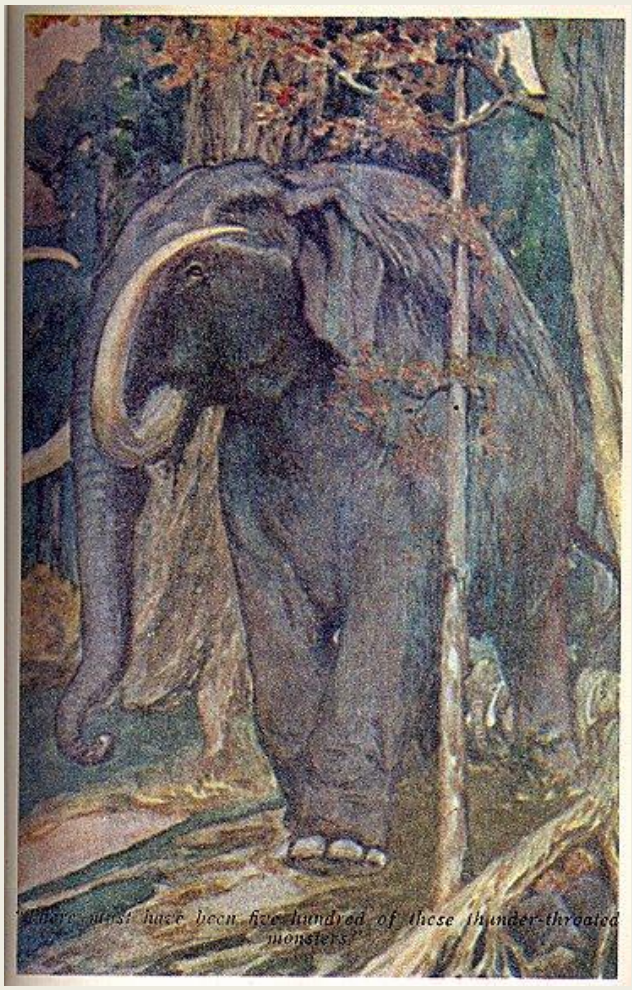

Fie în interiorul munţilor, sau de-a lungul mării, este întâlnită o abundenţă de păsări. Când îşi întindeau aripile, unele păsări mari păreau să măsoare 9,14 m. Sunt de o mare varietate şi foarte colorate. Ni s-a permis să urcăm pe marginea unei stânci şi să examinăm un cuib cu ouă. Erau cinci ouă, fiecare dintre ele având cel puţin 61 cm în lungime şi 38 cm în diametru.

După ce am rămas în oraşul Hectea timp de aproximativ o săptămână, ghidul nostru Galdea ne-a condus pe o insuliţă, unde am văzut mii de broaşte ţestoase de-a lungul ţărmului nisipos. Ezit dacă să vă dezvălui mărimea acestor imense creaturi. Ele măsurau 7,60 m până la 9,14 m în lungime, 4,57 m până la 6,09 m în lățime şi şapte picioare (2,13 m) în înălţime. Când una dintre ele şi-a întins gâtul ridicându-și capul, avea aparența înspăimântătoare a unui monstru marin.

Condiţiile stranii ale „lumii interioare” sunt favorabile nu doar câmpiilor enorme de ierburi luxuriante, pădurilor de arbori giganţi şi oricărui fel de viaţă vegetală, ci şi minunatei vieţi animale. Într-o zi am văzut o turmă mare de elefanţi. Trebuie să fi fost 500 astfel de monştri răsunători, cu trompele lor unduitoare şi mereu agitate. Deşi înaintau printre ramuri enorme de copaci, își făceau loc cu împingeri ușoare, tropăind. Aveau în medie peste 30 - 48 m în lungime şi 22,86 m - 25,90 m înălţime.

Mi se părea, când priveam această minunată trupă de elefanţi giganţi, că mă găseam din nou în biblioteca municipală din Stockholm, unde am petrecut mult timp studiind minunile erei Miocen. Eram mut de uimire şi tatăl meu a rămas fără glas sub efectul fricii. Mi-a strâns braţul în semn de susţinere protectoare, ca şi cum teama ne-ar fi copleșit. Eram ca doi atomi în această pădure imensă şi, din fericire, enorma trupă de elefanţi nu ne-a zărit şi a plecat mai departe, urmând un lider cum face o turmă de oi. Au mâncat din iarba tânără pe care au întâlnit-o în drumul lor şi au sfâşiat cerul cu mugetul lor profund.

O uşoară brumă se lasă pe pământ în fiecare noapte şi plouă invariabil o dată la fiecare 24 de ore. Această mare umiditate, lumina electrică înviorătoare şi căldura contribuie, probabil, la existența vegetaţiei luxuriante, în timp ce aerul puternic încărcat electric şi regularitatea condiţiilor climatice contribuie la dezvoltarea gigantică şi la longevitatea extraordinară a tuturor vieţuitoarelor.

În unele locuri, văile se întindeau departe în zare, pe numeroase mile în fiecare direcţie. „Zeul învăluit în fum", cu lumina sa albă clară, privea calm în jos. Era o condensare în aerul electric supraîncărcat care mângâia obrajii la fel de dulce ca o şoaptă trecătoare. Natura cânta parcă un cântec de leagăn în murmurul uşor al vântului al cărui suflu era înmiresmat de parfumul mugurilor şi al florilor.

După ce am petrecut peste un an vizitând numeroase oraşe ale lumii „interioare" şi multe ţări intermediare şi s-au scurs peste doi ani de când am fost îmbarcaţi pe fluviu pe marele vas de explorare, ne-am decis, încă o dată, să ne încercăm şansele pe mare şi să ajungem la suprafaţa „exterioară" a Terrei. Le-am făcut cunoscute dorinţele noastre şi ei au fost împotrivă, dar ne-au înţeles cu promptitudine. Gazdele noastre i-au oferit tatălui meu, la cererea sa, diverse hărţi ale întregii suprafeţe „interioare" a Terrei, cu oraşele, oceanele, mările, fluviile, golfurile şi lagunele de acolo. Ei au fost de asemenea generoşi şi ne-au oferit toţi sacii de pepite de aur – unele dintre ele la fel de mari ca un ou de gâscă – pe care am dorit să îi aducem cu noi în mica noastră barcă de pescuit.

Mai întâi am vrut să ne reîntoarcem la Jehu, unde am rămas o lună pentru amenajarea şi reparaţiile micuţului nostru vas de pescuit. După ce totul a fost pregătit, chiar vasul „Naz" care ne-a descoperit la început ne-a luat la bord şi ne-a condus până la vărsarea râului Hiddekel. După ce fraţii noştri giganţi au organizat manevra de lăsare la apă a micuţei noastre ambarcaţiuni, şi-au manifestat cordial regretul pentru despărţire şi au arătat multă grijă pentru securitatea noastră. Tatăl meu a jurat pe zeii Odin şi Thor că se va reîntoarce cu siguranţă din nou peste un an sau doi şi le va face o nouă vizită. Şi astfel ne-am luat adio. Am pregătit şi ne-am ridicat pânzele, însă nu era nicio briză. Am avut parte de acest calm timp de o oră după ce prietenii noştri giganţi ne-au părăsit şi au purces la călătoria lor de întoarcere. Vânturile suflau constant la sud, adică suflau dinspre deschiderea nordică a Terrei către ceea ce ştiam a fi sudul, dar care, conform vârfului busolei noastre, corespundea direct nordului.

Timp de trei zile am încercat să navigăm şi să ne batem contra vântului, dar în van. Tatăl meu a zis: „*Fiul meu, să ne întoarcem pe acelaşi itinerar pe care am intrat este imposibil în această perioadă a anului. Mă întreb de ce nu ne-am gândit la asta înainte. Am fost aici aproape doi ani şi jumătate, deci, este sezonul în care soarele începe să strălucească prin*

deschiderea de sud a Terrei. Lunga noapte polară se lasă acum peste regiunea Spitzberg!" „*Ce să facem deci?*" l-am întrebat. „*Există numai un lucru pe care-l putem face*", a răspuns tatăl meu, „*şi acela este să mergem către sud*". În consecinţă, el a virat bordul ambarcaţiunii, a orientat pânzele şi am plecat urmând nordul busolei dar, de fapt, îndreptându-ne direct spre sud. Vântul era puternic şi ni se părea că am fost împinşi de un curent care ne ducea cu o rapiditate remarcabilă în aceeaşi direcţie. După exact 40 de zile, am ajuns la Delfi, un oraş pe care l-am vizitat în compania ghizilor noştri Jules Galdea şi soţia sa, în apropiere de gura fluviului Gihan. Acolo am rămas timp de două zile şi am fost primiți cu multă ospitalitate de aceiaşi oameni care ne-au găzduit în timpul vizitei noastre trecute. Am făcut câteva provizii suplimentare şi am ridicat din nou pânzele, urmând nordul indicat de acul busolei.

Aproape de ieșirea noastră spre exteriorul Terrei am traversat un canal strâmt care era un drum îngust ce despărţea două bucăţi mari de pământ. La dreapta noastră se afla o plajă frumoasă şi ne-am decis să mergem acolo. Am lăsat ancora şi am ajuns la mal pe jos pentru a ne odihni timp de o zi înainte de a ne continua expediţia periculoasă spre „lumea de la exterior". Am făcut un foc, pe care l-am alimentat cu câţiva buşteni plutitori. În timp ce tatăl meu explora țărmul, am pregătit o mâncare bună din proviziile făcute. Era o lumină dulce, pe care tatăl meu a atribuit-o soarelui strălucitor în deschiderea de sud a Terrei. În această noapte am dormit profund şi ne-am trezit în următoarea dimineaţă cu totul refăcuţi, ca şi cum am fi fost în propriile noastre paturi la Stockholm.

După micul dejun am început să facem un tur pentru a descoperi regiunea, dar nu ne îndepărtasem prea mult când am zărit câteva păsări pe care le-am recunoscut imediat ca aparţinând familiei pinguinului. Acestea nu sunt păsări zburătoare, ci înotătoare excelente, cu pieptul alb, aripi scurte, capul negru şi un cioc lung ascuţit. Păsările atingeau în jur de 2,73 m. Ne-au privit parcă cu un mic surâs şi s-au bâţâit puţin, iar apoi, în loc să meargă către apă s-au îndepărtat înotând în direcţia nordului.

Evenimentele care s-au petrecut în timpul următoarelor 100 de zile sau mai mult sunt de nedescris. Ne aflam pe o mare deschisă şi fără gheaţă. Estimam că eram în luna noiembrie sau decembrie şi ştiam că pretinsul Pol arctic era întors spre soare. Deci, părăsind lumina electrică internă a „Zeului învăluit în fum" şi căldura sa binevoitoare, ar fi trebuit să întâlnim lumina şi căldura soarelui exterior, care strălucește prin deschiderea de sud a Terrei. Vom afla că ne-am înşelat.

Uneori, micuţa noastră ambarcaţiune condusă de vântul care era continuu şi persistent plonja traversând apele ca o săgeată. De fapt, dacă am fi întâlnit o stâncă ascunsă sau un obstacol, micuţa noastră navă s-ar fi sfărâmat în mii de bucăţi.

În fine am observat că atmosfera devenea în mod clar mai rece şi, câteva zile mai târziu, aisberguri au început să fie zărite în depărtare, în partea stângă. Tatăl meu afirma, și avea dreptate, că vânturile care ne umflau pânzele erau datorate climatului cald din „interior". Acea perioadă a anului era cu siguranţă cea mai propice pentru noi pentru a trece către lumea „exterioară", navigând cu maximul vitezei de care era capabil vasul nostru de pescuit prin canalele deschise din zona îngheţată care înconjoară regiunile polare.

În scurt timp am ajuns printre blocurile de gheaţă şi chiar nu-mi dau seama cum micul nostru vas a trecut prin canalele strâmte şi a scăpat fără să fie zdrobit. La trecerea peste „curba sudică" (marginea sudică a „scoarţei Terrei") acul busolei a făcut aceleaşi mişcări haotice. Se învârtea ca o entitate posedată de un demon.

Într-o zi, în timp ce priveam alene pe deasupra bordului vasului la apa limpede, tatăl meu a strigat: „*Pericol în faţă*". Ridicând privirea am zărit dincolo de ceaţa care se împrăştia ceva alb care ieşea din apă, de câteva sute de picioare înălţime (un picior = 0,3048 metri), tăindu-ne complet înaintarea. Am coborât imediat pânzele, dar nu a fost suficient de repede. În câteva minute ne-am găsit prinşi între două iceberguri monstruoase. Fiecare din ele îl presa pe celălalt şi se freca de vecinul său enorm de gheaţă. Păreau ca doi zei războinici luptându-se pentru supremaţie. Ne-am alarmat serios. De fapt, ne aflam în prima linie a unei bătălii regale; zgomotul tunător al fricţiunii şi spargerii gheţii părea ca un tir continuu de artilerie. Blocurile de gheaţă mai mari decât o casă erau frecvent ridicate la sute de picioare de forţa puternică a presiunii laterale; tremurau şi se balansau înainte şi înapoi timp de câteva secunde, pentru a se afunda apoi cu un urlet asurzitor dispărând în spuma apelor. Astfel a continuat timp de mai multe ore această confruntare a giganţilor de gheaţă.

Pentru noi părea a fi sfârşitul. Presiunea gheţii era enormă şi deşi nu ne aflam în zona unde am fi fost zdrobiţi, chiar dacă pentru moment nu eram în pericol, imaginea tonelor de gheaţă smulse şi ridicate în apropierea noastră trezeau în noi o spaimă cumplită.

După câteva ore, spre marea noastră bucurie, acest „război al gheţurilor" a încetat şi marea masă de gheaţă s-a divizat lent, ca şi cum ar fi acţionat providenţa dumnezeiască, şi drept în faţa noastră s-a deschis un canal. Trebuia oare să ne aventurăm cu mica noastră ambarcaţiune în acea deschidere? Dacă presiunea apărea din nou, micul nostru vas, la fel şi noi înşine, am fi fost trimişi în neant. Am decis să ne

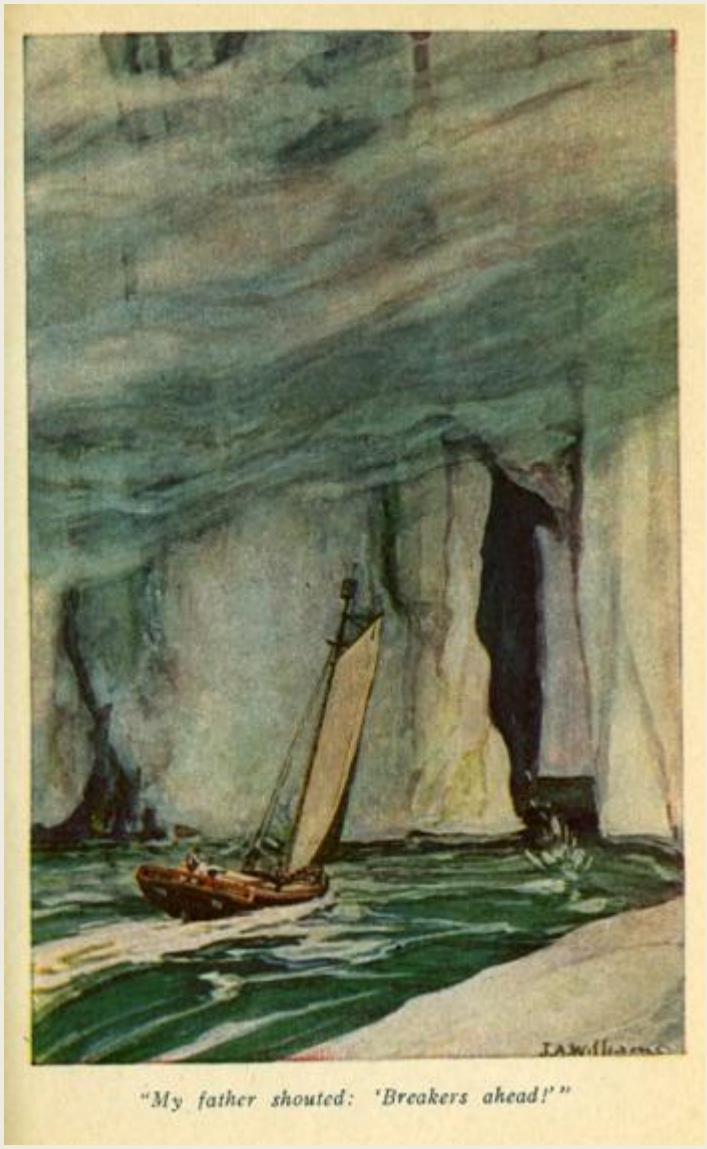
"My father shouted: 'Breakers ahead!'"

încercăm norocul şi, în consecinţă, am ridicat pânzele sub o briză favorabilă şi am pornit în viteză, înfruntând provocarea traversării acestui strâmt canal liber.

PARTEA A IV-A

Printre blocurile de gheaţă

În timpul următoarelor 45 de zile, ne-am petrecut timpul ferindu-ne de aisberguri şi căutând canale prin care să trecem. Într-adevăr, dacă nu am fi fost avantajaţi de faptul că aveam un vas mic şi de un vânt puternic, nu cred că această călătorie ar mai fi putut fi povestita lumii vreodată.

În fine, într-o dimineaţă tatăl meu mi-a spus: „*Fiul meu, cred că o să ne revedem casa. Suntem aproape ieşiţi din gheţuri. Uite, apa liberă se întinde în faţa noastră*." Mai rămăseseră câteva aisberguri care pluteau departe către nord, lateral, pe fiecare parte, undeva în faţa noastră, care se întindeau pe mai multe mile. Direct în faţa noastră, spre nord, urmând busola, care se redresase, se afla o zonă de mare liberă.

„*Ce istorie minunată le vom putea povesti oamenilor din Stockholm*", a continuat tatăl meu, în timp ce o privire plină de entuziasm îi lumina faţa sa cinstită. „*Şi gândeşte-te la pepitele de aur aflate în cală*." I-am adresat cuvinte calde de elogiu tatălui meu, nu doar pentru tenacitatea şi puterea sa de a rezista, cât şi pentru curajul manifestat în acţiunea sa de explorare, şi pentru că a întreprins această călătorie care urma în curând să se sfârşească încununată de succes. Îi eram de asemenea recunoscător pentru provizia de aur pe care o duceam acasă.

În timp ce ne bucuram de abundenţa proviziilor alimentare şi a apei pe care le aveam încă la dispoziţie şi că reuşisem să scăpăm de toate acele pericole, o explozie terifiantă, provenind de la spargerea unui munte enorm de gheaţă ne-a făcut să încremenim. A fost o scrâşnire asurzitoare ca tirul unei duzini de tunuri. Navigam în acel moment cu mare viteză în apropierea unui aisberg monstruos care părea la fel de

imobil ca o insulă stâncoasă. Acum, bucăţile în care explozia spărsese aisbergul se despărţeau şi echilibrul monstrului, de-a lungul căruia navigam, era compromis. Începea să se încline în direcţia noastră. Tatăl meu a şi-a dat seama rapid pericol, înainte ca eu să înţeleg gravitatea teribilă a situaţiei.

Aisbergul, care se întindea mai multe sute de picioare sub apă, s-a răsturnat. Partea care se afla în apă a agăţat vasul nostru şi l-a proiectat în aer, ca şi cum ar fi fost o minge de fotbal.

Vasul a căzut pe aisberg, care între timp se răsucise şi era acum cu vârful în sus. Tatăl meu rămăsese pe vas, prins în corzi, în timp ce eu fusesem aruncat la aproape 6 metri distanţă de vas. M-am ridicat repede şi l-am strigat pe tatăl meu, care a răspuns: „*Totul este bine*". În acel moment am avut viziunea situaţiei în care ne aflam. Oroare după oroare! Sângele mi-a îngheţat în vene. Aisbergul era încă în mişcare, greutatea sa era enormă, avea să se răstoarne şi, temporar, să imerseze din nou. Am realizat în ce vârtej enorm vom fi prinşi, am anticipat furia apelor dezlănţuite ce se va năpusti asupra noastră precum lupii albi flămânzi asupra unei prade umane.

În acest moment de cumplită angoasă, am privit spre vasul nostru, care era culcat pe o parte şi am căutat să-mi dau seama dacă ar fi putut să se redreseze de unul singur şi dacă tatăl meu ar fi putut să scape. Era sfârşitul aventurilor şi a luptelor noastre? Era moartea? Toate aceste întrebări au fost proiectate în mintea mea într-o fracţiune de secundă şi un moment mai târziu am fost aruncat într-o luptă pe viaţă şi pe moarte. Monolitul greu de gheaţă s-a scufundat şi apele reci m-au înconjurat cu o furie frenetică. Eram ca într-un bol în care apele năvăleau din toate părţile. Câteva momente mai târziu mi-am pierdut cunoştinţa.

Când m-am trezit din leşinul omului pe jumătate înecat şi mi-am revenit parţial în simţiri, eram ud, înţepenit şi aproape îngheţat, întins pe iceberg. Nu vedeam nicio urmă a tatălui meu sau a micului nostru vas de pescuit. Monstruosul aisberg se îndreptase şi se echilibrase din nou, îşi ridicase vârful poate la 50 de picioare deasupra valurilor. Partea superioară a acestei insule de gheaţă era un platou măsurând aproximativ 2000 de metri pătraţi.

Mi-am iubit tatăl şi moartea sa a fost o lovitura teribilă pentru mine. M-am răzvrătit împotriva destinului, care nu mi-a permis să dorm somnul de veci pe fundul oceanului împreună cu el.

Stăteam în picioare şi priveam în jurul meu. Bolta colorată în purpuriu a cerului se scufunda în verdele oceanului fără limite şi pe imensitatea suprafeţei mării se putea vedea doar câte un iceberg ocazional.

Am căzut în disperarea cea mai profundă. Am traversat cu prudenţă aisbergul pentru a ajunge în cealaltă parte, sperând că vasul nostru se redresase. La un moment dat o licărire de speranţă s-a născut în sufletul meu că poate tatăl meu trăia încă. Speranţa aceasta mi-a pus în mişcare sângele aşa cum ar fi făcut-o un stimulent foarte puternic. M-am dus până la marginea abruptă a icebergului şi am privit fix departe în jos, sperând, sperând mereu. Apoi am făcut turul aisbergului, cercetând fiecare porţiune a „ţărmului". Am continuat să fac turul aisbergului. O parte a minţii mele o luase razna, în timp ce o altă parte a rămas perfect rezonabilă.

Mi-am dat seama că fac turul aisbergului de vreo 12 ore şi în timp ce o parte lucidă din mine ştia, având toate argumentele raţionale, că nu era nici cea mai mică şansă ca tatăl meu să mai fie în viaţă, în acest timp o aberaţie fascinantă stranie şi seducătoare mă îndemna mereu la speranţă. O parte din mintea mea părea să-mi spună că deşi nu era nicio posibilitate ca tatăl meu să fie încă viu, dacă mă opream din a face turul icebergului, dacă făceam o pauză pentru un singur moment, însemna să admit că sunt înfrânt iar asta m-ar fi făcut să îmi pierd minţile. Aşa că trebuia să continui să fac turul. Astfel, oră după oră m-am învârtit din nou şi din nou în jurul icebergului, temându-mă să mă opresc pentru a mă odihni, cu toate că fizic nu mai aveam puterea de a continua prea mult timp.

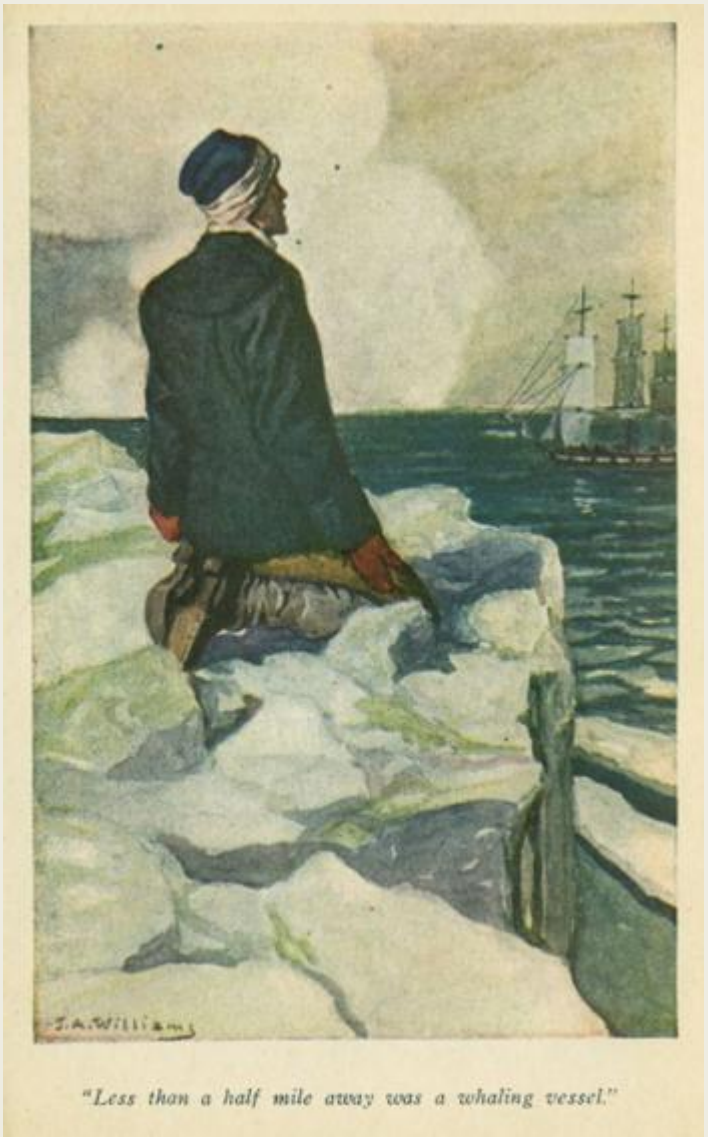

"Less than a half mile away was a whaling vessel."

Eram cuprins de oroarea ororilor! Fusesem aruncat departe, pe această largă întindere de apă, fără alimente sau apă de băut, având ca unic punct stabil acest aisberg înşelător. Inima mea şi-a pierdut puterea şi orice eventuală speranţă făcea loc disperării celei mai negre.

Atunci mâna Salvatorului mi s-a întins şi calmul unei singurătăţi morbide, devenită rapid insuportabilă, a fost deodată curmat de semnalul luminos al unui pistol de semnalizare. Am scrutat împrejurimile, în stupefacţia mea înspăimântată, şi am văzut la mai puţin de o jumătate de milă depărtare o navă de pescuit balene venind

către mine, cu pânzele ridicate. Evident, mersul meu neîntrerupt pe aisberg le-a atras atenţia. Puţin mai târziu o barcă a lor a ajuns la mine şi am fost salvat şi dus la bordul balenierei.

*

Vasul care mă salvase era baleniera scoţiană „*Arlington*", care părăsise Dundee în septembrie şi se îndreptase spre Antarctica, în căutare de balene. Căpitanul Angus MacPherson părea foarte afabil, dar la subiectul disciplină, cum am aflat foarte repede, era inflexibil. Când am căutat să-i spun că veneam din „interiorul" Terrei, căpitanul şi secundul său s-au privit, au dat din cap şi au insistat să fiu pus într-o cuşetă sub supravegherea strictă a medicului de la bord.

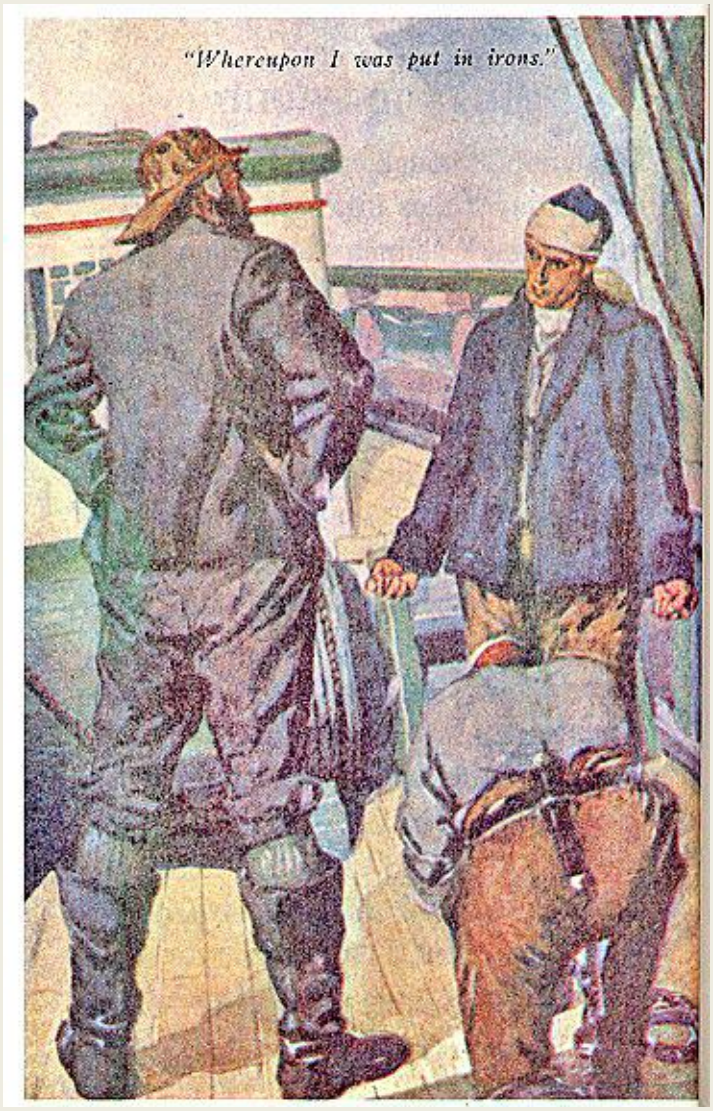

Eram foarte slăbit din cauza lipsei de hrană şi nu dormisem timp de multe ore. După o perioadă de repaus de câteva zile, într-o dimineaţă m-am dat jos din pat şi m-am îmbrăcat fără să cer permisiunea medicului sau a altcuiva şi am declarat că eram la fel de normal ca oricare altul. Căpitanul a dorit din nou să afle de unde vin şi cum am ajuns să fiu singur pe un aisberg departe în Oceanul Antarctic. I-am răspuns că tocmai ieşisem din „interiorul" Terrei şi am continuat să-i spun cum tatăl meu şi cu mine intrasem pe calea Spitzberg-ului în „interiorul" Pământului şi cum ieşisem pe calea Polului Antarctic. În urma acestui răspuns am fost pus în lanţuri. Apoi l-am auzit pe căpitan spunându-i secundului său că eram la fel de nebun ca un iepure de martie şi că trebuia să rămân încarcerat până ce voi fi destul de „normal" pentru a da o notă veridică poveştii mele.

În sfârşit, după multe rugăminţi şi multe promisiuni, am fost eliberat din lanţuri. Atunci am decis să inventez o poveste care să îl satisfacă pe căpitan şi să nu mai fac

nicio referire la călătoria mea pe tărâmul „Zeului învăluit în fum", cel puţin nu înainte de a fi în siguranţă printre prieteni.

După 15 zile, mi s-a permis să mă integrez printre marinari. Puţin mai târziu căpitanul mi-a cerut o explicaţie. I-am spus că experienţa mea a fost atât de oribilă încât mă temeam că memoria mea a avut de suferit şi l-am rugat să-mi permită să răspund la întrebare mai târziu, după ceva timp. „*Cred că v-aţi revenit*", a spus el, „*dar nu sunteţi încă atât de sănătos pentru a face o treabă bună*." „*Permiteţi-mi să fac munca pe care mi-o veţi comanda*", i-am răspuns, „*şi dacă nu va fi suficient pentru a vă recompensa, vă voi plăti imediat la sosirea mea la Stockholm, până la ultimul penny*." Astfel problema a fost rezolvată.

Revenind în cele din urmă la Stockholm, cum am relatat deja, am constatat că buna mea mamă părăsise această lume cu peste un an în urmă. De asemenea v-am spus cum, mai târziu, trădarea unei rude m-a dus într-o casă de nebuni, unde am rămas timp de 28 de ani – ani aparent eterni – şi, pe urmă, după ieşirea mea, cum mi-am reluat activitatea de pescar, pe care am practicat-o asiduu timp de 27 de ani, apoi cum am venit în America şi în sfârşit în Los Angeles, în California. Dar toate astea nu pot fi decât de un interes minor pentru cititor. De fapt, consider că apogeul minunatelor mele călătorii a fost atins când baleniera scoţiană m-a luat de pe un aisberg din Oceanul Antarctic.

PARTEA A V-A

Concluzie

Ca o concluzie a acestei poveşti a aventurilor mele, declar că eu cred cu fermitate că ştiinţa este încă în faza de copilărie în ceea ce priveşte cunoaşterea referitoare la cosmologia Terrei. Sunt atât de multe aspecte omise de ştiinţa „oficială" a lumii actuale şi vom rămâne mult timp de acum încolo în ignoranţă, atât timp cât pământul „Zeului învăluit în fum" nu va fi cunoscut şi recunoscut de geografii noştri.

Este pământul de unde au venit marii buşteni de cedru care au fost găsiţi de exploratori în apele libere departe pe malul crestei nordice a Terrei şi corpurile de mamuţi ale căror oase au fost găsite în gheţurile de pe coasta siberiană.

Exploratorii nordului au adus o contribuție importantă. Sir John Franklin, Heaven Grinnell, Sir John Murray, Kane, Melville, Hall, Nansen, Schwatka, Greely, Peary, Ross, Gerlache, Bernacchi, Abdru, Amsden, Amudson şi alţii s-au străduit cu toţii să înfrunte citadela îngheţată misterioasă.

Am convingerea că Andree şi cei doi însoţitori curajoşi, Strindberg şi Fraenckell, care au navigat departe în balonul „Oern" de pe coasta de nord-vest a Spitzbergului în după-amiaza zilei de 11 iulie 1897, sunt acum în „interiorul" Terrei şi sunt fără nicio îndoială trataţi cu consideraţie, aşa cum tatăl meu şi eu însumi am fost trataţi, de bunul popor de giganţi care populează Continentul Atlantic interior (n.red. – Olaf Jansen face aici aluzie la pierderea echipajului acestui balon, regăsit la 6 august 1930 de nava norvegiană de explorare „Bratvag", pe Insula Albă, la aproximativ 200 km nord-est de Spitzberg. Echipajul, prost pregătit, murise de frig, de foame şi de oboseală. Autorul a scris această povestire în 1908 şi nu putea să cunoască acest tragic epilog din 1930.)

*

Am consacrat mulţi ani studiului acestei probleme şi sunt la curent cu definiţiile acceptate privind gravitaţia, şi de asemenea cu privire la forța magnetică, şi cred cu fermitate că acul magnetic este influenţat numai de curenţii electrici care înconjoară complet Terra ca un veşmânt şi că aceşti curenţi, într-un circuit fără sfârșit, trec prin deschiderea cilindrică sudică a Terrei, apoi se răspândesc pe toată suprafaţa „exterioară" şi se adună apoi către Polul Nord. Şi în timp ce aceşti curenţi par că se disipă în spaţiu, ei de fapt se răspândesc din nou pe suprafaţa „interioară" şi-şi continuă drumul către sud de-a lungul interiorului crustei Terrei, până la deschizătura aşa-numitului Pol Sud.

Cât despre gravitaţie, nimeni nu ştie ce este cu adevărat, pentru că nu s-a decis dacă presiunea atmosferică este cea care face mărul să cadă, sau dacă, la 150 de mile sub suprafaţa Terrei, pe cât se pare la jumătatea grosimii crustei Terrei, există un magnet natural care generează forţe de atracţie suficient de puternice ca să facă un măr să cadă din pom. Deci, cei care studiază fizica, nu ştiu de fapt dacă mărul, când se desprinde de ramura copacului, este tras sau împins de sus în jos cât mai aproape de un punct stabil.

Domnul James Ross a pretins că a descoperit polul magnetic la aproximativ 75 grade latitudine. Este fals – polul magnetic este exact la jumătatea grosimii crustei Terrei. Astfel, dacă crusta Terrei este, conform evaluării mele, de 300 de mile grosime, atunci polul magnetic este fără nicio îndoială la 150 mile sub suprafaţa Terrei, contând prea puţin unde sunt făcute măsurătorile. Şi în acest punct special aflat la 150 mile sub suprafaţă, gravitaţia încetează, este neutralizată. Când trecem de acest punct către suprafaţa „interioară" a Terrei, o atracţie inversă creşte în progresie geometrică până când parcurgem alte 150 de mile spre „interiorul" Terrei.

Astfel, dacă ar putea fi forată o gaură spre interiorul crustei Terrei la Londra, Paris, New York, Chicago sau Los Angeles, pe o distanţă de 300 de mile, ea va conecta cele două suprafeţe.

Inerţia şi greutatea unui corp lăsat să cadă prin această gaură de la suprafaţa „exterioară", îl va face să depăşească punctul situat la jumătatea drumului, se va opri după un timp şi va „cădea" imediat în spate către suprafaţa „exterioară" şi va continua astfel să oscileze, ca un pendul, pentru ca în final să se stabilizeze fără a se mai mişca în centrul magnetic, sau în acel punct special aflat exact la jumătatea distanţei dintre suprafaţa „exterioară" şi suprafaţa „interioară" a Terrei.

Mişcarea giratorie a Pământului în rotaţia sa zilnică spiralată în jurul axei sale, cu viteza de peste 1000 de mile pe oră, sau circa 17 mile pe secundă, îl face să fie un corp electro-generator enorm, o maşină enormă, un prototip gigantic al infimului dinam construit de oameni, pală imitaţie a originalului făcut de natură.

Văile din continentul Atlantic interior, mărginind apele superioare ale nordului cel mai îndepărtat sunt acoperite de florile cele mai magnifice şi luxuriante, nu doar pe sute şi mii, ci pe milioane de acri. Polenul acelor flori este transportat departe aproape în fiecare direcţie de mişcările de rotaţie în spirală ale Terrei şi de mișcarea vântului rezultant. Acest polen, provenind din aceste imense zone acoperite cu flori din „interior", generează zăpezile colorate din regiunile arctice care i-au intrigat pe exploratorii Nordului.

Fără nicio îndoială, acest nou pământ din „interior" este casa, leagănul rasei umane şi în lumina descoperirilor pe care le-am făcut, modificări importante este necesar să fie aduse tuturor teoriilor fizice, paleontologice, arheologice, filologice şi ale mitologiei antice.

Aceeaşi idee de întoarcere la pământul misterios al începutului, la originea omenirii, se găseşte în tradiţiile egiptene privind regiunile terestre originare ale zeilor, eroilor şi oamenilor (lucrarea istorică *Aegyptiaca* a lui Manetho, verificată în întregime prin scrieri istorice găsite în cele mai recente săpături de la Pompei) cât şi în tradiţiile indienilor nord-americani.

Acum este ora 1 noaptea, Anul Nou 1908 a sosit. După trei zile, am terminat de scris relatarea despre călătoriile şi aventurile mele stranii pe care doresc să le ofer lumii. Sunt gata şi îmi doresc să am parte de odihna binemeritată după toate încercările şi vicisitudinile existenţei mele. Am o vârstă înaintată şi sunt „copt" de toate aventurile şi supărările prin care am trecut. Ceea ce consider a fi bogăţia mea este prietenia câtorva oameni, pe care am căutat să o consolidez în lupta mea pentru a duce

o viață dreaptă, integră. Ca o poveste din care mai este doar puţin de spus, viaţa mea se îndreaptă spre final. Am puternicul presentiment că nu voi mai vedea un alt răsărit de Soare. Astfel îmi închei mesajul.

Olaf Jansen

EPILOG

Am întâmpinat multe dificultăți în descifrarea și editarea manuscriselor lui Olaf Jansen. Cu toate acestea, mi-am luat libertatea de a reconstrui doar câteva expresii și, în acest mod, n-am schimbat spiritul sau sensul.

Mi-este imposibil să-mi exprim opinia cu privire la valoarea sau fiabilitatea afirmațiilor incredibile ale lui Olaf Jansen. Descrierea de aici a terenurilor ciudate și a persoanelor vizitate de el, locația orașelor, numele și direcțiile râurilor și alte informații combinate aici, se conformează în toate privințele desenelor brute date în custodia mea de acest batrân norvegian.

Desenele împreună cu manuscrisul intenționez să le predau la o dată ulterioară institutului Smithsonian, pentru a le păstra în beneficiul celor interesați de misterele "celui mai îndepărtat nord".

Sunt sigur că există multe aspecte descrise în literatura vedică, în "Josephus", "Odiseea", "Iliada",sau "Istoria timpurie a civilizației chineze" a lui Terrien de Lacouperie …, care, să spunem cel puțin, sunt în mod ciudat în armonie cu textul aparent incredibil găsit în manuscrisul îngălbenit de vreme al batrânului explorator, Olaf Jensen.

SFARSIT

MERCENARUL ETERN
BARRY SADLER

Barry SADLER

Mercenarul etern

versiunea în limba română

uncris

EPISODUL 2

6

Casca era total impresionat. Al dracului loc unde să faci de gardă…

Palatul lui Irod Antipa era tot ceea ce-și putea dori mintea unui despot asiatic cu bogății aproape nelimitate. Somptuozitatea decorațiunilor și strălucirea hainelor lui Irod și ale oaspeților săi îi făceau pe cei câțiva romani prezenți să pară prin comparație fazi și plictisitori, pentru că hainele de seară romane nu puteau de fel să egaleze splendoarea podoabelor lui Irod – sau măcar acelea ale gărzilor sale personale. Aceștia erau echipați în armuri asemănătoare din alamă scumpă, modelate ca niște solzi de pește ce păreau ca aurul lichid atunci când se mișcau. Căștile erau din oțel, cu zale din alamă care le acopereau ceafa și umerii. Grozavi bărbați! Toți erau mercenari din Grecia. Irod era destul de pătit ca să înțeleagă nivelul de afecțiune pentru el al populației indigene; ca străini, mercenarii greci îi vor acorda loialitatea direct lui.

Invidios pe greci, Casca a pierdut noțiunea timpului.

O dată cu înaintarea serii creștea și distracția. Jongleri și măscărici au performat în timpul primelor opt feluri de mâncare. Pe măsură ce seara trecea și vinul își făcea efectul, unii dintre oaspeți s-au folosit de *vomitorium*, unii pentru că li se făcuse rău, alții doar ca să-și golească stomacurile și să poată mânca mai mult.

Ritmul a crescut. Au dansat cei din Numidia și Egipt; păreau mai mult niște ființe bolnave decât dansatori cu trupurile unse cu ulei care se răsuceau și învârteau pe pardoseala de marmură, precum niște șerpi monstruoși cu trăsături umane. Casca și cei din trupa sa stăteau drepți, încercând să nu-și trădeze prea

mult disprețul evident pentru paraziții și sicofanții cărora le era oferit acest spectacol de prost gust. Ei erau legionari. Își vor păstra atitudinea corectă ce reflectă disciplina din armata romană. Blestemați să fie toți civilii!

Se apropia timpul terminării schimbului, iar Casca oftă în mintea sa, nerăbdător să fie eliberat de la datorie. Era gata. Un junghi datorat poziției rigide de drepți îi apăruse sub omoplatul stâng. Asta, plus cățeaua aia de nepoată a lui Irod, au făcut ca situația să devină cam nasoală pentru el. Nepoata, Salomeea, venise să le arate oaspeților ce vrea să însemne un dans adevărat. Trebuia știut ceva despre ea: își putea mișca fundul în toate părțile atât de repede cum nu mai văzuse… pentru ca apoi să-și sugă pântecele până ce se părea că buricul se lipește de șira spinării. Casca simte cum începe să fiarbă. *În seara asta*, își promise sieși, *micuța armeancă a lui Sporus cu care m-am cuplat va trebui să presteze mai mult decât ne-am târguit*. Era gata să erupă de frustrare.

Pe toți demonii. Târfa asta de Salomeea e o bunăciune… care-l înnebunește pe Irod. Bășinosul ăla gras era la picioarele ei, implorând-o să se culce cu el. Cică o face regină. Nebunului chiar îi curgeau balele de pasiune neîmpărtășită. Curva îl prinsese pe hodorog de nas rău de tot. În timpul unei părți al dansului ei se folosise de Casca ca de un suport în jurul căruia se încolăcise – ca să-l fiarbă pe Irod. Se frecase de Casca, încercând să-l facă să reacționeze, Casca a simțit oarece satisfacție pentru că a reușit să rămână *rece* la asemenea ispită. Ar fi fost și mai satisfăcut de sine dacă Salomeea nu l-ar fi călărit, aflând astfel exact cât de mult l-a excitat. Târfa asta era o catastrofă gata să se întâmple, iar Casca era bucuros că va pleca înainte ca petrecerea să scape din frâu. Se simțea că situația se va înrăutăți înainte de a deveni mai bună.

Biiine! Uite că vine și schimbul. Schimbarea gărzii a durat doar o clipă, și Casca, ca ajutor al comandantului de grupă, și-a adunat oamenii în formație și i-a scos afară cât mai rapid posibil.

Și-acum, direcția spre dansatoarea armeancă.

Era întuneric deplin când Casca a ieșit din schimb, având liber pentru tot restul nopții. Deși Verianus îl prevenise să nu-și facă de cap cu femeia *decurionului* său, lui Casca i se fâlfâia.

După tot ce-i făcuse Salomeea, doar n-o să lase un fleac ca sentimentele rănite ale lui Sporus să-l împiedice să se bucure de fofoloanca armencei. Femeia asta avea cel mai frumos cur pe care-l văzuse el vreodată.

Taverna era aglomerată cu toate scursorile umanității din această regiune… legionari din toată lumea… negustori din Asia Mică… și chiar niște nomazi ai deșertului cu hainele lor lungi, fâlfâitoare și cu *perdelițe* pe cap. Arabii i-au aruncat romanului Casca o privire neprietenoasă, dar erau destul de isteți ca să nu stârnească rahatu'. Legiunea a Xa avea reputația că reacționează dur și ucigător, o

reputație pe deplin meritată. Toți legionarii din a Xa erau niște duri așa cum te așteptai să găsești în orice armată. Majoritatea dintre ei erau niște derbedei făr'de lege, mutați aici ca să se scape de ei din unitățile originare.

Iudeea era îndeobște recunoscută ca loc de pedeapsă – și nu era vorba de obișnuita pedepsire pentru greșeli minore precum bătaia la tălpi cu vergele de lemn pentru că nu te-ai ridicat destul de repede în picioare la intrarea unui ofițer în cort. Nu, Iudeea era mult mai rea.

Casca s-a uitat și el la arabi și s-a așezat lângă ușă, cu spatele la perete. Majoritatea veteranilor au făcut la fel. Să-ți păzești spatele era una dintre legile de bază ale supraviețuirii într-o țară ocupată. Nu puteai ști niciodată când febra eliberării îi putea cuprinde pe localnici, care vor încerca să-ți străpungă ficatul cu un cuțit de curățat pește.

Micuța armeancă mai avea încă un număr de făcut înainte ca să poată pleca; prin urmare, Casca a stat liniștit sprijinit de zid, lăsându-și mintea și simțurile să absoarbă sunetele și culorile. Ierusalimul nu era chiar cel mai libertin oraș din Imperiu, dar avea o grămadă de chestii. Între care și un anume tip de distracție, dacă erai un observator al comportamentului oamenilor. De exemplu, acum o urmărea pe Rheza cum sucește capul unui călător. Fraierul chiar credea că a dat-o gata pentru că ea i-a zâmbit în timpul dansului.

Întotdeauna e la fel… dar seara asta e a mea. În timp ce bătrânul *decurion* protejează onoarea Romei, eu am să mă ocup de Astarte.

Avea destul vin cât să-l amețească și să facă noaptea să pară mai caldă decât era în timp ce o urma pe Rheza pe străzile înguste și întortocheate. Un cerșetor s-a rugat de el:

— Mărunțiș. Ceva mărunțiș de pomană, nobile roman. Pentru un infirm.

Își expuse piciorul incredibil de murdar răsucit sub el, o diformitate teribilă și evidentă, dar Casca l-a ignorat total.

Când Casca și Rheza s-au îndepărtat, șchiopul s-a ridicat, a scuipat pe urmele nobilului roman, apoi s-a mișcat rapid și îndemânatec către un loc cu vad mai bun.

În timpul mersului, Rheza își lipea sânii transpirați de Casca. Acesta își puse brațul în jurul ei, strângând-o mai aproape, într-un fel de preludiu al dragostei așteptate.

Rheza și-a lipit tot trupul de el, l-a mușcat de buza de jos, apoi s-a fofilat din brațele lui. Ca să-l tachineze, a fugit departe de Casca, nu destul ca să se piardă de el, ci doar cât să-l stârnească.

— Diavoliță mică, a îngăimat prin zâmbetul larg și a alergat după ea.

Jocul a durat până ce au ajuns în intrându-l ușii de la casa în care locuia ea. Bătrânul paznic de la ușă i-a zâmbit complice când a văzut-o pe dansatoare că-l conduce pe soldatul roman la etaj, acolo unde-și avea cămăruța. Zâmbetul era lipsit

de dinți și bătrânul se sprijini de zid cu gândurile la tinerețea de mult trecută, dar nu și uitată. *Femeile*, oftă el în sinea sa… *Singurul lucru care conta cu adevărat*.

Intrat în camera lui Rheza, Casca a închis ușa în urma sa și a scos amnarul din buzunar. A aprins lampa cu ulei, lumina acestei flăcări solitare umplând spațiul cu o strălucire roșiatică. Când Rheza și-a dat jos hainele, Casca a rămas fără suflare. Ea era conștientă de puterea pe care o avea în trupul gol. Casca și-a scos tunica, cu ochii pe femeia pe care o compara cu Salomeea. Nu era cu nimic mai prejos ca ea.

Înaintă spre ea. De data aceasta nu a mai fugit, ci l-a îmbrățișat, corpurile lor devenind ca unul. Casca i-a pus mâna pe fundul ei nemaipomenit și a început să strângă… în timp ce ea parcă încerca să-l înăbușe cu limba.

Apoi…

— Ce dracu e asta, târfă?

În cadrul ușii se afla statura ca de urs a lui Sporus, cu fața lividă de furie.

— Casca, fecior de târfă, am să-și rup mâinile și am să te bat cu ele până la moarte. Dar mai întâi am să-ți scot mațele.

Sporus și-a scos din teacă pumnalul înfricoșător, lung și subțire, cu două tăișuri, destinat înjunghierii și nu tăierii.

Casca stătea nemișcat, în șoc.

— Hei, stai puțin. Doar nu vrei să mă tai. Ce dracu, nu-s-a-ntâmplat nimic grav. Suntem prieteni. Și parcă trebuia să fii de serviciu.

— Prieteni? Trădător nenorocit. Am plecat mai devreme pentru că a trebuit să escortez un prizonier la *palisadă*. Ofițerul de noapte a spus că pot să-mi iau liber – și acum v-am găsit pe voi doi cum v-o trageți. Ei, tinere soldat, chiar acum vei plăti pentru că te-ai dat la femeia mea – apoi am să-i tai și ei urechile ca să nu mai asculte niciodată rahaturile spuse de alții.

Sporus s-a mișcat, gata să lovească de jos în sus în burtă.

Casca s-a dat înapoi, picioarele i s-au încurcat în hainele lui Rheza și a căzut, cu Sporus peste el ca un monstru turbat. Aproape fără să-și dea seama până ce durerea l-a copleșit, Casca a știut că a fost înjunghiat. Lama a intrat în stomac până la plăsele, iar durerea a fost ca focul.

Sporus a dat drumul pumnalului și s-a dat înapoi.

Amândoi știau că este o lovitură mortală.

Privind în jos la mânerul pumnalului ce-i ieșea din abdomen, Casca a simțit o senzație parcă de stinghereală… apoi furia l-a învăluit.

— Vrei să mă omori? a răcnit.

Cu mâna dreaptă a tras pumnalul afară din burtă, urlând de durere și furie.

Sporus stătea nemișcat, înmărmurit de ce se întâmplase, apoi a început să se miște cu spatele spre ușă…

Casca a păşit după el şi a înfipt pumnalul în gâtul lui Sporus, deschizându-i esofagul. Sporus a căzut în genunchi, ţinându-se cu mâinile de gât de parcă încerca să închidă rana care-l îneca cu sânge, dar plămânii s-au umplut cu sângele roşu, din artera carotidă, şi cu o expresie în ochi de parcă n-ar înţelege efectiv ce se-ntâmplă, a căzut în întuneric, sunetul respiraţiei grele răsunându-i în urechi… până la moarte.

Iar Casca a căzut peste Sporus. Ştia că sângerează pe dinăuntru, pentru că lama secţionase marea arteră care se întinde de-a lungul coloanei, în spatele stomacului. Era un om mort şi o ştia.

Întins acolo, pe podeaua întunecată, simţea cum îl cuprinde slăbiciunea. Mintea sa îi spunea: *Am să mor*. Apoi a auzit o voce… vocea evreului:

Vei trăi până ce ne vom întâlni din nou…

7

Rheza a scos un ţipăt ascuţit şi s-a prăbuşit într-un colţ al încăperii, cu mâinile la gură, în stare de semi-şoc.

Sporus zăcea mort, arătând de parcă cineva i-a făcut o a doua gură.

Casca gemea şi murmura către sine însuşi, ţinându-se cu mâinile de burtă ca şi cum ar fi încercat să-şi potolească durerea din stomac.

Ochii lui Rheza au clipit panicaţi când o umbră a intrat pe uşă, urmată de o alta.

Verianus şi sirianul au intrat în cameră.

Tăcut, Verianus l-a verificat pe Sporus ca să vadă dacă mai putea face ceva pentru el, dar după o privire atentă asupra tăieturii, s-a întors spre Casca, l-a întors pe spate şi i-a dat mâinile deoparte de pe stomac.

— Băi, căcat cu ochi. Ţi-am spus să o laşi în pace pe târfa asta. Ştiai cât de nebun după ea era bătrânul Sporus. Am încercat să te prevenim. Când Kleton mi-a spus că Sporus s-a întors la cazarmă şi s-a schimbat în haine civile, am alergat amândoi aici cât am putut de repede. Dar am ajuns prea târziu. Pe Moloch, eşti mai tâmpit decât am crezut. Trebuia să-l ucizi? Dă-ţi dracului mâinile deoparte. Cum vrei să văd ceva dacă le ţii în faţa mea?

Casca a gâlgâit ceva neinteligibil despre o crucificare.

— Casca, prietene, nu ştiu cum să-ţi spun, dar dacă rana nu e prea adâncă, ai să fii bine. Dacă e profundă, eşti mort. Iar ăsta ar fi cel mai bun lucru pentru tine. Când o să audă de treaba asta, comandantul va sări de cur în sus pân'la tavan.

— Kleton, du-te și adu-i pe *vigili*[1], ca să ne putem vedea de treaba noastră. Casca, idiotule, dacă trăiești, bătrânul o să-ți rupă curul. Știi că așteaptă o promovare, iar aiureli ca asta nu dau bine în palmaresul lui. Ce dracu, omule, de ce a trebuit să-l ucizi? Știu că ești un luptător care poți mai mult de atât.

Casca a bolborosit ceva ce suna cam ca „*…până ce ne vom întâlni din nou*”.

— Ce naiba mormăi? Nu plec nicăieri. Dar dacă tu rămâi în viață ca să intri pe mâna curții marțiale, *tu* vei pleca.

Vigilii au sosit, și, așa cum ar fi făcut orice polițiști în astfel de circumstanțe, primul lucru pe care l-au făcut a fost să percheziționeze fata. N-ar fi trebuit să dureze atât de mult pe cât a durat, pentru că ea era deja goală când au început ei, dar Roma cerea poliției sale militare să fie eficientă. Pipăielile repetate au adus-o pe Rheza în pragul extazului. Comandantul patrulei a pișcat-o de fund și i-a șoptit la ureche „*Mai târziu*?”. Rheza a dat aprobator din cap și și-a frecat sfârcurile întărite de brațul lui. La urma urmei, o fată avea nevoie de un protector. Sporus era mort, iar Casca va fi închis – sau executat – oricum, în ambele variante era scos din joc. Dealtfel, un *vigil* roman era bun să fie pe aproape când vreun client considera că nu a primit restul corect.

Terminând necesara percheziție a fetei, comandantul patrulei s-a întors spre Verianus.

— Deci, care-i treaba?

Verianus i-a explicat în cât mai puține cuvinte posibil.

Verificând cadavrul lui Sporus, omul legii a fluierat încetișor.

— Da’ l-a deschis bine, nu-i așa? Îmi amintește de cadavrul găsit săptămâna trecută lângă Templul lui Marte.

Apoi vorbi cu camaradul său:

— Nu ți se pare la fel, Toninus?

Îi explică lui Verianus:

— Careva i-a tăiat gâtul unui politician venit din Sarmatia. Avea și aceeași expresie pe chip. Știi, ca și cum ar fi fost oarecum stânjenit… Bine, destul cu tot rahatul ăsta.

Arătând spre Casca, l-a întrebat pe Verianus:

— El a făcut-o?

Primi un răspuns în doi peri.

— Bine, atunci voi doi îl luați pe sus și-l duceți la *pallisada*. Se vor ocupa ei mai departe, iar noi vă luăm declarația și dimineață scriem un raport pentru *praefectus vigilum*.

Sirianul și Verianus l-au luat pe casca pe umeri, cărându-l cu rândul pe cei cinci km până la închisoare, unde l-au predat unui gardian deloc amabil. Acesta l-a

[1] Vigiles - Vigiles Urbani - Cohortes Vigilum – polițiștii și pompierii din vechea Romă.

percheziționat pe Casca și le-a spus celor doi să-l arunce în celulă peste un braț de paie, iar dimineață, când va veni la slujbă, *medicus* îl va verifica. Acestea fiind făcute, Verianus și camaradul său sirian – asudați și blestemând – parcă regretau oarecum că prietenul lor Casca nu a murit în camera dansatoarei.

Casca zăcea inconștient pe paie, singurul semn ocazional de viață fiind câte un geamăt… și visurile… amintiri care-l tot hăituiau. Nori de furtună se fugăreau prin gândurile sale în întunericul blestemat din timpul crucificării. Durerea era aproape insuportabilă. Dar în subconștient, el știa că s-a întâmplat ceva… ce n-ar fi trebuit să se întâmple – trupul său se vindeca. Hemoragia internă se oprise deja. Arterele se refăceau. Sângele adunat în cavitatea sa abdominală era absorbit prin pereții subțiri ai mezenterului și recirculat în sistem. Dar durerea dăinuia, deși acum era una surdă, pulsatilă.

Scoase un geamăt prelung, care l-a făcut să se trezească cu o tresărire pe paznicul de moțăia. Acesta era șleampăt și subțire, semăna aidoma cu o nevăstuică, mereu în mișcare, cu ochi roșietici, iscoditori. Se uită urât la rănit, apoi adormi din nou, uitând de noua haită de păduchi care tocmai își începuseră drumul lung de pe picioarele nespălate, în sus prin părul de pe coapse către cel creț din regiunea pubiană, ca să se întâlnească cu rudele lor deja existente acolo, alături de niște purici înrăiți pe care te-ai și așteptat să-i afli pe un ditamai dulăul.

Noaptea a trecut ca oricare alta, iar zorile au adus la *pallisada*, devreme, la cântatul cocoșilor, un comandant turbat de furie.

Nobilul și ambițiosul comandant al garnizoanei, unul Tigelanius pe numele lui (și care pretindea o înrudire îndepărtată cu divinul Iulius, prin mama sa), era șucărit rău. A urlat prin camera de gardă și l-a speriat rău pe temnicer când a dat un șut scaunul în care acesta dormea.

— Unde-i? s-a răstit.

Privind în jur, l-a descoperit pe Casca dormind pe paie.

Cu o mișcare prelinsă a ajuns lângă omul întins pe jos și i-a tras un șut în bucă.

— Cum îndrăznești să ucizi un *decanus* de-al meu? Tu un rahat cu ochi, un insubordonat! Știi ce va însemna asta în raportul meu personal? Va arăta ca și cum eu nu știu să mențin disciplina!

Casca s-a ridicat, încă adormit și confuz. Tot timpul cât patricianul Tigelanius urla la el, și-a privit și pipăit locul unde pumnalul îi intrase în stomac. Nu-l mai durea, iar rana era închisă. Doar o linie subțire roșiatică arăta unde a penetrat lama.

Tigelanius a văzut unde se uita Casca. Arătând cu bastonul spre cicatrice, a strigat:

— Asta este lovitura „aproape mortală” care ți-a dat-o Sporus? Blestemăție! Eu mă tai mai rău când mă bărbieresc.

Tigelanius era livid de furie. A chemat doi oameni la închisoare care l-au luat pe Casca și a ordonat să i se aplice 100 lovituri cu varga, câte 50 la fiecare picior – dar Casca nu trebuia să fie ologit; dacă se întâmpla așa, puteau face o pauză, apoi să reia pedeapsa în serii scurte.

— Puneți-l în lanțuri! De ce dracu n-a fost legat până acum? Jegosule, spală-te sau ai să o încasezi și tu – imediat! Peste două ceasuri am să inspectez *pallisada*, și ar fi bine să fie cât se poate de curată. La fel și camera de tortură. Parcă ar fi o cocină înăuntru. Cum dracu poți crede că un om normal poate lucra în asemenea mediu? Acum, fă-o – ACUM! Și adu-mi-l pe răzvrătitul acesta, după ce va primi cele 100 lovituri.

Blestemate grade inferioare. Nu-și dădeau seama cât de importantă era promovarea sa.

8

Casca nu a opus rezistență când a fost încătușat cu lanțurile. Era încă, pe jumătate, într-o stare de stupoare. Se uita zăpăcit la cătușele grele, dar semnificația lor nu-i pătrundea în creier. Se simțea ca drogat. Parcă nici nu exista.

Cei doi legionari l-au dus la locul de pedeapsă unde a fost culcat pe spate și descălțat de sandale. Legionarul mai în vârstă i se uită în ochi și-i vorbi, cuvintele abia pătrunzând prin ceața ce învăluia conștiința lui Casca.

— Îmi pare rău pentru toată treaba asta, camarade Casca, dar ai auzit ordinele și știi că dacă nu le executăm ca lumea, *bătrânul* ne va lega lângă tine. Așa că, fără resentimente. N-avem nimic personal cu tine.

Vocea legionarului era joasă și avea un ton familiar, iar din cauza asta, Casca a revenit la realitate și devenit teribil de conștient de ceea ce urma să i se întâmple. Dar, privind pregătirile celor doi legionari, nu a lăsat să i se vadă nimic pe chip.

Luând fiecare câte o vargă ceva mai lungă de un metru și groase cam cât degetul arătător, le-au făcut să șuiere de câteva ori prin aer ca să se obișnuiască cu mișcarea.

Fața i s-a strâmbat într-o expresie de dezgust pentru ceea ce urma să se-ntâmple și-i spuse camaradului său:

— Hai să terminăm cu asta, Corio.

Cei doi au luat poziție, câte unul de fiecare parte a stâlpilor, și-au scos căștile și au fost gata.

Casca nu a spus nimic. Acum, perfect lucid, știa foarte bine cât de acută va fi durerea ce urma, pentru că și el fusese de câteva ori la celălalt capăt al vergii și a văzut ce putea face această durere chiar și din cel mai dur legionar. Prin cine știe ce

ciudățenie a minții, părea să simtă durerea înainte chiar ca vergile să-i atingă picioarele și i-a trebuit toată tăria voinței sale ca să lupte împotriva nevoii de a urla sălbatic. Își simțea inima bătând nebunește. Dacă ar fi fost doar un observator ocazional, această pedeapsă nu ar fi părut deosebit de dură, dar Casca, ca orice legionar, cunoștea realitatea. Simpla amenințare cu vergile făcea ca sângele legionarilor să curgă năvalnic.

Wish! Varga s-a rotit prin lumina soarelui.

Trupul lui Casca s-a arcuit într-u spasm de agonie atunci când prima vargă a lovit tălpile. Durerea a fost insuportabilă. Apoi iarăși. Și iarăși. Șuieratul vergilor prin aer. Durerea a trecut pe tărâmul realității și a devenit un foc continuu. Trupul i se scutura necontrolat la fiecare lovitură. Dinții mușcau prin buza de jos. Gustul sărat al propriului sânge era aproape o ușurare.

Dar nu a fost nici de fel. Va continua la infinit… Apoi s-a terminat.

Prin aer nu a mai fulgerat nici o vergea.

Dar durerea a continuat să crească. A crezut că a trecut prin ceea ce a fost mai rău, dar această durere era chiar mai mare, și creștea pe măsură ce i se umflau picioarele torturate. Arcele tălpilor erau umflate de cel puțin trei ori mai mult decât normalul și aveau o culoare vineție închisă. Părea că pielea e gata să crape, întinsă pe țesuturile interne zdrobite.

Cei doi legionari numiți pentru pedeapsă și-au șters frunțile de sudoare, l-au dezlegat pe Casca de la stâlpi și l-au dus înapoi în *pallisada*, în celula dată de temnicer.

Casca s-a întins pe paie, ghemuit în poziție fetală. Tot trupul îi era scuturat de reacții necontrolate.

Timpul s-a oprit în loc.

După o vreme, a început să se târască pe podeaua murdară către ulciorul cu apă aflat în colțul îndepărtat, gemând, încercând să nu plângă tare. Apucă cu neîndemânare ulciorul, sorbind apa precum un animal. Picăturile prețiosului lichid erau precum ambrozia zeilor. Așezat pe jos, a înclinat ulciorul și a picurat atent câteva picături pe picioare. Răcoarea apei călduțe pe picioarele inflamate a provocat un alt spasm de durere, dar a continuat să toarne iar răceala a început să i se răspândească prin trup.

Mai luă o înghițitură din urcior.

A redevenit el însuși, dar cufundat într-un val de durere și confuzie, în timp ce mintea-i căuta răspuns la ceea ce i se întâmpla.

Shit! Toată treaba era absurdă. *Ce dracu se-ntâmplă*? *Mă iau zeii la mișto*? *Am fost întotdeauna un soldat bun și loial*. *Ce a întors lumea cu curu-n sus*? *De ce mi se întâmplă toate astea*? *De ce*? *De ce*?

Era singur în celulă, dar un chip a devenit vizibil în conștiința sa.

Acel evreu… Yeshua… Jesus… sau cum i s-o mai fi zicând. Nimic n-a mai fost la fel de atunci.

Se mișca necontenit, fără astâmpăr, iar la un moment dat, o pietricică din podea i-a atins un picior, stârnind un nou spasm, care i-a smuls un geamăt de durere. Durerea care între timp se stabilizase devenind continuă, adâncă, s-a acutizat din nou. Dar el era mai preocupat de întrebările din mintea sa decât de durere, așa că și-a recâștigat autocontrolul.

Va trebui să-i facă față. Lumea sa se sfârșise. *Tribunul e pe cale să mă dea afară din legiune*… Gândul era șocant pentru Casca. Cum de i se întâmpla tocmai lui? *De ce*? *De ce mi se întâmplă toate astea*? *Am devenit cineva care nu am fost*? *Păi atunci, cine sunt eu*?

Era întins pe podeaua murdară a celulei din *pallisada*, care nu era cel mai adecvat loc în care să te iei la trântă cu soarta, dar gândul plecării din legiune era cel mai îngrozitor lucru ce-i venea în minte, și iată-l, mai prezent decât șobolanul care se holba contemplativ la el din colțul opus.

Legiunea era viața sa. Era ceea ce era și el. Era miezul ființei sale. *Aș suporta și pedeapsa trimiterii în cohortele disciplinare, dar să fiu dat afară din a Xa*…

Șobolanului i s-au alăturat alți doi. Stăteau ghemuiți în întuneric, uitându-se la Casca… precum cele trei Parcae[2]…

Dar lui Casca nu-i era mintea la șobolani. Scuipă către ei: *Mă piș pe voi*… apoi închise ochii și visă la vremurile de glorie ale Legiunilor Romane.

Încă de pe vremea copilăriei petrecute pe dealurile din Tuscana, când privea trecerea Legiunii a Xa aflată pe drumul de întoarcere din Galia, Casca a vrut să fie legionar. Și unchiul său Tontine servise sub comanda marelui Julius când acesta a înăbușit revolta triburilor *belgae*, pe malurile Rubiconului… a fost prezent și când cel mai feroce dintre triburile de războinici, *nervii*, s-au abătut asupra legiunilor a VIIa și a XIIa și aproape că le-au distrus ca forțe efective de luptă, ucigându-le toți ofițerii.

Duse erau acum acele zile de glorie!

Nervii și-au ascuns toate femeile și copii în adâncurile pădurilor și s-au năpustit asupra lui Caesar cu o forță de peste 60.000 de oameni. I-au înfrânt cavaleria, care nu era deloc menită să acționeze în aceste păduri pline de umezeală și au înconjurat Legiunile a VIIa și a XIIa.

Însuși Caesar a fost forțat să ia un scut și să lupte împotriva barbarilor precum un soldat de rând. Când Legiunea a Xa a intrat în scenă și a văzut pericolul ce plana asupra lui Caesar, au atacat cu o asemenea vigoare încât i-au respins pe

[2] Parcae - Cele trei divinități ale infernului în mitologia antică.

nervi chiar dacă erau depășiți de aceștia ca număr în proporție de 20:1. Având exemplul curajului lui Caesar, au luptat ca nebunii. Totuși, chiar și cu Caesar conducându-i, nu i-au putut înfrânge pe *nervi* pe câmpul de bătălie.

Acești luptători bravi și fanatici au murit acolo unde se aflau. Din cei 60.000 care au atacat Legiunile a VIIa și a Xa în acea zi, mai puțin de 500 au apucat noaptea. Și doar 4 dintre conducătorii lor au supraviețuit. Pentru această victorie, Senatul a ordonat să fie făcute sacrificii și celebrări pe o perioadă de 15 zile în onoarea lui Caesar și a Legiunilor sale. Nicicând mai înainte nu mai fusese acordată o recompensă atât de mare.

Casca și-a lăsat gândurile să hălăduiască prin anii cât și-a făcut el serviciul în legiune. Armata a fost casa sa, nu doar simbolic, ci și în realitate, după ce familia sa a fost omorâtă de ciumă.

I-a revenit în minte scena plecării sale… *flăcări… mirosul paielor arzânde…* trosnetele incendiului. După ce și-a făcut ultimele ofrande către Lares și Penates – zeii protectori ai căminului – a dat foc acoperișului casei sale – așa cum îi spuseseră să facă femeile înțelepte din satul său – pentru a distruge spiritele malefice dinăuntru.

A fost ultima oară când a ascultat de sfatul unor femei. Le-a întors spatele lor și satului și a mers la Livorno unde s-a înrolat în serviciul Imperiului. De atunci a trăit într-o lume a bărbaților.

Ce a spus evreul?

Ești ceea ce ești… și asta vei rămâne.

Ce dracu era rău în a fi soldat?

De la început, Casca a avut o viață bună în armată. Zilele de antrenament și disciplina erau ca un tonic pentru mintea sa. Orele îi erau prea pline pentru a lăsa mult timp pentru jelania familiei sale pierdute la care, precum orice om normal, ținuse atât de mult. Acum serviciul militar era familia sa, iar Casca, precum și alții de dinaintea sa, a descoperit bucuria disciplinei. *Shit*! *Ce puteau ști civilii despre ordinea și disciplina vieții militare*? Aproape înainte ca să-și dea seama, și-a terminat instruirea de bază și a fost alocat Legiunii a VIIa, staționate la frontiera ce-i separa pe *marcomannii* germanici de *helvetii*. Îi plăcea serviciul militar, deoarece Casca a înțeles intuitiv importanța forței militare. Legionarii Romei erau cei ce preveneau războiul permanent ce ar fi avut loc între acești vechi inamici. Da, a fost un serviciu bun. Acolo a simțit pentru prima oară gustul sângelui în focul bătăliei, și tot acolo a învățat înțelepciunea programelor de instrucție realizate de comandanții săi.

Precum puterea *careului roman*[3].

[3] Careul roman – formație de luptă a infanteriei în special împotriva atacurilor de cavalerie.

În lupta *unu-la-unu/corp-la-corp* împotriva unui monstru german, acesta avea avantajul. Romanul era mult mai puțin înalt și mai slab, iar greaua sabie a barbarului era de obicei letală; un german putea înfrânge întotdeauna un roman.

Dar când era format careul, iar legionarii aveau sprijinul camarazilor lor, instrucția și disciplina învingeau întotdeauna împotriva șanselor net superioare ale inamicului. Barbarilor le lipseau disciplina, iar când bătălia începea, îi cuprindea ceea ce ei numeau „*furia berserker*"[4] și nu era ceva neobișnuit pentru ei să folosească „*fântâna lui Tyr*", unul dintre zeii lor războinici.

Când un barbar avea tăiat antebrațul sau pumnul, îndrepta jetul de sânge arterial către fața inamicului său, încercând să-l orbească doar cât să mai ducă încă un suflet cu el în *Valhalla* și urla către Tyr și *valkyriile* sale să vină și să-l ia… *Ciudați oameni, blestemații ăștia de barbari*.

Legiunea era mama și tatăl într-o bătălie, siguranța, acasă. Nu conta nici în care legiune erai alocat, știai întotdeauna ce aveai de făcut și unde se afla totul. Fiecare legiune își așeza tabăra de fiecare dată la fel. Nu era nici o diferența în Egipt față de Sarmatia sau Britania. Un legionar știa întotdeauna unde trebuie să se afle datorită instrucției constante, iar instrucția de front era destinată să-l facă pe soldat să reacționeze automat. Instruire, marșuri… și săpături. Exista o zicere, că dacă vrei să fii un legionar bun, era bine să ai sânge de cârtiță. Adesea, cel mai important obiect din echipamentul pe care-l cărai era lopata – și să te apere toți zeii dacă o pierzi. Legiunea a supraviețuit multor atacuri surpriză pentru că regulamentele spuneau clar că o unitate trebuie întotdeauna, conform planului, să-și sape pozițiile defensive înainte de a se da *Stingerea* și a se merge la culcare.

Barierele exterioare trebuiau montate șanțurile de apărare săpate și bine pregătite cu baricade de prăjini ascuțite care să neutralizeze un atac surpriză. Pentru un comandant, să fie surprins în tabără fără aceste măsuri defensive însemna să cheme dezastrul.

Pentru că războiul însemna să ucizi…

Să ucizi…

Casca s-a cutremurat la amintirea primului său omor.

9

Erau campați lângă Coblenz[5], puțin mai la sud de locul unde Caesar traversase Rhinul în urmă cu 23 ani, și se confruntau, peste râu, cu descendenții

[4] Berserkers/berserks – războinici campioni norvegieni care luptau într-o stare de transă/furie demențială.

[5] Post militar stabilit de Drusus prin anul 8 î.e n.

acelorași triburi învinse de Caesar prin raidul său surpriză asupra – până atunci – neatinsei Germanii, *suevii*[6].

O noapte fără lună și cu ceață groasă acoperea ținutul amenințător. Nu știau că războinicii *suevi* traversau neauziți râul, plutind pe plute de bușteni.

Ajunși pe mal, barbarii au menținut liniște absolută toată noaptea și dimineața, fără a încerca nici o acțiune asupra pozițiilor legiunii sau santinelelor, rămânând complet în afara contactului. Doar cercetașii barbari țineau sub supraveghere pozițiile romane.

Așteptau…

În zori, legiunea a ieșit din tabără și a luat poziții de marș către punctul de raliere cu forțele armate principale în vederea executării manevrelor de primăvară. Casca își aducea aminte de acei zori… puțină gheață… frig… o ceață joasă ce se târa pe pământ, rămasă din ceața densă a nopții, și care umplea toate depresiunile și cotloanele. O zi admirabilă ca să te simți viu. Să ucidă era ultimul lucru la care s-ar fi gândit.

Legiunea a intrat în coloană de marș pe drumul construit tot de ei în primăvara anului trecut. Se anunța o zi bună, răcoroasă cât să împiedice supraîncălzirea în timpul marșului, și toți oamenii aveau moralul ridicat. *Tribuni Militum* se aflau la locurile desemnate, dar cavaleria încă nu-și asumase rolul de cercetare. Călărețiii aveau și ei moralul bun. Glumeau și-și cabrau caii, înainte de a forma coloanele cu rânduri regulate.

Această slăbiciune de moment, când gărzile erau chemate în interiorul castrului, iar cavaleria încă nu se afla pe poziții, a costat multe vieți.

Suevii au așteptat până ce legiunea a ieșit în întregime din adăpostul castrului. Atunci, fără nici un avertisment sau strigăte de luptă, au năvălit în tăcere ca niște lupi de pădure cu care semănau și s-au înserat între coloana de legionari și castrul din care tocmai ieșiseră.

Un legionar împietrit din ariergardă a sunat alarma cu doar câteva secunde înainte ca o suliță scurtă folosită la vânătoarea mistreților să-i spulbere jumătate din cap.

Alte grupuri ascunse ale forței barbare, cam 1.500 de oameni, au atacat nobilimea călare, și, aproape fără să le rupă formația, i-au separat de coloana principală. Cinci mii de *suevi* urlători s-au intercalat între călărești și legionarii pedeștri. Alte 10.000 s-au abătut imediat asupra avangărzii și ariergărzii Legiunii a VIIa, în timp ce o a treia forță încerca să spargă centrul și să dividă legiunea în părți separate care puteau fi distruse mai ușor.

[6] Suebi (Suevi, Suavi, Suevians) – grup larg de triburi de pe teritoriul actualii Germanii. Pomeniți pentru prima dată de Julius Caesar în legătură cu bătăliile sale împotriva lui Ariovistus în Galia, anul 58 î.e.n.

Dar treaba aceasta nu le-a reușit.

La primul semn de pericol, centrul legiunii s-a întors din instinct. Chiar înainte ca primul val de săgeți să se abată asupra lor precum o ploaie mortală, ei erau cu fața către barbari. Aplicând cele învățate la instrucție, au intrat cu toții în formații. Tribunii au dat ordinele necesare. Centrul s-a opus primului val de germani ce urlau aruncându-se împotriva zidului viu de soldați.

Germanii au fost respinși, lăsând câteva sute de camarazi pe pământul ud, fie morți, fie urmând a fi omorâți de către legionari. În acest stadiu al luptei, Legiunea nu lua prizonieri. Chiar și un câine rănit poate mușca, așa că, înaintea următorului atac, legionarii au tăiat gâtul tuturor barbarilor răniți.

A durat mai puțin de trei minute. Camarazii rămași din întreaga regiune au format careul defensiv – dar fără cavalerie.

Casca a văzut cum tânăra nobilime a fost separată și măcelărită atunci când *suevii* s-au aruncat asupra lor. Mulți dintre germani aveau prăjini lungi cu cârlige la capăt, precum sculele pescarilor când scoteau din apă pești mari. Cu acestea îi trăgeau pe cavaleriști din șa, trântindu-i la pământ unde alți barbari tăbărau asupra lor și le tăiau gâturile. Din mai mult de 400 de tineri bravi, mai puțini de 20 au reușit să scape adăpostindu-se în careu. Acolo urlau cuprinși de furie și rușine, iar câțiva s-au aruncat în propria sabie preferând să moară decât să îndure dezonoarea pe care chiar ei au adus-o asupra lor. Cei rămași vii s-au integrat în zidul viu și i-au înfruntat pe germani conștienți de nevoia lor de a ucide.

După primul asalt, germanii s-au retras. Casca s-a uitat cu atenție la inamicii săi. Păreau a fi veniți din altă lume… uriași, păroși, cu plete blonde până la umeri și mustăți sălbatice ce ajungeau până sub bărbie. Mulți aveau părul roșu ca focul și barbă. Platoșele lor erau de o varietate pestriță, limitată doar de darea de mână a proprietarului și de preferințele personale… scuturi din piele de bovine… coifuri din blană de lup… căști din fier cu coarne… scuturi romane capturate în bătăliile din ultimele 200 ani.

Săbiile grele ale barbarilor trebuiau mânuite cu ambele mâini, iar dacă lovitura era dată cum trebuie, puteau despica un om în două. Acestea și topoarele erau armele lor preferate. Lui Casca i se spusese că *suevii* erau meșteri în mânuirea toporului și s-a convins că e adevărat. Mulți dintre războinici purtau o jumătate de duzină de topoare de aruncat, dar aveau și topoare pentru lupta de aproape. Acestea provocau răni mai grave decât săbiile când se confruntau cu zidul legionarilor.

Germanii așteptau grămadă ca să înceapă următorul atac. Se încurajau singuri mărindu-și *furia berserk*, lovind ritmic în scuturi. Din gât scoteau un mârâit grav care izbucnea într-un răcnet ce spărgea urechile, un urlet sălbatic ca de lupi turbați. Câțiva germani n-au mai suportat așteptarea și fără nici un ajutor din

partea camarazilor lor s-au aruncat singuri asupra zidului roman. Acolo legionarii, aproape fără să se gândească, i-au lichidat.

Apoi a început atacul.

Veneau alergând aplecați din mijloc, asemenea bestiilor pădurii ale căror piei le purtau. Îi precedau valurile succesive de săgeți și mulți au intrat în bătaia lor mânați de nerăbdarea de a ucide.

Casca aștepta. Îl văzu pe camaradul său de scut zâmbind neajutorat. El însuși simțea nevoia bruscă de a urina. Voia să fugă, dar avea nevoie de mai puțin curaj ca să rămână unde se afla, decât să rupă rândurile și să fie dezonorat de camarazii săi, și a înțeles adevărul a ceva ce-i spusese cândva unchiul Tontine, că multe fapte eroice erau realizate de frică…

Și *suevii* au fost peste ei.

Topoarele de luptă fulgerau în soarele dimineții. Chipurile diavolilor barbari erau roșii de strălucirea sângelui. Se îngrămădeau unul în altul în precipitarea lor de a ucide romani. Un legionar aflat la trei oameni depărtare de Casca a fost tras afară din poziție de unul dintre cârligele folosite și asupra cavaleriei. O fulgerare și capul a fost retezat și apoi înfipt într-o suliță întors cu fața către careu. Dar locul gol lăsat de soldat a fost ocupat încă înainte de a fi tras cu totul afară, de către un soldat din rândul doi. Zidul a rămas intact.

Casca a lovit și a lovit, parând lovituri de lance, topor și sabie. Își simțea brațul greu ca plumbul. Dar barbarii continuau să se arunce, fără să se gândească, împotriva scutului legiunii. Iar careul se micșora. Mai mult de 1.000 legionari zăceau morți, cu trupurile mutilate de barbari. Și totuși careul rezista. Casca avea două răni, una făcută de o suliță care i-a trecut direct prin scut și o lungime de cam juma' de palmă de oțel i-a intrat în piept, imediat sub clavicula dreaptă. Camaradul de alături a tăiat capul suliței cu *gladius*ul[7] său și i l-a smuls din umăr mai repede decât se putea povesti în cuvinte. Cealaltă rană era de la toporul lucitor al unui barbar care i-a făcut o tăietură adâncă pe coastele din stânga pieptului. În acest caz, metalul platoșei și-a meritat toți banii; cea din piele era bună doar pentru loviturile ușoare.

Atunci a încetat.

Germanii au fost respinși, lăsând în urmă un strat gros de trupuri, unul peste altul. Le era destul. Se retrăgeau spre râu.

Ușurarea era evidentă pe chipul comandantului roman. Matinius Corolioni știa că oamenii să-i n-ar mai fi rezistat prea mult. Cu mare satisfacție s-a ridicat în scările șeii unuia dintre cei câțiva cai supraviețuitori, și-a rotit sabia deasupra capului și a strigat:

— După ei!

[7] Gladius – sabia romană.

Acum a început adevăratul măcel.

Legionarii alergau după *suevi* și-i ucideau. Mulți dintre barbari implorau pentru viețile lor. Dar în acea zi, nimeni nu era cruțat. Amintirea tinerilor cavaleriști era prea proaspătă pentru ca romanii să ia prizonieri. I-au ucis pe germani pe tot drumul de retragere către râu.

Casca lovea iar și iar până ce a simțit că-i pică brațul din umăr. Atunci a aruncat scutul și a schimbat sabia în mâna stângă, tăind, tăind, orice trup acoperit cu haine din blană și cască cu coarne ce-i ieșeau în cale.

Unul, un băiat drăguț de nu mai mult de șaisprezece ani, a căzut în genunchi rugându-se să-l lase în viață. Casca nu a simțit nimic altceva decât un fel de lene când l-a înhățat pe băiat de părul blond și i-a dat capul pe spate, lăsându-i la vedere gâtul deloc diferit de al unei fecioare. I-a tras sabia scurtă complet prin gât până în spate, lama pătrunzând printre vertebrele cervicale. Capul băiatului aproape că a căzut. Doar o fâșie de carne îl mai ținea atașat de trunchi. Băiatul-războinic a căzut pe pământ, cu corpul străbătut de spasmele involuntare ale morții bruște și violente.

Și doar pentru o clipă, pentru Casca timpul a stat în loc. Un gând i-a trecut prin minte: *Dacă aș fi continuat să trăiesc în Toscana… Dacă m-aș fi însurat și aș fi avut un copil… ca acesta…*

Dar numai pentru o clipă. A ridicat sabia însângerată și a alergat după alți germani.

Și au ajuns la râu, iar Casca a intrat în apă până la brâu pentru a continua măcelul până ce nu a mai fost nimeni de hăcuit și doar arcașii mai continuau să ucidă, trimițându-și săgețile în spinările și in capul barbarilor ce voiau să scape înotând.

Casca s-a întors pe mal și s-a aplecat ca să bea, fără a-și face griji că apa era roșie în jurul său. Această sete arzătoare, pe care doar cei ce au luptat o cunosc, nu putea fi ignorată. Cadavrul unui german a plutit pe lângă el, iar mâna mortului l-a atins ușor pe față… dar nu i-a păsat. A continuat să bea extenuat.

Cincisprezece mii de *suevi* traversaseră râul în acea dimineață. Noaptea, mai puțin de trei sute s-au întors în satele lor. Înainte chiar ca femeile să fi început să-și jelească morții cu vaiete și strigăte de răzbunare, multe văduve s-au oferit oricărui războinic supraviețuitor pe care l-au putut înhăța, pentru ca să aibă alți copii care să crească bărbați și să-i răzbune pe luptătorii *suevi* căzuți.

Înainte ca zorii să mai răsară de câteva ori, încă o mie de soldați barbari au început să crească în burțile mamelor, ca la rândul lor să se întoarcă la *zidul* roman…

10

Casca s-a trezit cu trupul acoperit de sudoare.

Se afla înapoi în celula sa din Judea, dar timpul era confuz încă pentru el. Și-a reamintit de cei trei șobolani, dar visurile veneau peste el precum realitatea. În gură avea un gust de teamă.

Cât timp a trecut de la pedeapsa cu lovituri de vergi? Tribunul spusese că vrea să-l vadă după aceea. După ce s-a ridicat cu greu de pe podea, Casca s-a uitat prin ușa celulei, unde o rază de lumină pătrundea printr-o deschizătură ce aducea puțin aer în acest loc al ororilor. După unghiul și intensitatea luminii trebuie să fi fost aproape seară. Înseamnă că a dormit câteva ceasuri. Își privi picioarele. Umflătura mai era, dar, surprinzător, durerea aproape că dispăruse. Surprinzător? „*…până ce ne vom reîntâlni…*" Cuvintele evreului îl bântuiau. *Ce s-a întâmplat cu mine*?

Ridicat în picioare, și-a dat seama că putea sta drept, apoi a șchiopătat până la grămada de paie de lângă peretele îndepărtat. Însă înainte de a se întinde pe jos s-a uitat din nou la pielea de pe picioare. Chiar dacă lumina era slabă, se părea că și carnea bătucită se vindeca acum. Imposibil!...

Cu unghia degetului arătător de la mâna dreaptă a apăsat în carnea antebrațului stâng până ce a ieșit sângele. Durerea a fost un nimic comparativ cu cea prin care trecuse. Apoi a retras unghia pe jumătate din braț… și s-a oprit. A rămas cu gura deschisă văzând… cum sângerarea încetează sub ochii lui, durerea dispare și se formează o crustă.

Casca a strigat: *NU*! *NU*! și s-a dat cu capul de peretele celulei, terorizat și cuprins de confuzie.

Temnicerul, auzind strigătul, a venit alergând. Văzându-l pe Casca aparent încercând să-și zdrobească capul, a chemat ajutoare, și, împreună cu două gărzi, a reușit să-l pună în lanțuri, pentru a-l împiedica să-și mai facă singur vreun rău în viitor.

Dacă bastardul ar muri înainte de judecata lui Tigelanius, va fi vai și amar de ei toți.

Casca a dormit toată noaptea, un somn tulburat, neliniștit, cu coșmaruri care alternau cu disperare și agonie mentală.

Dar noaptea a trecut.

Dimineața a fost spălat (adică temnicerul a aruncat niște apă pe el) și îmbrăcat, apoi adus în fața lui Tigelanius, tribunul-comandant al garnizoanei din Ierusalim.

Tigelanius era echipat în haine de zi, nu în uniformă. Era drapat într-o togă oficială, una cu bordură purpurie care arăta că purtătorul are sânge regal. Sabia se afla lângă el. De asemenea, acolo era și un scrib, cu sulul pe care erau scrise acuzațiile. Doi alți *Tribuni Militum* erau prezenți ca și consilieri ai Curții.

Întorcându-și fața nobilă și sensibilă către acuzat, Tigelanius se uită cu dispreț la prizonier. Cu o strâmbătură a nasului, spuse, ascetic:

— Încă puți.

Apoi a ordonat ofițerului de serviciu să aplice temnicerului zece lovituri cu varga. Revenind la Casca, i-a cerut scribului să citească acuzațiile…

Apoi, Tigelanius l-a întrebat pe Casca dacă are ceva de spus în apărarea sa înainte ca să dea sentința. Casca nu a spus nimic. Stătea nemișcat, cu mintea plină de întrebări. Astăzi, rana de pe braț era dispărută, și doar o linie rozalie, subțire, arăta unde își vârâse adânc unghia în carne.

Tigelanius făcu un gest către scrib.

— Notează că acuzatul nu are nimic de spus în apărarea sa.

Și ridicându-se în picioare, tribunul a venit în fața lui Casca.

— Ca urmare, tu, Casca Rufio Longinus, ești scos din rândurile Legiunii a Xa, iar numele tău va fi șters din analele acesteia. Ți se retrag toate recompensele primite pentru faptele tale de arme. Din acest moment, nu mai ești un cetățean. Ești proprietatea împăratului și urmează să fii trimis la minele de cupru din Achaia. Acolo ți se va permite să-l servești pe împărat, și Roma, pentru tot timpul cât vei mai fi pe acest pământ. Poți pleca!

Și, întorcându-se de la prizonier, a făcut un comentariu către unul dintre ofițerii-martori:

— Acum, să trecem la lucruri cu adevărat importante. Mettelius, câți invitați vei aduce cu tine la cină, în afară de tine și frumoasa da soție?

Casca a fost dezbrăcat și in locul uniformei de legionar i s-au dat o robă și o pătură. Cătușele i-au fost înlocuite cu inele metalice la picioare, iar în jurul gâtului i s-a pus un medalion cu imaginea lui Tiberius pe el. Prinderea lui fără a purta acest colier, însemna să fie ucis pe loc. A fost atașat unei coloane de vreo 20 de sclavi care urmau să fie trimiși la aceleași mine de cupru din îndepărtatele provincii sudice ale Greciei. Acolo vor săpa până la moarte după minereul verde-roșiatic.

Au mărșăluit pe o distanță de 50 km de la Ierusalim la Joppa. Acolo au fost îmbarcați pe o biremă, o navă costieră cu două punți care trebuia să-i ducă în portul Cenchrea.

Navigarea a fost lipsită de evenimente, dar cala era aglomerată și mâncarea pe sponci. Erau hrăniți o dată pe zi și primeau apă de două ori, dar nu a existat

cruzime inutilă. Romanii nu-și torturau sclavii, la fel precum majoritatea oamenilor nu-și bat animalele domestice fără motiv.

O mică furtună a făcut ca unii sclavi să dea rău *la pește*, dar Casca nu s-a simțit deloc deranjat, iar hrana părea să-i fie suficientă. Părea, cel puțin, să aibă cele mai mici necazuri cu adaptarea, dintre toți ceilalți. Aceștia au considerat că fiind fost legionar era obișnuit cu dieta restricționată. Un singur om a murit în timpul voiajului, un negustor care a fost atât de fraier încât să se lase prins cu greutăți măsluite la cântarul cu care vindea provizii pentru garnizoana din Samaria.

Nava a făcut toate opririle de pe coasta mediteraneană până în Grecia, debarcând pasageri la Caesarea și Tyre și îmbarcând baloți de lână la Sidon.

Tot la Sidon l-au luat și pe guvernatorul Ciprului pe care l-au dus la Paphos. Excelența Sa fusese la o întâlnire cu guvernatorii din Antiochia, și la fel ca toți politicienii cu cont de cheltuieli a făcut o mică călătorie suplimentară ca să se întâlnească cu niște prieteni vechi din Sidon timp de vreo două săptămâni înainte de reîntoarcerea la datoriile guvernamentale din propria cocină mizerabilă.

Din Creta, birema a navigat direct către Rhodos pentru o escală de două zile, în timpul căreia lui Casca și celorlalți li s-a permis să facă mișcare pe punte (echipajul i-a folosit ca să ajute la încărcarea unor baloți de piei și altele, în cală, lângă secțiunea sclavilor).

Nava a mai făcut o escală la Ephesus, apoi a ajuns la Cenchrea, în Achaia, cea mai sudică provincie a Greciei, pământul natal al legendarilor spartani și un presupus fost loc de odihnă al marelui Ulise.

Per total, a fost un tur frumos pentru călători, dar a dracului de puțină distracție pentru sclavi.

În timpul voiajului, Casca s-a confruntat pentru prima oară cu realitatea vieții de sclav. Nu mai erai un om. Nici măcar o ființă umană. Doar o proprietate. Dar a fi o proprietate avea câteva consecințe surprinzătoare.

Nu erau puși să tragă la rame pentru că nu știau să vâslească corect, și ar fi durat prea mult să fie instruiți. Cei de la rame erau o combinație de sclavi și oameni liberi care munceau cu simbrie. Sclavii nu erau bătuți, exceptând situațiile când erau prinși trândăvind – iar atunci nu atât încât să fie betegiți. La urma urmei, sclavii erau o proprietate și valorau ceva. Chiar dacă nu erau vâslași buni, tot puteau fi vânduți pentru alte mărfuri. Dar un sclav care nu putea munci nu aducea nici un venit. Deci, atât timp cât sclavii își făceau treaba fără să creeze probleme, erau tratați relativ bine – dacă a fi ignorat putea fi numit bine, iar Casca și-a dat seama că se putea adapta.

După debarcare în Cenchrea, sclavii destinați minelor au fost separați de ceilalți și adunați într-o altă coloană ce s-a îndreptat spre colinele unde erau aceste mine.

Mergeau încet, cu pași grei, dar au învățat repede să țină pasul cu ceilalți ca să nu se poticnească. Casca a aflat că ritmurile sclaviei se învață repede și ușor… și faptul că nu mai aveai timp să te gândești la alte-alea era un mod de ați păstra mintea întreagă.

Fără gânduri, coloana mărșăluia precum un miriapod în susul pantelor stâncoase al Greciei, către puțurile în care își vor petrece întreaga viață sub pământ, scoțând cupru pentru a spori bogăția lui Caesar și pentru profitul proconsulului care guvernează acolo. Până acum, lanțurile formaseră bătături și nu mai mușcau direct din piele. Alte calusuri se vor forma și în alte părți ale corpului.

Au putut mirosi minele înainte de a ajunge la ele. Sigur, erau și sunetele, dar mai întâi a venit mirosul. După relativa curățenie de pe galeră, mirosul a mii de oameni transpirați, nespălați, le-au asaltat nările. Primii sclavi pe care i-au văzut cărau coșuri cu pământ roșu la locurile de depozitare. Păreau a fi părți ale unei linii nesfârșite ce se târa prin țărână. Precum legendarul șarpe care se înghițea singur, ei nu se opreau niciodată. Era un cerc mare, continuu, de mizerie. Aici loviturile de bici se abăteau adesea asupra spinărilor sclavilor. Aceștia erau cei considerați că nu merită să fie păstrați, deci pot fi sacrificați. Supraveghetorul minei avea nevoie de o anume rație de morți doar pentru a face loc pentru noii veniți care i se trimiteau. Se plânsese superiorului său din Athena despre supraaglomerarea constantă cu care era forțat să se confrunte, și cât de dificil era să mențină un echilibru. A tăiat rațiile la o treime – și totuși, *animalele* nu mureau destul de repede. Și-acum, iată că vine o nouă adunătură. Unde dracu să-i pună și pe ăștia? Ultimul război a aruncat mii de sclavi pe piață, iar ei erau saturați. Lui i se trimiteau toți cei refuzați de alții… cei care creau probleme și ucigașii. A dracului organizare la cei de sus… habar nu au ce fac!

Casca a fost numerotat după numărul de pe tăblița de sclav și a fost înlănțuit cu noul său tovarăș de muncă. Lanțurile de la picioare erau mai lungi decât cele avute în timpul marșului. Un sclav din mine avea nevoie de oarecare libertate de mișcare.

Casca și tovarășul său au fost desemnați la un depozit din partea de nord-vest a muntelui. A fost norocos. Aici, măcar, avea parte de oarece aer curat și soare. Dedesubt, în puțurile și galeriile care se întindeau la o mie de picioare sub suprafață, sclavii puteau să nu mai vadă lumina zilei pentru tot restul vieții lor.

Casca a intrat într-o rutină a muncii și în curând a învățat cum să evite biciul supraveghetorului. Treimea de rație nu părea să-l deranjeze prea mult. Ceea ce pe atunci nu știa era că metabolismul sistemului său pur și simplu se ajusta singur la indiferent ce primea și-l folosea în modul cel mai eficient. Casca ieșea la budă o dată pe săptămână, și chiar și atunci foarte puțin. Tot ce mânca se transforma în

energie. Trupul i se întărea. Mușchii au devenit niște benzi de oțel. Nu numai că-și făcea munca sa, dar îl ajuta mult și pe tovarășul de lanț.

Zilele au devenit săptămâni, iar săptămânile luni, și continua să muncească în timp ce tovarășii lui de lanț mureau. Avusese deja trei și acum era la al patrulea.

Au trecut patru ani, iar el a devenit mai puternic ca niciodată. Dar, chiar cu toată atenția sa, nu a putut evita întru-totul biciul supraveghetorului, iar spatele său semăna cu o hartă a străzilor unui oraș datorită cicatricilor subțiri lăsate de bici. Dar el a supraviețuit în timp ce alții au murit. Iar vocea evreului pogora asupra lui când îi era atașat un nou sclav prin cordonul ombilical metalic: „*Până ce ne vom reîntâlni…*" Erau și momente când auzea vocea în timpul somnului… când se încovriga în mica groapă pe care și-o săpase pentru el și colegul de lanț ca protecție împotriva urgiei furtunilor ce se abăteau periodic asupra insulei.

Casca era tăcut, vorbind puțin cu tovarășii săi și ceilalți din jurul său, dar ei și-au dat seama că ceva e deosebit în legătură cu el. După o vreme, chiar și supraveghetorul a început să se oprească și să-l atingă ușor ca să aibă parte de puțin noroc.

Dar asta a fost înainte de a fi trimis în subteran… și OROAREA a început…

Va urma...

O POVESTIRE DIN SERIA

JACK REACHER

LEE CHILD

RĂZBOAIE MICI

LEE CHILD

RĂZBOAIE MICI

O povestire din seria Jack Reacher
Titlul original: *Small Wars*, 2015
Traducerea: Ştefi Todo

În primăvara anului 1989, Caroline Crawford a fost promovată la rangul de locotenent colonel. Şi-a cumpărat un Porsche argintiu pentru a sărbători. Avea banii familiei, spunea lumea, şi chiar mulți. Un fond de investiții, poate. Vreo rudă eminentă. Poate un inventator. Uniformele erau croite în D.C. de acelaşi magazin care făcea costumele pentru preşedinte. Era considerată cea mai bogată femeie din armată. Nu că ştacheta era prea înaltă.

Cu noul grad a venit şi o poziție nouă, aşa că primul drum al Porche-ului argintiu a fost de la Planuri de Război din Pentagon la Fort Smith în Georgia. Totul făcea parte din strategia celor de la Planuri de Război. Nu avea sens să facă planuri care nu puteau fi executate. Legăturile celor de la nivel înalt cu cei de la sol erau cruciale. Cu o uşoară supraveghere clandestină din interior. Rotația fiecărui nou colonel. Crawford era fericită să o facă. Chiar dacă Fort Smith s-a dovedit a fi un loc mic şi umed în pădure, plin de personaje disperate. Forțele speciale, de diferite tipuri. Fără uniforme personalizate. Ceea ce era în regulă. Chiar promițător. Materie primă, posibil, pentru genul de noi unități de care va avea nevoie. Participarea la construcție de la un stadiu incipient ar putea fi vitală. Ar putea chiar să numească unitățile cu numele ei. Va ajunge la rangul cel mai înalt de colonel într-un an jumătate. Şi avea dreptul să aibă o contribuție. Nu-i aşa? Relațiile erau o stradă cu două sensuri. Ea era îndreptățită să sugereze ce ar trebui ei să facă, precum şi să asculte ce nu au putut.

Primele săptămâni au trecut cu bine, chiar dacă a plouat foarte mult. Moara bârfelor s-a pus în mişcare într-o oră: era necăsătorită şi disponibilă, dar nu era de dorit să o abordeze, pentru că Planurile de Război erau o chestie serioasă. Aşa că relațiile erau cordiale, dar aveau totuşi acel ceva care le făcea interesante. Cabinele ofițerilor vizitatori erau adecvate din toate punctele de vedere. Ca un motel, dar mai onorabile. Pădurile erau întotdeauna umede şi se întindeau pe kilometri întregi în jur, dar existau drumuri care le străbăteau, unele doar drumuri forestiere sau cele pentru prevenirea incendiilor, altele cu semne luminoase pe trunchiurile noroioase,

care arătau că după aproximativ o oră găseşti locuri pentru grătar sau baruri în care se dansează. Viața nu era deloc rea.

La sfârşitul primei săptămâni a părăsit Fort Smith îmbrăcată cu uniforma de Clasă A croită special pentru ea, în Porsche-ul argintiu şi a cotit pe drumul de țară la prima intersecție mare, care în cele din urmă a dus-o pe un drum ascuns, cu aproape două benzi, care ducea nu se ştie unde, printre copaci, destul de drept şi luminos, perfect pentru a merge cu ferestrele coborâte pentru a simți mirosul umed al noroiului şi ecoul pădurii care se auzea ca un lătrat obosit, parțial gutural, parțial ca o văicăreală, parțial ca un urlet.

Apoi, în față i-a apărut o maşină defectă. Un sedan, oprită în diagonală de-a lungul drumului, cu roțile din față întoarse de tot, cu capota ridicată şi un tip care privea la motor. Un tip înalt, evident chiar şi de la o sută de metri distanță. Nu era grațios. Avea picioare mari.

Ea a încetinit, târziu şi puternic, doar pentru distracție, eşapamentul pocnind în spatele ei ca un foc de artificii. Sedanul blocat era produs în Detroit, vopsit în verdele armatei. Tipul de sub capotă s-a ridicat şi s-a întors să se uite. Era într-adevăr înalt, poate de doi metri, în uniformă standard de luptă, model de camuflaj. Era bine proporționat şi, prin urmare, departe de a fi delicat, dar avea o oarecare grație. Părea suplu, doar că nu era.

A oprit maşina. Şi-a sprijinit cotul de uşă şi obrazul de cot, doar privind, în parte ironic şi întrebător, în parte indiferentă, în parte gata să ajute, poate după câteva şicanări. Toate acestea şi nicio urmă de suspiciune. Capota ridicată a declanşat un fel de instinct străvechi de automobilist precoce. De nădejde şi înduioşător.

Asta, şi uniforma cunoscută.

Tipul înalt se apropie. Picioare mari grosolane, în cizme ponosite, argăsite, dar altfel o înfățişare elegantă cu picioare lungi. Fără pălărie. Părul tuns drept, în scări. Ochi albaştri, o privire deschisă, cumva şi naivă şi cunoscătoare. De altfel, un chip cu nimic ieşit din comun, cu trăsături care mai aveau doar puțin ca să fie aspre.

Avea pe guler o insignă cu vulturul de colonel plin. Pe plăcuța de deasupra buzunarului drept era scris: Armata Statelor Unite. Pe plăcuța de deasupra buzunarului stâng era scris: Reacher.

— Iartă-mă că ți-am întrerupt călătoria, a spus el, dar nu pot s-o împing de pe drum. Nu pot roti volanul. Cred că s-a stricat direcția.

— Colonele, îmi pare rău, a spus ea.

— Bănuiesc că maşina ta nu are remorcher, a spus el.

— Aş putea să te ajut s-o împingi.

— E drăguț din partea ta, dar ar fi nevoie de zece ca noi.

— Eşti cine cred eu că eşti? a întrebat ea.

— Depinde.

— Eşti Joe Reacher. Tocmai ai primit comanda unei unități noi de contrainformații.

— Corecte ambele presupuneri, a spus Joe Reacher. Mă bucur să te cunosc.

S-a uitat în jos la plăcuța cu numele ei. De plastic, alb pe negru, din cauza uniformei de Clasă A. Plăcuța de identificare era ajustată ca să se potrivească cifrelor centrate orizontal, pusă în dreapta, cu un centimetru sau doi deasupra ultimului nasture de la haină. S-a uitat la insigna unității şi la simbolurile gradului.

— Trebuie să fii Caroline Crawford. Felicitări.

— Ai auzit de mine?

— Face parte din munca mea. Dar nu face parte din a ta să ştii cine sunt eu.

— Nu face parte din munca mea, dar din interesele mele da. Îmi place să-i urmăresc pe jucătorii cheie.

— Eu nu sunt jucător cheie.

— Pe naiba, domnule, cu respect, domnule.

— Interes academic sau interes de carieră?

Pe jumătate a zâmbit, pe jumătate a ridicat din umeri.

— Ambele, am dreptate? a întrebat el.

— Nu văd de ce n-ar fi, a răspuns ea.

— Cât de sus plănuieşti să ajungi?

— Trei stele, a spus ea. În biroul Şefilor de Stat Major, poate. Orice în plus ar fi o binecuvântare.

— Bine, succes în drumul tău, a spus Joe Reacher şi şi-a băgat mâna în buzunarul uniformei, de unde a scos-o cu un pistol semi-automat standard al armatei, Beretta M9, şi a împuşcat-o pe Caroline Crawford cu el, de două ori în piept şi o dată în cap.

* * *

În aceeaşi săptămână cu Caroline Crawford, a fost numit şi un maior al poliției militare, pe numele său David Noble. A fost detaşat de la comanda actuală şi se îndrepta spre Ford Benning, Georgia, de unde va supraveghea anchetele penale în districtele militare sud-estice. O reorganizare complet nouă. Copilul cuiva. Puțin probabil să dureze, dar în acel moment era o muncă importantă. Noble nu avea să o facă niciodată. A avut un accident de maşină pe drum. În Carolina de Sud. Un stat apropiat. Aproape acolo. Nu a fost fatal, dar a ajuns la Walter Reed. Îi cedase un plămân. Nu putea respira normal. Aşa că a fost numit un înlocuitor de urgență, l-au prins la strâmtoare, a fost eliberat de îndatoririle curente şi îmbrâncit spre nord spre Benning. Aşa cum s-a petrecut întotdeauna în armată. O situație absolut normală. Un post important, al doilea cel mai bun tip, o săptămână mai

târziu. Cei inteligenți spuneau că acest tip nou învăța rapid şi muncea din greu. S-ar putea să fie bun. Dacă începea imediat.

Aşa că exact în momentul în care Joe Reacher spunea „Eu nu sunt jucător cheie", fratele lui mai mic, Jack Reacher, păşea într-un birou nou-nouț, la mai mult de o sută de mile depărtare, apoi ieşea din el, în căutarea unei cafele, aproape gata să înceapă supravegherea anchetelor penale din districtele militare sud-estice.

* * *

Porche-ul a fost găsit devreme în dimineața următoare, de patru soldați într-un Humvee, care încercau să găsească o scurtătură pe care să se întoarcă la Smith după ce într-un exercițiu de noapte au făcut tot felul de greşeli de orientare. Au recunoscut maşina de la distanță. Era deja faimoasă la baza militară. Noua doamnă de la Planuri de Război. Fierbinte, deşteaptă şi bogată. Nimic în neregulă cu asta. Deloc. Poate avea un cauciuc dezumflat. Poate că avea nevoie de ajutor.

Când s-au apropiat au crezut că maşina era goală. Apoi au văzut că nu era.

Au condus la viteză de mers pe jos şi poziția mai ridicată a scaunelor lor le-a permis să se uite în interiorul Porsche-ului, unde au văzut o femeie în uniformă de Clasă A prăbuşită pe scaune, împuşcată de două ori în piept şi o dată în cap.

Au parcat în apropiere şi au chemat ajutor prin radio. Apoi au aşteptat. Scena crimei nu era problema lor. În patruzeci de minute un echipaj din poliția militară a ajuns acolo. De la Fort Smith. Cu doi avocați militari. Tot de la Fort Smith. Era o problemă de jurisdicție. Era un drum regional. Prin urmare, poliția regională a fost informată. Fără posibilități de alegere. Erau pe drum, pentru o discuție.

* * *

Ford Benning a auzit aproape imediat. O reorganizare nouă. Prea proaspătă ca s-o dea deja în bară. Reacher a stat seara până târziu ca să studieze manualul noii unități, să vadă cazurile deschise, să citească dosarele şi să vorbească cu oamenii. A prins câteva ore de somn şi s-a ridicat apoi din nou cu un plan în cap. Şi-a dat seama că are o grămadă de treabă de făcut. Locul era îngropat în hârtii. Subofițerii erau prost aleşi. Din experiența lui ştia că unitățile militare mergeau bine sau nu, depinzând de calitatea sergenților lor. El dorea birocrați specialişti, dar nu dorea ca ei să fie îndrăgostiți de birocrație. Era o diferență. Dorea ca oamenii să trateze sarcinile ca pe un inamic, să le rezolve repede, eficient şi nemilos. Chiar ca pe o pedeapsă. Nu vor trimite de două ori aceeaşi hârtie. Noua unitate nu avea astfel de oameni. Toți erau prea comozi. Prea slabi. Ca tipul care a adus primul telex din acea

dimineață. Un tip moale, comod. Greu de spus în cuvinte, dar nu avea spiritul pe care îl dorea Reacher. Nu avea agerimea dorită. Nu părea periculos.

Telexul spunea: „Unul, repet, un (1) om din personalul activ a fost găsit împuşcat mortal la zece mile nord de Fort Smith. Circumstanțe necunoscute."

Reacher şi-a imaginat o bătaie într-un bar, un soldat sau poate un specialist, în vreo altercație cu un localnic. Poate o motocicletă Harley căzută în parcare sau o sticlă de bere răsturnată. Barurile de lângă bazele militare erau întotdeauna pline de localnici cu capete înfierbântate, cu pistoale în buzunare şi puncte de vedere de dovedit.

— Adu-mi detaliile de îndată ce sosesc, a spus el.

Sergentul moale a spus că aşa va face şi a ieşit din birou.

Reacher a ridicat telefonul şi şi-a sunat noul comandant. Printre alte lucruri, i-a spus:

— Am nevoie de un sergent mai bun aici. Am nevoie să mi-o trimiți pe Frances Neagley. De preferat înainte de sfârşitul zilei.

* * *

Şeriful regional care a apărut din pădure cunoştea valoarea noroiului ca mijloc de probă. A parcat în apropiere şi a ocolit scena la un metru de drum, oprindu-se de multe ori ca să se ghemuiască şi să studieze semnele din adânciturile negre, care acopereau asfaltul mai mult sau mai puțin una lângă alta, ca o pânză, molecule subțiri în centru şi puțin mai groase pe margini. Erau multe semne, unele clare, din unele prelingându-se apă neagră, unele pe care s-au suprapus cele lăsate de cei patru soldați când au coborât din Humvee.

Tipul de la poliția regională a parcurs tot drumul până la grupul de tipi de la Smith şi toți s-au prezentat şi şi-au strâns mâinile, apoi au tăcut cu toții, poate făcând o radiografie a legii, poate repetându-şi argumentele. Polițistul regional a vorbit primul.

— Era de la Fort Smith?

— Da, a spus avocatul militar.

— Vreun indiciu că a fost albastru contra albastru? Ceea ce însemna „A fost o dispută profesională despre care nu trebuie să ştiu? E ceva intern?"

— Nu, a răspuns avocatul.

— Prin urmare, cazul e în principal al meu. Până voi şti sigur că trăgătorul n-a fost un civil. Trebuie să acord atenție lucrurilor de genul ăsta. Aş putea avea o persoană nebună hălăduind prin păduri. Care-i numele ei?

— Crawford.

— Ce făcea la Fort Smith?

— Mi-e teamă că asta nu pot să-ți spun.

— A fost pândită, a spus tipul de la poliția regională. Pot să spun asta. Urmele sunt clare. Cineva a înscenat o defecțiune. Ea a oprit ca să ajute. El avea picioare mari.

— Ce urmează? a întrebat polițistul militar cel mai înalt în grad.

— E deasupra nivelului meu, a răspuns polițistul regional. În afara jurisdicției locale. Trebuie să dau statului cazul. N-am de ales.

— Când?

— Deja am sunat. Vor fi aici în curând. Apoi ei vor hotărî dacă păstrez cazul sau îl transferă Biroului de Investigații din Georgia.

— Nu putem aştepta la nesfârşit.

— Nu va trebui. Poate o jumătate de zi.

Apoi tipul s-a întors ocolind noroiul, mergând către maşina lui, în care a intrat şi a stat singur.

* * *

Următorul telex a sosit cu o oră mai târziu. Acelaşi sergent moale l-a rupt din aparat şi l-a dus în biroul lui Reacher. Spunea: „Victima împuşcăturii raportate mai devreme era LTC Caroline C. Crawford. MCA în VPP oprită pe un drum izolat din pădure."

VPP însemna vehicul proprietate personală. MCA însemna moartă când am ajuns. LTC însemna locotenent colonel. Toate la un loc însemnau o problemă. Foarte puțini ofițeri superiori pe care îi cunoştea Reacher se băteau până la moarte în baruri. În mod special nu ofițeri superiori cu numele Caroline. Şi chiar dacă o făceau, nu o terminau în maşina lor personală pe un drum izolat din pădure. Cum ar fi putut?

Nu era o bătaie din bar.

— Cine era? a întrebat.

— Domnule, nu ştiu, a răspuns sergentul.

Tipic. Un subofițer deştept s-ar fi dus la o carte sau la un telefon şi ar fi adus cu el cel puțin o biografie comprimată şi o copie a misiunilor curente. Frances Neagley ar fi avut toate astea cu cinci minute în urmă. Şi o fotografie. Şi o şuviță de păr a victimei dacă o doreai.

— Du-te şi află cine era, a spus Reacher.

* * *

Disputa asupra jurisdicției a durat mai mult decât se aşteptau. Polițistului statal care a apărut i-a scăpat că nu e sigur dacă pădurea era proprietate federală. Zona Fort Smith era, evident. Poate că era şi tot pământul nedescoperit care-l înconjura. Tipul de la poliția regională a spus că drumul era îngrijit de localitate. Asta era sigur. Şi maşina era pe drum, iar victima era în maşină. Avocații militari au spus că uciderea unui angajat federal era o

crimă federală, iar un locotenent colonel din armata Statelor Unite era cu siguranță un angajat federal. Şi au ținut-o tot aşa. Pe cer s-au adunat nori negri. O altă ploaie se apropia. Urmele din noroi erau pe cale să fie spălate. Aşa că s-a făcut un compromis. Poliția statală va conduce dar va fi implicată şi armata. Accesul ar fi garantat. Acceptabil, pentru bărbații în verde. Autopsia ca fi făcută de către stat, în Atlanta. Şi asta era acceptabil pentru că toată lumea ştia ce se va descoperi la autopsie. Sănătoasă, cu excepția faptului că era împuşcată de două ori în piept şi o dată în cap. Acordul s-a încheiat, după care imediat toate cele trei părți au început să facă fotografii ale scenei crimei. Apoi s-a pornit o ploaie torențială, o prelată a fost trasă peste Porsche şi toți au aşteptat în maşinile lor ambulanța şi camionul de remorcare.

* * *

Reacher şi-a ridicat privirea şi l-a văzut pe sergent stând în fața lui. Se apropiase în tăcere. Tipul avea o bucată de hârtie în mână. Dar nu i-a dat-o. În schimb a vorbit.

— Domnule, pot să vă pun o întrebare? a întrebat.

Ceea ce era un lucru rău pe care să-l auzi de la un sergent din unitate. Nu era ceea ce s-a auzit. Era un anunț total diferit. Ca iubita care-ți spune: „Iubitule, trebuie să stăm de vorbă."

— Spune, a spus Reacher.

— Am auzit că nu vă place de mine şi m-ați pus în alt post.

— Greşit în ambele privințe.

— Chiar?

— Plăcerea şi neplăcerea locuiesc pe tărâmul emoțiilor. Mă acuzi că am sentimente, sergent?

— Nu, domnule.

— Îți apreciez munca la rece şi rațional în funcție de sistemul meu de apreciere. Care e: eşti un tip pe care l-aş suna în mijlocul nopții cu o urgență?

— Şi sunt, domnule?

— Nici pe aproape.

— Aşa că voi fi expediat.

— Nu.

— Domnule, nu vă contest răspunsul în niciun fel, dar ştiu deja că Sergent Neagley are ordin că pornească încoace fără nicio întârziere.

Reacher a zâmbit.

— Zvonurile circulă repede prin rețeaua sergenților.

— Ea vine, eu plec. Cum ar putea funcționa altfel?

— Ar putea funcționa cu tine învârtindu-te pe aici şi învățând câte ceva. Asta se va întâmpla. Neagley îmi va raporta mie şi tu îi vei raporta lui Neagley.

Din când în când ea îți va da sfaturi şi încurajări despre cum să îți îmbunătățeşti performanțele.

— Avem acelaşi grad.

— Prefă-te că vine de pe o planetă cu gravitație dublă. Gradul ei e mai valoros decât al tău.

— Cât va sta aici?

— Cât va fi nevoie. Voi trebuie să gândiți în perspectivă. Această reorganizare vă va ieşi pe gât. Nu veți ajunge pe un deal, având o vedere generală. Veți ajunge într-o gaură, îngropați în hârtii. Pentru că asta va deveni nenorocita asta de unitate. Toată lumea din armată va raporta totul, aşa că orice se termină rău va fi vina noastră, pentru că nu am urmărit totul la timp. Aşa că va trebui să-ți construieşti o atitudine foarte agresivă față de hârtii. Dacă eziți, te vor îngropa.

— Da, domnule.

— Prin urmare trebuie să ai încredere şi în intuiție. Trebuie să miroşi lucrurile care merită. Nu ai timp pentru studii îndelungate. Eşti o persoană agresivă care are încredere în intuiție, sergent?

— Poate nu destul, domnule?

— Ce e bucata de hârtie pe care o ții în mână?

— E un fax, domnule. O istorie a posturilor deținute de colonelul Crawford.

— Le-ai citit pe drum încoace?

— Da, domnule.

— Şi?

— E de la Planuri de Război. În prezent este legătura cu şcoala de operațiuni speciale de la Fort Smith.

— Şi ce ne spune asta?

— Nu ştiu cum să spun, domnule.

— Cu cuvintele tale, sergent.

— E deşteaptă.

— Cea mai deşteaptă dintre toți. Planuri de Război e ceva special. Deştepții obişnuiți nu ajung nici până la uşă. Vorbim despre o minte ascuțită ca briciul. Împuşcată mortal. Ar trebui să fim îngrijorați?

— Cred că ar trebui, domnule.

— Intuiția, a spus Reacher. E un lucru minunat.

— Nişte paşi de urmat?

— Să începi să faci pe polițistul rău cu tipii de la Smith. Spune-le că avem nevoie de mai multe lucruri imediat. De fapt, spune-le să ne trimită o copie după tot. Un dosar complet, conform protocolului.

— Cred că e o problemă încă nedecisă.

— Improvizează până reuşeşti, sergent. Fă-i să devină un obicei.

— Da, domnule.

— Şi închide uşa când ieşi.

VP MAGAZIN

Ceea ce tipul a şi făcut. Reacher a format un număr la telefon. Pentagonul. Un număr de la o masă din afara unui birou cu fereastră. La care, inevitabil, a răspuns un sergent.

— E acolo? Sunt fratele lui, a spus Reacher.

— Aşteptaţi, domnule maior.

Apoi un strigăt, mascat de mâna pusă pe receptor: „Joe, e fratele tău pe linia doi". Apoi un clic şi vocea lui Joe, întrebând:

— Eşti tot în America Centrală?

— Nu, m-au extras şi m-au trimis la Benning. Un alt tip a avut un accident de maşină. Aşa că am ajuns eu în locul lui.

— Ce e la Benning?

— E o chestie nouă. O grămadă de rapoarte. Succesul sau dezastrul depind de viteza rezolvării. De aia te-am sunat. Am nevoie de informaţii despre cineva de la Planuri de Război. Mi-ar lua toată ziua să le aflu de altundeva.

— Ce s-a întâmplat la Planuri de Război?

— Unul dintre ei a murit.

— Ce faci tu exact la Benning?

— Misiunea e să supraveghez toate anchetele penale din districtele militare sud-estice. Cel mai probabil va deveni un dulap gigantic cu dosare.

— Cine trebuia să preia comanda?

— Un tip numit David Noble. Nu l-am întâlnit niciodată. Probabil a adormit la volan. Prea nerăbdător să ajungă aici.

— Aşa că ai ajuns tu.

— Am fost norocos.

— Cine a murit de la Planuri de Război?

— Caroline Crawford.

— Deci tu vei investiga asta.

— Mă aştept ca cineva să o facă, în cele din urmă.

— Cum a murit?

— Împuşcată pe un drum pustiu.

— De cine?

— Nu ştim.

— Era un star, a spus Joe. Ar fi urcat toată ierarhia. General locotenent cel puţin. Probabil în biroul Şefilor de Stat Major.

— Ce făcea exact?

— Sunt trei posibilităţi din perspectiva Războiului Rece. Ar putea să devină o situaţie fierbinte, sau ar putea să rămână la fel, sau Uniunea Sovietică ar putea să se prăbuşească sub propria greutate. Evident, un planificator sârguincios se uită la opţiunea a treia şi se întreabă, bine, şi ce urmează? Şi urmează războaie mici. Împotriva ţărilor care se confruntă cu probleme, în special în Orientul Mijlociu. Caroline Crawford lucra pe problema Irakului. A început devreme şi a jucat un joc cu adevărat lung. Un pariu mare. Dar plata

a fost imensă. Ar fi deținut doctrina din Orientul Mijlociu. Şi asta-i cât de bine se poate, pentru un planificator.

— Presupun că toate astea sunt în spatele uşilor închise, a spus Reacher. Presupun că nu trebuie să caut asasini din Irak.

— În mod normal putem crede că irakienii nu ştiu cine este. Aşa cum ai spus, a fost în spatele uşilor închise, şi au fost multe, toate bine închise, iar oricum ea era prea tânără ca să atragă atenția.

— Alți duşmani externi?

— Externi față de ce?

— Statele Unite. Ori de armată, ori de populație în general.

— Nu mă pot gândi la cineva.

— Bine, a spus Reacher. Mulțumesc. Tu eşti bine şi fericit?

— Ce ai de gând să faci?

— Cu ce anume?

— Crawford.

— Nimic, probabil. Sunt sigur că e o chestie de jurisdicție. Poliția Statală va solicita cazul. Cred că au deschis o nouă morgă în Atlanta. Sunt mândri de ea. E ca un nou teatru care prezintă cele mai bune piese.

— Da, sunt bine şi fericit. Ai timp să vii aici să mâncăm împreună?

— Sunt aproape o mie de mile.

— Nu, sunt şase sute nouăzeci şi trei. Nu-i departe.

— Poate că vin acolo la un sfârşit de săptămână.

— Ține-mă la curent cu cazul Crawford. Dacă apare ceva ciudat, vreau să spun. E parte din munca mea.

— Te voi anunța, a spus Reacher şi a închis telefonul.

Sergentul a bătut la uşă şi a intrat cu un raport pe fax şi un teanc mic de fotografii. Le-a pus cu grijă pe birou şi a spus:

— Asta-i tot de la executivii din poliția militară de la Smith. E tot ce au până acum. Ştim ce ştiu şi ei.

— Ai citit-o pe drum?

— Da, domnule.

— Şi?

— Sunt urme de roți şi de picioare. Probabil o a doua maşină a fost postată ca o barieră. Criminalul pare a fi un bărbat înalt cu paşi lungi şi picioare mari. De asemenea, demn de atenție e faptul că avocații militari s-au dus acolo cu poliția militară. Şi că sunt trei răni de pistol. Două în piept şi una în cap.

— Bună treabă, sergent.

— Mulțumesc, a spus tipul şi a plecat, iar un minut mai târziu a intrat Frances Neagley.

* * *

VP MAGAZIN

Neagley era de mărimea unui bărbat boxer la categoria muscă şi putea să bată unul cu uşurinţă, cu excepţia cazului în care arbitrul ar fi observat. Era îmbrăcată în uniforma de camuflaj de culoarea pădurii, proaspăt spălată şi călcată. Avea părul negru tuns scurt şi un bronz solid. Îşi petrecuse iarna în străinătate. Asta era clar.

— Am auzit despre deşteptăciunea moartă, a spus ea.

Reacher a zâmbit. Rețeaua bârfelor printre sergenți.

— Ce mai faci? a întrebat el.

— Sunt cu capsa pusă. M-ai luat de la o săptămână uşoară la Fort Bragg. Practic o vacanță.

— Făcând ce?

— Securitate pentru comandanții forțelor speciale. Nu prea au nevoie de multe. Nu că nu mi-ar face plăcere să te văd.

— Ce ştii despre Fort Smith?

— E versiunea lor despre deşteptăciune. Teoria şi practica războiului neregulat. O numesc şcoală.

— De ce ar avea avocați militari permanent la bază?

— Teoria, presupun. Regulile bătăliei şi aşa mai departe. Cred că forțează limitele.

— Fratele meu a spus că deşteptăciunea moartă construia o întreagă nouă doctrină pentru Orientul Mijlociu. Voia să dețină Planul B. Dacă nu avem un război mare, avem, în schimb, o grămadă de războaie mici. Începând poate cu Irakul. Ea a aruncat zarul. Şi cred că forțele speciale l-au rotit împreună cu ea. Nu se simt bine cu un război mare. Singurul lor joc e mic. Vorbea cineva despre asta la Bragg?

Neagley a negat din cap.

— Genul ăsta de lucruri trebuie să înceapă de la Smith. Este ca spionajul. Trebuie să infiltrezi inima intelectualității. Sau ca o campanie politică. Trebuie să construieşti o circumscripție. Ai nevoie de adeziuni cheie.

— Şi dacă ea câştigă, cine pierde?

— Nu pierde nimeni. Ea nu ar risipi resursele unui război mare. Ar fi cheltuieli suplimentare. Preşedintele e republican.

— Deci e o femeie fără niciun duşman.

— Era bogată, a spus Neagley. Ştiai asta?

— Nu, a spus Reacher.

— Se spune că sunt banii familiei. Şi-a cumpărat o maşină sport ca să-şi sărbătorească promovarea.

— Ce fel de maşină sport?

— Nemțească.

— Un Volkswagen?

— Nu prea cred.

Reacher a răsfoit prin raportul primit pe fax.

— Un Porsche, a spus el. Maşina proprietate personală în care a fost găsită.

S-a uitat pe restul raportului. Cuvinte, hărți, grafice. Şi fotografii. Noroi, urme, răni. I le-a dat pe toate lui Neagley. S-a uitat la rândul ei, în acelaşi fel, cuvinte, hărți, grafice, noroi, urme şi răni.

— Două în piept şi una în cap, a spus ea. Asta e o execuție.

Reacher a aprobat din cap.

— Femeia fără niciun duşman. Dar nu-i chiar aşa. Pentru că nu a fost întâmplător. Nu a fost un jaf. Nu a fost doar un fleac. Chiar şi un prostănac ar fi luat maşina. Ar fi condus-o cu viteză toată noaptea şi ar fi ars-o dimineața.

— Două în piept şi una în cap e practica standard a armatei. În anumite circumstanțe, în anumite unități. Poți să le cauți.

— E o chestie în exclusivitate a armatei?

— Probabil că nu.

— Şi sunt o mulțime de veterani în statul Georgia. Nu ar trebui să îngustăm aria de căutare prea mult. Nu ar trebui să închidem ochii.

Neagley a întors ultima pagină a raportului scris.

— Am putea, la fel de bine, să închidem ochii, a spus ea. Nu e cazul nostru. Poliția Statală l-a luat.

— Câți oameni bogați sunt în armată?

— Foarte puțini.

— Câți sunt şi destul de deştepți să treacă rapid peste toate încercările dure din armată?

— Foarte puțini.

— Aşa că ți se pare că ar putea fi întâmplător?

— Nu cu tipul ăsta de execuție, în niciun caz.

— Deci ea a fost o țintă specifică, oprită în mod deliberat.

— Poți să vezi urmele de cauciucuri în noroi. Tipul a oprit de-a latul străzii. Puțin răsucită ca să o facă să arate credibil. Apoi a coborât şi a aşteptat. Picioare mari. Aşa mai putem îngusta căutarea. Tipul ăsta are numărul 50 la pantofi.

Reacher a luat înapoi hârtiile de la ea. A răsfoit hărțile. Nu erau de felul celor care se vindeau la stația de benzină. Studii guvernamentale detaliate, despre păduri şi cursuri de apă şi drumuri şi căi de orice tip şi pentru orice scop, toate copiate şi prinse împreună pe pagini uşor suprapuse.

— Dar drumul ăla nu ducea de fapt nicăieri. Poate era doar un drum pentru prevenirea incendiilor. Nu e niciun motiv logic să se fi aflat pe acel drum. Trebuie să ocoleşti ca să ajungi acolo şi apoi să te întorci ca să ajungi din nou la drum. Indiferent unde mergi. Prin urmare nu e niciun motiv logic să prevezi că ea va folosi acel drum. Şansele devin din ce în ce mai mici după prima intersecție mare. Ea ar fi putut folosi orice drum. Cu o şansă de zece la unu în cel mai bun caz. Şi cine pregăteşte o ambuscadă cu o şansă de zece la unu? Aşa că trebuie să fi fost o întâmplare.

VP MAGAZIN

— Aşa că să lăsăm Poliția Statală să ia cazul. Îl vor vâna după mărimea pantofilor. Tipul trebuie să fie un jucător de baschet. Apropo, tu ce mărime ai la pantofi?

— 46.

— Asta-i mult sau puțin?

— Nu ştiu.

— Avem nevoie de o probă mai mare. Cât are Joe, de exemplu?

Reacher nu a răspuns.

— Ce e? a întrebat Neagley.

— Scuze, mă gândeam.

— La ce?

— La Joe şi la obiceiurile sale cu privire la încălțăminte. Are acelaşi număr ca mine, cred. Poate cu jumătate de număr mai mare.

— Şi este cu 30 de centimetri mai înalt, din câte îmi amintesc, şi arată şi mai bine, aşa că, dacă aproximăm, am putea rotunji şi spune că mărimea 47 e destul de bună pentru tipi cam de înălțimea ta şi am putea să forțăm până la mărimea 49, poate, pentru a permite nişte variații genetice, ceea ce înseamnă că un tip care poartă mărimea 50 nu are cum să fie mai scund decât tine, cel puțin, dar probabil că e mai mare, ceea ce îl face un fel de maimuță care trăieşte în pădure. Ar trebui să fie uşor de observat. Ar trebui să fie uşor de eliminat suspecții. Poliția Statală se va descurca bine.

— Se presupune că noi supraveghem. Avocații ne-au dat acces.

— Cred că avem deja toate hârtiile de la Fort Smith.

— Cred că trebuie să le-o luăm înainte.

— În ce fel?

— În orice fel care funcționează. Trebuia să fie întâmplător, dar nu poate fi. Sunt o mulțime de ipoteze chiar acolo şi cel puțin una din ele nu poate fi adevărată. Trebuie să ne dăm seama mai devreme sau mai târziu. Pentru că Poliția Statală va întreba. De asemenea mai devreme sau mai târziu. Asta-i al naibii de sigur.

— Bine. Vom face tot ce putem. În plus, autopsia va fi gata.

* * *

Două ore mai târziu raportul autopsiei spunea exact ceea ce aşteptau cu toții. Altminteri sănătoasă. Împuşcătura fatală a fost probabil prima, în piept. Greu să fii sigur, atât pentru patolog cât şi pentru făptuitor, de unde şi următoarele două. Triunghiul vertical. Piept, piept, cap. Treaba terminată.

Toate cele trei gloanțe au fost recuperate din Porsche. Erau puternic deformate, dar aproape sigur erau Parabellum de nouă milimetri. Rana prin care a intrat glonțul în frunte avea exact nouă milimetri. Unghiul era plauzibil pentru un bărbat înalt care trage în jos într-o maşină care stă pe loc. Ceea ce se potrivea cu fotografiile anterioare. Picioarele mari se apropiaseră, apoi s-au

învârtit pe acolo, posibil într-un moment în care au vorbit, apoi s-au dat înapoi şi s-au proptit. Pentru momentul adevărului. Reculul unui pistol de nouă milimetri nu era teribil, dar o bază solidă era întotdeauna o idee bună. Cam la doi metri şi jumătate distanță, a presupus Reacher. Ideal. Piept, piept, cap. Greu de ratat de la doi metri şi jumătate. Nicio alamă în fotografii. Tipul a ridicat tubul gloanțelor. Şi a plecat, în maşina cu care a momit-o.

Un profesionist.

O execuție.

— Bârfa despre carieră pare destul de normală pentru o deşteptăciune, a spus Neagley. A fost un superstar în clasa ei de la West Point. Un soldat cu un fizic decent, dar în principal o tocilară. Prin urmare, a fost întotdeauna destinată camerelor din spate. O urcare lină pe tot drumul. A înflorit cu adevărat la Planuri de Război. Cumva i s-a potrivit. A devenit ea însăşi. A slăbit puțin. A început chiar să-şi cheltuiască banii. Poate s-a simțit ciudată înainte. Asta a fost când a obținut pentru prima dată uniforma extravagantă.

— Ştim ceva despre bani? a întrebat Reacher. Ca, de exemplu, de unde provin?

— Crezi că sunt delicte financiare?

— Cine ştie, cu oamenii bogați? Sunt diferiți de mine şi de tine.

— Am încercat să vorbesc cu familia. Dificil zilele astea, bineînțeles. Cu ea moartă şi tot ce implică asta. Sunt implicate protocoale şi proceduri de urmat. Probabil vom sfârşi vorbind cu avocatul familiei. Dar e bine şi aşa. Treburile astea pot fi complicate. Oricum avem nevoie de el.

— Ceva de folos de la Poliția Statală?

— Caută un tip înalt cu picioare mari. Nu în mod necesar un militar activ. Au mințile deschise. Sunt conştienți că au mulți veterani. Plus o mulțime de puşti care au văzut toate tipurile de execuție din istorie la televiziunea prin cablu. Şi care au arme. Şi maşini.

— Motivul?

— Ei spun că e jaful. Au aruncat o plasă şi au aşteptat să vadă ce se prinde. Ca pescuitul într-o după-amiază în care ți-e lene.

— Pe un drum către nicăieri.

— Ei spun că oamenii mai merg câteodată pe drumul ăla. Ea a mers în acea zi, evident.

— Slabe şanse.

— Dar un loc liniştit şi nederanjat.

— Nu s-a furat nimic.

— S-au panicat şi-au fugit.

— Poliția Statală chiar crede aşa ceva?

— Nu. E o ipoteză politicoasă. Fac tot posibilul să fie corecți pentru că avocații militari le suflă în ceafă. Dar am auzit că de fapt sunt convinşi că e un soldat. Ei presupun ceva romantic, pentru că nu li s-a spus exact cât de deşteaptă era.

— Ar putea fi ceva romantic?

— Nu există dovezi ale unui iubit trecut sau prezent. Sau iubită.

— Femeia cu niciun duşman. Ea câştigă, nimeni nu pierde. Cheltuieli mai mari. Totul e bine. Doar că nu e. Una din aceste presupuneri e greşită. Care e?

— Tu ai spus că a fost o întâmplare, Reacher. Era un drum care nu ducea niciunde. Tocmai mi-ai spus asta.

— Care era maşina momeală? Ştiu?

— Urmele sunt unele obişnuite Firestones. Le au un milion de maşini. De la maşinile de mărime medie la camioanele medii. Şi, înainte să întrebi, da, armata le foloseşte pe scară mare. Am verificat şi sunt şi la maşina cu care am venit aici.

— Ai condus de la Bragg?

— Nu e aşa departe. Oamenilor normali le place să conducă mai mult decât îți place ție.

— Ne vor cere o listă cu mărimea pantofilor de la Fort Smith, a spus Reacher. Asta va urma.

— La Smith sunt toți din forțele speciale. Tipii ăia sunt mai mici decât normal. Pariez că toți au mărimea 43.

— Nu asta-i ideea. Nu le putem da aşa ceva. Nu fără avocați. Se va vorbi despre asta luni întregi. Totul e gata să se transforme într-un coşmar.

* * *

Treizeci de minute mai târziu rezultatul final al autopsiei a venit pe fax şi apoi telexul s-a trezit la viață cu un nou raport de la Fort Smith. Patologul din Atlanta a cântărit şi a măsurat şi a împins şi a împuns şi a radiografiat. Crawford fusese subțire, dar avea un corp bine tonifiat. Toate organele erau în stare perfectă de funcționare. În copilărie a avut ruptă clavicula dreaptă şi antebrațul drept, care au necesitat timp îndelungat pentru vindecare. Fusese recent la un tratament de îndreptare a dinților. Analiza toxicologică era curată, nu erau urme de activitate sexuală recentă şi nu a fost niciodată însărcinată. Inima şi plămâni ca ai unei adolescente. Nimic nu era greşit la ea, cu excepția gloanțelor.

Telexul de la Smith arăta ceva inițiativă. Militarii de acolo au făcut o treabă bună în timpul de o săptămână de când preluase Crawford postul. Şapte zile complete. O mulțime de discuții. O mulțime de întâlniri. Agende diferite, alegători diferiți. Nu doar ofițeri. A vorbit cu subofițeri şi cu recruți. A mâncat la popotă în două seri şi a ieşit în cinci. A luat recomandări de la personalul de la popotă. Ceea ce era o chestie deşteaptă. Ei aveau posturi pe termen lung şi se putea avea încredere că ştiau locurile de întâlnire locale. Care erau la o oră distanță, cel puțin, pe drumurile din pădure. Reacher a verificat iar hărțile şi le-a localizat pe toate. Locuri de barbacue, baruri, restaurante de familie şi

chiar un teatru itinerant. În niciun loc nu se putea ajunge în linie dreaptă. La fiecare destinație puteai să ajungi după un număr de trasee întortocheate. Drumurile au fost făcute pentru scopuri forestiere, nu pentru facilitarea transportului. Existau speculații că Porsche-ul, o maşină joasă, nu s-ar fi descurcat prea bine. Dar Crawford nu a raportat nicio problemă. Ea a ieşit şi a venit înapoi în siguranță, exact de cinci ori. Un ofițer tânăr, ieşit din bula DC-ului, făcând multe lucruri. Reacher a mai văzut asta înainte.

— Biroul de protocol nu-i poate găsi părinții, a spus Neagley intrând. Ei cred că tatăl e decedat. Dar nu sunt siguri. Şi nu au numărul mamei. Sau o adresă. Încă mai caută.

Apoi ofițerul moale a apărut în fața ei, cu un telex în mână.

Poliția Statală din Georgia a făcut o arestare.

Nu un soldat.

Nu un veteran din armată.

* * *

Reacher a sunt imediat la Fort Smith. Suspectul era un bărbat negru care trăia singur într-o cabană pe un mal noroios al unui lac de la 60 de kilometri nord şi est de post. Avea doi metri înălțime şi purta pantofi mărimea 50. Conducea o camionetă Ford Ranger cu cauciucuri Firestone şi deținea un pistol de nouă milimetri.

A negat totul.

Reacher s-a uitat la sergentul moale care stătea în fața lui şi i-a spus:

— Eşti la comandă acum, soldat. Sergentul Neagley şi cu mine mergem la Smith.

* * *

Neagley a condus, în maşina ei de la Bragg. Era un Chevrolet gri, cu cauciucuri Firestone. Excursia avea cam 200 de kilometri, mai mult sau mai puțin, spre est de Benning. Cel mai mult trecea prin pădure. Frunzele verzi noi de primăvară străluceau în soare.

— Vom numi asta teoria prinderii în plasă, a spus Reacher. Ca pescuitul într-o după amiază în care ți-e lene. Din când în când tipul iese din lac se postează pe un drum lăturalnic şi prinde ceva. Ca Robin Hood. Sau ca un uriaş de sub pod. Când e lună plină. Sau de câte ori are nevoie să mănânce. Sau cândva. Ca un basm.

— Sau poate iese în fiecare zi. Dar prinde ceva doar din când în când. Ambele variante sunt posibile. Astea sunt pădurile din Georgia. Gândeşte-te la furturile de maşini din LA. Sau la furturile din New York. Rutină. Poate asta e versiunea locală. Adaptarea la mediu.

— Atunci de ce hoții de maşini nu i-au furat maşina? De ce în loc de asta au executat-o foarte clinic.

— Nu ştiu.

— În primul rând, de ce a oprit?

— El a blocat drumul.

— Dar nu era necesar ca ea să se apropie şi să vorbească cu tipul. Faptul că era la Planuri de Război înseamnă că nu era idioată. A fost la West Point. Era o femeie care conduce singură. Ar fi trebuit să stea la o sută de metri distanță şi să evalueze amenințările.

— Poate că aşa a făcut.

— Da sau nu?

— Da. Aşa a făcut. Era o femeie care conducea singură.

— În acest caz a concluzionat că tipul nu e o amenințare. A condus direct spre el cu fereastra deschisă. Ar fi făcut asta dacă era un străin de doi metri pe care nu l-a văzut în viața ei? Cu o camionetă stricată? Sunt sigur că a văzut toate filmele. Cu lanțuri şi muzică de banjo.

— Bine, s-a simțit în siguranță cu tipul. Poate-l cunoştea. Sau credea că-l cunoaşte. Sau cunoştea genul lui.

— Exact, a spus Reacher. Ceea ce înseamnă că era un militar activ. Probabil în uniformă. Posibil chiar cu un vehicul militar. Nu cu un grad mult mai mic decât al ei. Sau poate egal sau mai mare. Ca ea să se simtă cu adevărat confortabil. Vreau să-l găsim pe tipul potrivit. Altfel, care e motivul? Şi întotdeauna am crezut că să-l găseşti pe tipul potrivit înseamnă să nu-l iei pe tipul greşit.

— Vor spune că tipul are cauciucurile potrivite.

— La fel ca încă un milion de alți oameni.

— Are gloanțele potrivite.

— La fel ca încă un milion de alți oameni.

— Are picioarele potrivite.

* * *

Neagley a citit o mulțime de cercetări despre prima impresie, acele secunde subliminale nemiloase în care un om îl judecă pe altul, după un milion de lucruri diferite, toate pe loc ca un computer, toate conducând la un răspuns imediat şi inevitabil da sau nu: Ar trebui să rămân sau ar trebui să plec? Din păcate suspectul Poliției Statale a primit un scor foarte mic la acest test. Neagley ştia că simțul său de evaluare a amenințărilor ar putea fi mai puternic decât al lui Crawford, cu un ordin de mărime, dar chiar şi aşa ar fi păstrat distanța şi s-ar fi apropiat cu grijă, şi numai după ce şi-ar fi blocat uşile şi ar fi scos pistolul.

L-au văzut pe tip într-o celulă din arestul poliției, care era la zece minute de Smith. Avea un fel de tulburare de creştere. Pituitară, probabil. Un

dezechilibru hormonal. Ar fi trebuit să fie de mărime medie, dar oasele lungi din brațe şi picioare l-au făcut mai lung decât fusese în intenția naturii, palmele şi laba picioarelor erau tot uriaşe, fața îi era foarte lungă, cu o bărbie ca o daltă sub ea şi o frunte îngustă deasupra.

— A cerut un avocat? a întrebat Reacher.

— A renunțat, a spus şeriful regional. Crede că oamenii nevinovați nu au nevoie de avocați.

— Asta-i baza pentru o pledoarie pentru nebunie.

— Nu, eu cred că asta vrea să spună.

— Atunci ar putea fi adevărul. Câteodată chiar este.

— Are picioarele şi pistolul şi cauciucurile. E o combinație rară.

— Un tip cu mâini aşa de mari preferă o armă de vânătoare.

— Ne-a spus că are un pistol de nouă milimetri.

— Ar putea. Dar l-a şi folosit?

— Crezi că ar trebui să-l întreb? Ce altceva are de gând să ne spună?

— Ai verificat urmele de paşi?

— A plouat din nou aproape imediat. Fotografiile sunt tot ce avem. Niciun model. Nu că am fi putut avea oricum vreun model. Tipul greşit de noroi. Mai mult ca turba lichidă. Prea spongios. Îmi cer scuze în numele statului Georgia pentru calitatea proastă a noroiului nostru. Nu e ceea ce vă aşteptați, ştiu. Dar spongios sau nu, am măsurat urmele cu o riglă. Erau mărimea 50. La fel ca cizmele pe care le purta când l-au adus aici.

— Deci nu puteți compara nici cauciucurile. Nu chiar. Pentru crestături sau uzură.

— Fotografiile arată clar marca.

— A spus unde era în acel moment?

— Singur acasă. Fără martori.

— Aşa că e un caz închis?

— Poliția Statală îşi exprimă satisfacția considerabilă în ceea ce priveşte rezultatul. Dar niciun caz nu e închis până nu spune asta marele juriu.

— Mai caută?

— Nu cu aceeaşi forță. Care e problema ta, maiorule?

— Tipul ăsta trăieşte singur într-o cabană. Ştii ce înseamnă asta? Oamenii sunt speriați când se uită la el. E respingător. Asta a auzit întotdeauna, de când era mic copil. Problemele astea de creştere apar devreme. Deci, când a venit vremea să câştige un ban, de ce ar alege rolul unui escroc fără probleme, amorțind simțurile şoferilor care trec cu un fals sentiment de securitate? De ce s-ar fi aşteptat să aibă succes cu asta, având în vedere modul în care a fost privit toată viața lui? Cred că este urât, dar cred că e nevinovat. De fapt cred că e nevinovat din cauză că e urât.

— O mulțime de oameni arată ciudat. Asta nu-i împiedică să muncească.

— Se întâmplă des asta? E o chestie obişnuită pe-aici? Să fie oameni opriți cu defecțiuni false?

— N-am mai auzit.

— Deci tipul ăsta a inventat şi asta?

— Are picioarele şi pistolul şi cauciucurile, a spus polițistul regional. E o combinație rară.

* * *

I-au dat lui Reacher camera Carolinei Crawford, la cartierul ofițerilor vizitatori de la Fort Smith. Sergenții au luat toate bunurile ei, ca parte a anchetei, şi oamenii de serviciu au făcut curățenie. Unele din suprafețe mai erau umede. Neagley era în apartamentele subofițerilor. S-au întâlnit la prima oră a doua zi dimineața la popotă pentru a lua micul dejun şi a bea o cafea, apoi s-au dus la birou să se uite la hărți. Comandantul local era un căpitan pe nume Ellsbury. Era un tip foarte organizat, conducându-şi unitatea cu o mână forte şi era foarte mândru de asta. El realizase tot felul de hărți, inclusiv studiile guvernamentale pe care le văzuse înainte, plus foi topografice de mari dimensiuni legate într-un atlas şi chiar o hartă a distribuției artileriei antiaeriene din partea sudică a statului.

Reacher a început de la capătul îndepărtat al unei potențiale călătorii la întâmplare, de la ceea ce studiul guvernamental numea bar, iar foile topografice mai vechi îl numeau Negro Night Club. Era cam la 50 de kilometri. O oră cu maşina, probabil, având în vedere condiția drumului. Nu era o cale directă de a ajunge acolo. Un client care intenționează să plece de la Fort Smith ar trebui să părăsească drumul regional la prima intersecție, apoi să treacă prin pădure pe oricare din cele zece căi potențiale, toate înclinate şi curbate, nici unul în mod evident mai bun decât celălalt. Drumul folosit de Crawford nu avea nimic care să-l recomande. Nu în termeni de eficiență. S-ar fi putut chiar să adauge o distanță inutilă. Trei sau patru kilometri.

— De ce s-ar fi aşezat acolo tipul cu picioare mari? Ar fi putut sta zile întregi fără să treacă nimeni. Şi, în nouă cazuri din zece, cei care ar fi trecut ar fi fost soldați. De aici. Ce fel de plan de afaceri e ăsta? A decis să trăiască din jefuirea celor din Delta Force sau de la Army Rangers? Mare noroc cu această alegere a carierei.

— De ce s-ar fi aşezat cineva acolo? a întrebat Ellsbury. Dar ştim că cineva a făcut-o.

— Crezi că tipul pe care l-au luat a făcut-o? Două în piept şi una în cap? Asta-i o tehnică învățată. Ținteşti în centru un pic spre stânga, ținteşti din nou în centru, un pic spre dreapta, una în cap pentru eventualitatea că a ratat împuşcăturile din piept. E relativ precis. Se practică.

— Ei o practică aici. Dar nimeni nu a plecat de aici nejustificat înainte să plece ea. Nu era unul de-al nostru aşteptând acolo.

— Şi mă îndoiesc că un tip cu o tulburare a scheletului ar face o defecțiune fină la motor.

— Are cauciucurile şi pistolul şi picioarele. E un negru ciudat care trăieşte singur într-o cabană. Suntem în 1989, dar e Georgia. Câteodată e încă 1959. Tipul acesta ar face-o. Nu ar fi nici primul nici ultimul.

— Vreau să văd eu însumi drumul, a spus Reacher.

* * *

Neagley a condus, cu Reacher în față şi Ellsbury în spate. Au părăsit drumul regional la prima intersecție, într-o rețea de drumuri şi apoi în cele din urmă pe o panglică neagră nu chiar cu două benzi printre copaci, cel mai adesea dreaptă şi însorită, mărginită de noroi fin şi negru, spălată din nou de ploaie. Ellsbury a privit înainte printre scaune şi i-a arătat lui Neagley un loc la aproximativ trei sute de metri, după o curbă uşoară.

— Aia-i scena, a spus el.

Erau destule posibilități pentru evaluarea amenințărilor. Neagley îşi imaginã că vede vehiculul stricat, scoate schimbătorul din viteză şi lasă motorul să meargă în gol şi ar putea opri la două sute de metri, sau la o sută, sau la cincizeci, sau oriunde ar fi vrut. A oprit exact unde a spus Ellsbury că s-a întâmplat. Nu era nimic de văzut. Noroiul era mat şi plat şi uniform, uşor marcat de picăturile de ploaie. Dar urmele din fotografii îi spuseseră povestea. Un vehicul fusese parcat chiar acolo, de-a lungul drumului nu chiar cu două benzi şi un tip s-a dat jos şi a aşteptat în fața maşinii, probabil pretinzând că se uită sub capotă.

Au coborât toți, făcând urme proaspete în noroi, adânci şi prelingându-se unde era gros şi spongioase şi mai şterse unde nu era. Aerul mirosea a ploaie şi soare şi pământ şi pin. Reacher s-a uitat în spate şi s-a uitat în față.

— Bine, am văzut destul, a spus el.

Apoi s-a uitat din nou în față.

Venea o maşină. Negru cu alb. O maşină de poliție. Poliția Statală. Un reflector pe stâlp şi un girofar pe acoperiş ca o mică pălărie roşie. Un tip în spatele volanului. Altfel goală.

Maşina a oprit simetric față de cea a lui Neagley, bot în bot pe cealaltă parte a drumului. Polițistul a coborât. Un tip tânăr, cu păr blond şi fața roşie. Construit ca o parte dintr-un tip puternic. Avea ochii mici şi adânciți în cap. Îl făceau să pară răutăcios.

— Se presupune că armata ne anunță înainte să se amestece la locul crimei, a spus el.

— Lucrezi la acest caz? a întrebat Reacher.

— Doar arunc o privire, din curiozitate.

— Atunci dispari.

— Ce?

— Dispari.

Tipul s-a apropiat şi s-a uitat la pieptul lui Reacher. Armata Statelor Unite. Reacher.

— Tu eşti băiatul căruia nu-i place ce am lucrat noi, a spus el.

— Eu sunt băiatul? a întrebat Reacher.

— Tu crezi că l-am luat pe tipul greşit.

— Tu crezi că l-ați luat pe tipul corect?

— Sigur. E dovedit ştiinţific. O mulţime de oameni au cauciucuri Firestone, şi o mulţime au muniţie de nouă milimetri, dar nu sunt mulţi cu numărul 50 la picior, aşa că atunci când le pui toate împreună e ca atunci când apar trei cireşe la automatul de jocuri de noroc.

— Tipul are un avocat?

— Sigur. Avocatul din oficiu.

— Şi avocatul din oficiu a fost de acord?

— Bineînţeles.

— Şi asta nu te îngrijorează? Crezi că argumentul celor trei cireşe va rezista la cea mai mică examinare? Ai fost bolnav în ziua în care v-au învăţat să gândiţi?

— Acum eşti supărător.

— Încă nu, a spus Reacher. Vei observa diferența.

— E un drum public. Te-aş putea aresta.

— Teoretic posibil. Şi eu m-aş putea întâlni cu Miss America.

— Plănuieşti să rezişti?

— Poate te voi aresta eu pe tine.

— Pentru ce?

— Sunt sigur că putem găsi ceva. Un pic din asta şi un pic din aia. Am putea găsi trei cireşe ale noastre.

— Încearcă, a spus tipul.

Se ridică şi îşi scutură umerii. Civili locali cu capete înfierbântate, cu pistoale în buzunar şi puncte de vedere de dovedit.

— Sergent, arestează-l, a spus Reacher.

Neagley a făcut un pas în față.

Față în față cu polițistul.

— Domnule, mă voi apleca şi vă voi lua arma din toc, a spus ea.

— Micuță doamnă, nu cred, a spus tipul.

— Dacă mă vei împiedica în orice fel, îți voi pune cătuşele, a spus Neagley.

Tipul a împins-o în piept.

Ceea ce a fost o greşeală din mai multe puncte de vedere. Disciplina militară nu permitea atacurile deținuților. Şi Neagley ura contactul fizic. Nimeni nu ştia de ce. Dar era o chestie recunoscută. Nu suporta să fie atinsă. Nici măcar nu dădea mâna. Nici măcar cu un prieten. Aşa că furia se ridica în ea şi putea produce o reacție.

Pentru polițist rezultatul reacției a fost un nas spart şi o lovitură în vintre. Ea s-a proptit cu un picior în spate şi a lovit cu marginea palmei în fața

tipului, de jos în sus, o lovitură arcuită ca a unui boxer de categoria muscă aruncând o geantă grea, şi sângele s-a împrăştiat în aer, iar tipul a alunecat în spate pe călcâie, ea l-a împins încă doi metri cu lovitura şi el s-a dat cu fundul pe roata din față a maşinii oftând şi pufăind şi scâncind.

— Simte-te liber să faci o plângere oficială, a spus Reacher. Voi depune jurământ ca martor. Despre cum ai luat-o de la o fată. Vrei să apară asta în dosar?

Se pare că tipul nu dorea. Doar şi-a fluturat mâinile, mut.

A dispărut.

— Sunt de acord că tipul era un idiot, a spus Neagley în maşină în drum spre bază.

— Dar? a întrebat Reacher.

— De ce eu? De ce n-ai făcut-o tu?

— Cum se spune în Anglia, de ce să-ți cumperi câine şi să latri tu[1]?

* * *

Când au ajuns înapoi la bază sergentul lui Ellsbury avea un mesaj telefonic pentru Neagley. A telefonat apoi s-a întors şi a a spus:

— Au găsit adresa părinților lui Crawford. La plural. Acum cred că tatăl mai trăieşte. Dar telefonul nu trece de camera servitorilor. N-au putut stabili dacă familia Crawford este acasă sau nu în acest moment. Cred că majordomul e prea discret. Vor pe cineva să meargă acolo să arunce o privire.

— Unde e? a întrebat Reacher.

— Myrtle Beach.

— Asta-i în Carolina de Sud.

— Care e un stat învecinat. Cred că am putea să ne oferim voluntari.

— De ce?

— De ce nu? E un pariu de câştigat aici.

* * *

Neagley a condus. Un stat învecinat, dar sute de kilometri. Au luat-o pe I-16 spre I-95, şi s-au îndreptat spre nord, apoi au mers pe şosele interstatale pentru ultima parte a drumului, la mijlocul după-amiezii. Aveau o adresă, dar nu şi o hartă a străzilor, aşa că au întrebat la benzinării până au fost îndreptați în direcția bună, care s-a dovedit a fi o enclavă luxoasă între căi navigabile interioare şi ocean. Un drum îngrijit trecea prin ea, cu străzi scurte care se înfundau în capăt, care o luau la stânga şi la dreapta ca nişte coaste. Strada familiei Crawford era pe marginea oceanului. Era un conac mare cu fața spre mare, pe o suprafață mare cu o plajă privată.

[1] Expresie englezească însemnând *de ce să faci tu ceva când o poate face altcineva pentru tine sau ai plătit pe cineva pentru asta*.

Părea închisă.

Ferestrele aveau obloanele închise din interior. Suprafețe vopsite, reflectând orbeşte prin sticlă.

— E evident sunt plecați, a spus Neagley. Caz în care ar trebui să vorbim cu majordomul. Nu ar trebui să acceptăm *nu* ca răspuns. Să te eschivezi e uşor la telefon. Față în față este mai greu.

— Mie-mi convine, a spus Reacher.

Au intrat pe un drum lung pietruit, cauciucurile Firestone răpăind şi s-au oprit brusc la uşa din față, dar era închisă şi zăvorâtă, aşa că au mers pe pietriş până în spate, unde o uşă era de asemenea închisă şi zăvorâtă. Intrarea servitorilor era momentan nefolosită.

— Deci unde e servitorul? a întrebat Reacher. Cât de discret poate fi un om?

Era acolo şi o clădire cu garaje. Cele mai multe boxe aveau uşi, dar una era o trecere către o curte din spate. În trecere era parcată o maşină. Una veche, decolorată de soare şi învechită. Un vehicul plauzibil pentru majordom.

Deasupra garajelor era un apartament. Toate ferestrele dormitoarelor şi ornamentele din scândură erau murdare de la aerul sărat. O scară exterioară ducea la uşă.

— Acest loc este atât de luxos că până şi oamenii de jos stau sus, a spus Reacher.

El s-a dus primul, cu Neagley lângă umărul lui şi a bătut la uşă. Uşa s-a deschis imediat. Ca şi cum erau aşteptați. Şi chiar erau, a presupus Reacher. Maşina lor a făcut destul zgomot.

O femeie. Probabil de vreo 60 de ani şi tensionată. Rochie de casă. Încheieturi ca nucile. Muncită din greu.

— Da? a spus ea.

— Doamnă, suntem din Armata Statelor Unite, a spus Reacher şi trebuie să ştim unde se află acum domnul şi doamna Crawford.

— Din cauza la fiicei lor?

— În acest moment, până nu aflu unde sunt, nu am libertatea să spun din ce cauză.

— Mai bine intrați şi vorbiți cu soțul meu, a spus femeia.

Care nu era majordomul. Nu dacă emisiunile văzute la televizor erau adevărate. Acesta era de tip învins, slab şi îndoit de muncă, cu mâini mari bătătorite. Un grădinar, poate.

— Care este numărul dumneavoastră de telefon? a întrebat Reacher.

Le-au spus şi Neagley a aprobat din cap.

— Sunteți singurii oameni pe-aici acum? a întrebat Reacher.

Au răspuns că *da* şi Reacher a spus:

— Atunci cred că armata v-a sunat deja. Din anumite motive numărul dumneavoastră e singurul pe care-l avem.

— Familia e plecată, a spus tipul învins.

— Unde?

— Ar trebui să ştim despre ce este vorba, a spus femeia.

— Nu puteți să ascundeți aceste informații. Nu aveți dreptul.

— Deci e despre fiica lor. Sunt veşti proaste, nu?

Camera era mică şi înghesuită. Tavanul era jos din cauza cornişelor. Mobila era modestă şi nu prea multă. Încăperea era în mod clar inadecvată. Hârtii esențiale erau stivuite pe masă. Facturi şi scrisori. Podeaua era goală. Exista şi un televizor. Pe un raft erau trei cărți şi o jucărie broască pictată în argintiu. Sau un tatu. Ceva ghebos. De vreo cinci centimetri. Ceva chircit.

— Mă scuzați, a spus Reacher.

S-a apropiat.

Nu era o broască. Nu era un tatu. Era o maşină de jucărie. O maşină sport. Argintie. Un Porsche.

Reacher a păşit mai departe spre masă. A luat un plic.

Un extras de cont. Un cont de economii. Aproape o sută de dolari în el.

Era adresat lui H&R Crawford, la adresa pe care o avea armata, iar numărul de telefon era şi el acelaşi.

Nu erau informații filtrate.

— Domnule, doamnă, îmi pare rău, dar este datoria mea ca în numele Comandantului Suprem să vă anunț că fiica dumneavoastră a fost victima unui omor cu două seri în urmă. Circumstanțele se investighează încă, dar ştim că moartea a fost instantanee şi nu a simțit nicio durere.

* * *

Ca mulți alți militari Reacher şi Neagley au mai transmis mesaje despre decese şi erau antrenați. Nu erau sensibili, ca nişte vecini. Modul armatei era aproape sumbru, dar îmbrăcat cu sentimente puternice, cum ar fi curajul, slujirea şi sacrificiul. În cele din urmă părinții au început să pună întrebări, iar ei au răspuns la ce au putut. Carieră bună, dar cu ghinion.

— Povestiți-ne despre ea, a spus Neagley, iar Reacher a presupus că era sută la sută interes profesional, dar jucat bine în context psihologic.

Femeia a spus povestea. Mama. A izbucnit din ea. Ea era bucătăreasă. Tipul învins era grădinarul. Tatăl. Caroline era fiica lor. Singurul copil. A crescut acolo, deasupra garajelor. Nu i-a plăcut. Îi plăcea ce era în casa cea mare. Era de zece ori mai deşteaptă decât ei. Nu era drept.

— A lăsat impresia că provenea dintr-o familie bogată, a spus Reacher.

— Nu, totul era al ei, a spus tipul învins. Ea e plătită cu o avere. E o slujbă guvernamentală. Oamenii ăştia au grijă unul de celălalt. Şi pensiile la fel, mă aştept. Tot felul de beneficii.

— Niciun testament? Nicio moştenire?

— I-am dat treizeci şi cinci de dolari când a plecat la West Point. Erau toate economiile noastre. E tot ce a primit vreodată. Orice altceva, ea a câştigat.

— Pot să folosesc telefonul? a întrebat Reacher.

Ei au răspuns afirmativ, iar el a sunat la Pentagon. Un număr de pe o masă din afara unui birou cu o fereastră. La care a răspuns un sergent.

— E acolo? Sunt fratele lui.

Vocea lui Joe s-a auzit pe linie.

— Spune numele unui restaurant cu fripturi bune în Alexandria, deschis până târziu, a spus Reacher.

Joe i-a spus.

— Ne întâlnim acolo la ora nouă în seara asta, a spus Reacher.

— De ce?

— Ca să te țin la curent.

— Cu Crawford? E ceva ciudat?

— Multe lucruri. Trebuie să verific o idee cu tine.

* * *

Neagley a condus. Înapoi pe I-95. Sute de kilometri. La fel de departe ca de la Fort Smith la Myrtle Beach, din nou. Au stat pe partea stângă a Potomacului şi au ajuns în Alexandria la nouăzeci de minute după ce s-a întunecat. Au întârziat cinci minute la restaurant. Lângă uşă stătea un tip, nefăcând nimic. Haine obişnuite. Aproape convingător.

Neagley a mers şi s-a aşezat la o masă de o persoană. Apoi Reacher a mers şi s-a aşezat cu Joe. Fețe de masă albe, lumina lumânărilor, vinuri rubinii, o atmosferă discretă. Mai era un tip în haine obişnuite singur la o masă, în partea cealaltă a încăperii față de Neagley. Simetric.

— Văd că ți-ai adus câinele de atac cu tine, a spus Joe.

— Văd că tu ți-ai adus doi, a spus Reacher.

— Crawford e un rahat serios. S-ar putea să fie necesare acțiuni urgente.

— De asta e Neagley aici.

Au comandat. Supă de ceapă şi antricot pentru Reacher, foie gras şi filet mignon pentru Joe. Cartofi prăjiți pentru amândoi, vin roşu pentru Joe, cafea pentru Reacher. Şi apă plată. Fără discuții convenționale.

— M-a intrigat drumul de la început, a spus Reacher. Nu ducea nicăieri. Un loc absurd unde să pui o capcană. Nu putea fi întâmplător. Dar nici premeditarea nu are sens. Ea putea să aleagă între trei sau patru destinații şi cam patruzeci de drumuri diferite pe care să ajungă acolo. Apoi mi-am dat seama. Un tip cu adevărat deştept a ignorat destinația. Nu a încercat să prezică cum va ajunge ea de la A la B sau C sau D. S-a gândit că toate drumurile erau egale. Cel puțin din punct de vedere al transportului. Dar nu erau egale în alte feluri. Nu emoțional, de exemplu. Uneori uit că oamenilor normali le place să conducă mai mult decât îmi place mie. Aşa că un tip deştept s-ar fi întrebat ce drum ar fi folosit ea doar de distracție. O femeie tânără cu o maşină sport nou-nouță. Nicio competiție. Era un drum grozav. Coborâşuri, curbe frumoase, copaci, raze de soare, mirosul aerului curat. Şi

sunete grozave, probabil. Un drum pe care să mergi cu fereastra coborâtă. Un tip deştept ar fi fost capabil să prezică asta.

— Un tip deştept cu pregătire militară, a spus Joe.

— Din cauza celor trei împuşcături? Sunt de acord. E un moment de mare tensiune. E un automatism. Memoria musculară. Ani de antrenament cu arme. Tipul e unul dintre noi.

— Dar care dintre noi şi de ce?

— De aici totul devine extrem de speculativ. Nu era bogată. Ştiu asta acum. Ar fi trebuit să o ştiu cu mult timp în urmă. Era chiar acolo, în raportul final de la autopsie. Făcuse recent un tratament de îndreptare a dinților. O fată bogată l-ar fi făcut cu ani în urmă. La adolescență. Aşa că nu erau bani în familie. I-am întâlnit părinții. Aveau treizeci şi cinci de dolari la fondul pentru colegiu. Nu avea unchi bogați. Ei credeau că ea i-a câştigat pe toți. Un serviciu guvernamental. Credeau că a câştigat o avere. Dar noi ştim că nu a fost aşa. Un proaspăt locotenent colonel nu-şi putea permite un Porsche. Dar ea şi-a luat unul. Cu ce?

— Tu să-mi spui.

— Era la Planuri de Război. Să presupunem că vindea informații unui guvern străin. Poate Irak. Ei ar fi plătit o avere. Ea scria planul. Ar fi fost aruncați direct în gura lupului.

— Posibil, a spus Joe. Teoretic. Scenariul cel mai prost.

— Vom avea o problemă cu Irakul?

— Probabil, a spus Joe. Vor Kuweitul. Anul viitor, sau următorul. Va trebui să-i scoatem de acolo. Probabil cu baza în Arabia Saudită, cu Armata Navală în Golf. Nouă unități întregi.

— Aşa că ei vor acest plan. Şi plătesc pentru el, cuvânt cu cuvânt. Unei femei care poate că nu vrea să mai fie săracă. Bârfele spun că a înflorit la Planuri de Război. În cele din urmă a început să cheltuie din bani. Numai că nu a fost în cele din urmă. Poate că au fost primii bani pe care i-a avut vreodată.

Joe n-a spus nimic.

— Contraspionajul trebuie să fi fost atent la chestiile astea, a spus Reacher. Dar dintr-un anumit motiv au pierdut-o şi aşa că i-a mers foarte mult timp. A devenit o legendă. Banii familiei. Cea mai bogată femeie. Se ascundea la vedere. Apoi ceva s-a schimbat. Brusc au descoperit-o.

— Cum? a întrebat Joe.

— Ar putea fi mai multe motive. Ar putea fi noroc chior.

— Sau?

— Ar putea fi un nou comandant al contraspionajului. Poate noul comandant a adus cu el piesa lipsă din puzzle. Dintr-odată doi cu doi fac patru. Ceea ce ar putea fi noroc chior de alt fel. Dar se întâmplă.

Joe nu a spus nimic.

— Dar hai să înghețăm acțiunea fix aici, a spus Reacher. Să ne uităm la ea din punctul de vedere al noului comandant. În acest moment e singurul care are toate piesele. E singurul care poate vedea întreaga imagine. Singurul din lume. E o poziție singuratică. Nu mai ştie nimeni. Dar totul se rezumă la cine altcineva mai ştie. Pentru că nimeni altcineva nu trebuie să ştie. E doar Irak, dar cine va crede asta? Se va produce panică în masă. Orice plan va fi considerat compromis. Strategia Sovietică va cădea. Nimic nu va mai fi crezut. Aşa că e vital ca nimeni să nu mai ştie. Fără exagerare. Niciodată. Nimeni. Doi nu pot păstra un secret. Dar ea trebuie să fie oprită. Şi trădătorul primeşte pedeapsa cu moartea. Noul comandant concluzionează că trebuie să o facă el însuşi. E singurul mod de a opri totul. Aproape un moment istoric. Lumea va fi salvată. Cel mai mare pariu. Dar lumea nu va şti niciodată. Aşa că e ironic şi abil şi nobil şi etic. Ca o datorie patriotică.

Joe n-a spus nimic.

— Cred că un nou comandant la aşa o unitate ar fi destul de deştept să se gândească la chestia cu maşina sport şi cu drumul, a spus Reacher.

— Tipul avea numărul 50 la pantofi, a spus Joe.

— Avea maximum numărul 50. Nu poți să faci urmele picioarelor mai mici, dar poți să le faci mai mari. Cred că aş putea să încalț nişte tenişi, ceva strâns şi să-mi să-mi bag întregul picior într-un pantof mărimea 50. Strâns şi solid. Nu ca pantofii clovnilor. Aş putea umbla în jur lăsând urme ca un astronaut pe lună. Ştii de unde mi-a venit ideea?

— Nu, a spus Joe.

— A doua oară când am locuit în Okinawa. Aveai şase ani. Poate şapte. Te-ai băgat într-o chestie când te-ai trezit dimineața devreme şi ai tropăit în jur în cizmele tatei. N-am ştiut de ce. Poate a fost un gând nou apărut. Poate încercai, realmente, să-i umpli pantofii. Dar ar fi trebuit să te aud. Şi i-ai făcut necazuri cu mama pentru că a făcut urme pe covor. De acolo mi-a venit ideea.

— Mulți oameni trebuie să fi făcut asta.

— Câşi au crescut şi au devenit comandanți recent promovați ai unei unități de contraspionaj?

Joe n-a spus nimic.

— Gândindu-mă în urmă, te-ai descurcat foarte bine la telefon. Trebuie să fi fost foarte şocat. Dar nu ai uitat să pui întrebările evidente, ca *Cine a murit?* Şi ai întrebat cum, ceea ce a fost bine, şi eu am răspuns că împuşcată pe un drum singuratic, dar apoi tu ar fi trebuit să întrebi cum a fost împuşcată pe un drum singuratic, pentru că un lunetist ascuns în copaci era la fel de plauzibil ca o ambuscadă. Pe drumuri lăturalnice. Dar nu ai întrebat cum a fost împuşcată pe un drum singuratic. Ar fi trebuit să-ți pregăteşti partea asta mai bine. Şi ai devenit nervos. N-ai trecut peste asta. M-ai întrebat ce am de gând să fac. Şi ai dat-o-n bară total cu cele şase sute nouăzeci şi trei de mile. Eşti un tip precis, Joe. N-ai fi greşit. Şi sunt sigur că n-ai făcut-o. Ai crezut că

Benning e la aceeaşi distanță pe care o ştiai sigur. Aceeaşi rază. Şi distanța pe care o ştiai sigur era de la biroul tău la Fort Smith. Pentru că tocmai ai condus pe ea. De două ori. Înainte şi înapoi.

— Interesantă ipoteză. Ce ar face un polițist ipotetic cu asta? a întrebat Joe.

— S-ar simți, ipotetic, mai bine fără un tip în hol şi unul în cameră.

— Dar Neagley?

— Ea a condus. Merita să mănânce.

— Crawford e un rahat serios.

— Relaxează-te, a spus Reacher. Polițistul ipotetic nu vede vreo problemă. El e o persoană din lumea reală. Sunt sigur că analiza lui ar fi la fel ca cea a ipoteticului comandant de unitate. Dar e o problemă. Presupun că mărimea ipotetică 50 trebuia să fie o cale închisă pentru totdeauna, dar nu a funcționat. Suspectează un tip. Mărimea 50, aceeaşi muniție ca ipoteticul comandant al unității, pe care o face singur, şi aceleaşi cauciucuri, toate pură coincidență, dar ei le numesc trei cireşe la un automat pentru jocuri de noroc. Tipul a încurcat-o.

— Ce ar trebui să facă un ipotetic comandant al unității?

— Sunt sigur că există un cod. Probabil prin biroul preşedintelui. Lucrurile se opresc. Băieții îi dau drumul.

Joe n-a spus nimic.

— Apoi cazul rămâne înghețat pentru totdeauna.

— Bine, a spus Joe.

Apoi a spus:

— Eşti un polițist dat naibii, să-ți dai seama de toate astea.

— Nu, sunt un polițist dat naibii să nu-mi dau seama, dar să te chem să mi le confirmi oricum. Şi sunt mândru de tine. Trebuia rezolvat. Nu aveai de ales. Te-ai descurcat. Gândire bună şi o execuție aproape perfectă.

— Aproape?

— Cele trei împuşcături n-au fost bune. O execuție evidentă. Nu trebuia să fii atât de precis. Gâtul, poate. Oricine ar presupune că un glonț în gât e o ratare de la un alt loc. Automat un amator. Puteai să adaugi o împuşcătură în cap dacă te făcea să te simți mai bine, dar să o faci ciudată, un ochi sau o ureche.

— Sună ca vocea experienței.

— Ce crezi că am făcut în America Centrală?

Restul mesei au vorbit despre alte lucruri. Bârfe, oameni pe care-i cunoşteau, lucruri pe care le-au citit, politică şi familie. Joe era îngrijorat pentru mama lor. Nu era ea însăşi.

* * *

Reacher şi Neagley s-au întors la Smith târziu a doua zi. Sergentul lui Ellsbury le-a spus că suspectul Poliției Statale a fost eliberat fără cauțiune, în

acea zi la prânz şi condus acasă. Cazul a fost retras de la toate părțile implicate şi atribuit unei noi unități de investigații, ascunsă adânc în interiorul Pentagonului. Nimeni nu va mai auzi vreodată de el. Concluziile vor fi anunțate într-un an sau doi, dacă vor fi disponibile.

Apoi a sosit alt telex. Pasămite maiorul David Noble şi-a revenit după accidentul de automobil şi era nerăbdător să preia comanda. Reacher a fost trimis înapoi în America Centrală. Şi Neagley înapoi la Bragg, pentru că Noble şi-a adus propriul sergent. Reorganizarea a durat mai puțin de un an. Nimeni n-a mai auzit nimic de ea.

Posibil ca cea mai bună realizare profesională a carierei militare a lui Joe Reacher a fost schimbarea planurilor de război pentru Irak fără a dezvălui vreodată de ce. Şi, un an şi jumătate mai târziu, când cizmele au atins nisipul deşertului din Kuweit, totul a decurs bine, totul într-o sută de ore, Plan B sau nu.

SFÂRŞIT

GREIG BECK
FOSILA

Greig Beck

FOSILA

versiunea în limba română

uncris

Există viață în alte lumi.
Dar nu este extraterestră.
Suntem noi privind înapoi din viitor.

EPISODUL 1

~1~

Valea Neandertal, Germania
Anul 48.000 î.e.n.

Drun era amețit, pielea din partea de sus a corpului era jupuită și sângera pe unde fusese arsă. Durerea era ca nici o alta pe care o mai avusese vreodată în trudnica și lunga sa viață de treizeci de ani.

Avea nevoie de odihnă – trebuia să se ascundă – și trebuia să găsească Peștera Spiritelor. Zile întregi, el și tribul său știau de venirea unor străini ciudați pe teritoriul lor. Își îndemnase oamenii să-i ignore și să aștepte până ce vor pleca mai departe, așa cum o mai făcuseră de multe ori mai înainte. Dar Orlac cel furios, a reușit să-i convingă pe tinerii războinici să le jefuiască bunurile și să facă așa încât toate celelalte triburi să afle că acest pământ aparține lui Urdan.

Drun s-a împotrivit, dar nimeni nu a mai ascultat pe vechea căpetenie. Acum Orlak ducea lancea de conducător. Numai vocea sa mai era ascultată.

S-au furișat aproape de străini, la fel ca de oricare alt vânat. Erau doar doi, mici și slabi. Ar fi trebuit să fie ușor – două omoruri rapide, după mintea lui Orlak.

Primul a fost Orlak, ca întotdeauna, conducându-și tribul într-o năvală cu strigăte care i-au surprins pe cei doi vizitatori. Au aruncat sulițele în trupul alb al unuia, făcându-l să cadă la picioarele lor. Dar celălalt a fost iute și nu a fugit cum se așteptau. A întors spre ei un fel de unealtă mică care a strălucit în mâna sa. Imediat, cea mai mare parte a războinicilor au fost învăluiți de flăcări și lumină.

Drun a gemut la amintirea durerii produse de razele arzătoare – a fost ca și cum s-ar fi uitat direct la marele bulgăre de foc arzător de pe cer. Încă îl mai dureau ochii. Orlak a fost din nou primul. Pur și simplu a dispărut în razele de lumină care s-au revărsat din mâna străinului. Mulți dintre Urdan au ars împreună cu noua lor căpetenie, urletele de frică fiind curmate pe măsură ce se transformau în cenușă. Drun a scăpat fiind parțial acoperit de trupul unuia dintre tineri. Chiar și așa, dogoarea a fost cumplită și i-a ars adânc carnea.

Bătrânul războinic, abia mai ținându-se pe picioare, a văzut, în sfârșit, refugiul căutat. Era grota adâncă pe care o foloseau ca să prindă spiritele animalelor pe care voiau să le vâneze pictându-le imaginile. Chiar și Drun a desenat bizoni, bivoli și cea mai mare pradă dintre toate, uriașul mamut.

S-a târât în adânc și, cu prețiosul obiect pe care încă îl mai ținea strâns în mână, s-a lăsat să cadă lângă peretele peșterii. S-a schimonosit când un alt val de durere i-a străbătut trupul. Câteva clipe a respirat adânc, încercând să se așeze într-o poziție mai confortabilă și și-a sprijinit capul de stânca udă și rece. A ciulit urechea încercând să audă zgomotele unor urmăritori, sau al vreunui animal care-și făcuse bârlogul în adâncul grotei. Nimic nu întrerupea susurul continuu al apei.

Drun a deschis pumnul ca să se uite la obiectul misterios. Atunci căzuse chiar lângă vizitatorul prăbușit la pământ… și dincolo de el zăcea lucrul acesta frumos și strălucitor, tare ca o piatră, dar necrezut de șlefuit și neted. Acum, că îl privea îndeaproape, putea vedea că înăuntrul lui era ceva strălucitor. Ceva ca focul.

L-a ținut în palma deschisă, apăsând și mângâindu-l cu degetul bont. Instantaneu o rază de lumină a țâșnit din capătul mai subțiat, lovind tavanul peșterii. Au căzut pietre, s-a ridicat praful, iar slaba urmă de lumină ce se strecura din exterior a dispărut.

Drun a țipat, strângând în mână obiectul. Înainte ca praful să se așeze, a știut că e prins în capcană. A țipat din nou dar ecoul vocii sale era absolut. Era îngropat aici. A început să plângă; îi părea rău pentru sine însuși, pentru frații săi războinici morți. Și îi părea rău pentru că n-a fost destul de tare ca să-l oprească pe Orlak să se războiască cu vizitatorii străini.

S-a culcat pe spate, fără să-i pese că apa picura pe părul lui încâlcit. Drun a închis ochii și și-a lăsat mintea să hălăduiască, să-l ducă departe de întuneric și durere. Visa la tinerețea sa, la femeia lui, la vânătoarea din zilele calde și însorite de primăvară. Răsuflă adânc, adânc, pentru ultima oară.

Apa continua să picure peste el.

~2~

Valea Neandertal, Germania
În Prezent

— E ceva acolo.

Klaus Hofman a luminat cu lanterna peretele grotei, mișcând-o încet înainte și înapoi, pentru ca raza să cadă din unghiuri diferite. A simțit, decât auzit, cum Doris s-a târât mai aproape. O pufnitură în întuneric l-a făcut să înțeleagă că dezinteresul ei era maxim.

— Uite, Uite!

A tras-o de mânecă și, în timp ce se ghemuia să-i facă loc, a împins-o înainte.

— *Ow*!

Doris și-a retras brațul din strânsoarea lui. Crezuse că prietena sa a fost măcar puțin interesată să intre în peșteră. De atâtea ori în ultimele luni păruse ca vrăjită de poveștile sale despre aventurile speologice. Poate că interesul ei a fost doar de fațadă, sau poate era interesată doar de povești cu peșteri, intratul efectiv în subteran fiind cu totul altceva.

— Nu văd nimic. E prea întuneric – spuse ea privind departe, în interiorul grotei.

Klaus a mormăit iritat și a tras-o din nou de mânecă.

— Aici… nu te uita la stâncă, uite-te în ea. E depunere de calcar prin evaporarea apei… e cețos, dar încă se poate vedea prin el.

Ea și-a îndoit brațele, s-a întins înainte și a dat capul pe spate. Dar după câteva secunde a dat încet din cap.

— Nu, nimic.

Klaus a gemut frustrat, apoi i-a venit o idee. A scos din jachetă sticla sa de apă, a deschis-o și a stropit lichidul pe peretele grotei. Calcarul neted a început să strălucească precum ceara. S-a așezat în fund, zâmbind.

— Este nevoie a zeci de mii de ani de picurare a apei ca să acopere ceva cu particule micro-minerale care se întăresc într-un strat translucid. Este echivalentul geologic al capturării insectelor în rășină.

Klaus a schimbat din nou unghiul razei de lumină.

— Mda, pot vedea în interior – hmm – chestia asta e ciudată.

Doris a strâmbat din nas, dar s-a ghemuit în spatele lui.

— Mi se pare ceva minunat.

Klaus a mai stropit puțină apă.

— Este un om? Pare oarecum deformat.

Doris s-a ridicat în picioare, dar și-a orientat și ea lumina lanternei spre piatra udă.

— Vrei să spui că *a fost*. Nu, nu cred că e deformat. Judecând după grosimea stratului de acoperire, aș zice că se află aici de cel puțin 40.000 ani, poate chiar 60.000.

Klaus s-a întins aproape să atingă cu nasul suprafața netedă a pietrei.

— Nu e deformat mai degrabă e un proto-uman… probabil un neanderthal.

A luminat cu lanterna pereții și tavanul peșterii apoi fața lui Doris.

— Gaura prin care am intrat a deschis peștera cu numai câteva zile în urmă și până acum, serviciile de urgență i-au ținut pe toți la distanță. Probabil suntem primii oameni care punem piciorul aici după zeci de mii de ani.

Și-a ridicat sprâncenele teatral, dar ea a dat doar din cap fără entuziasm.

Klaus a ridicat din umeri, încă simțind fiorul de emoție. S-a dat iar aproape, inhalând mirosul pietrei vechi. Din spatele lui s-a auzit un pocnet metalic, urmat de o scânteie de lumină.

— Doris… te știi de glume… fumezi?!

Ea l-a pironit cu țigara întinsă precum un mic pistol strălucitor.

— Sunt agitată. Știi că fumez când sunt agitată. Sunt agitată, înfrigurată, înfometată… și excitată.

Și-a ridicat nasul în aer, dar îl preivea cu coada ochiului. Klaus a pufnit. Știa că atunci când își ridică nasul cârn înseamnă că dorește ceva de la el. În mod normal, ea obținea ceea ce dorea, dar de data aceasta, atenția lui rămânea concentrată deasupra șoldurilor ei.

— Tu fumezi când ești nervoasă, fericită, pilită, tristă… recunoaște Doris, tu fumezi tot timpul. Arată nițel respect; probabil că în grota asta n-au mai intrat oameni de vreo 50.000 ani… și n-ai vrea să nu mai scuturi scrumul peste tot?

— Și tu ești fumător, domnule cel-mai-tare-din-parcare. Dealtfel, cine se poate plânge… el?

Arătă cu degetul spre silueta prinsă în piatră; și-a pus țigara între buze și a aruncat o privire la ceasul antiacvatic Seiko de la încheietura mâinii.

Klaus a ignorat-o, uitându-se din nou la trupul încastrat.

— Poate… și doar ca idee, ar putea fi o *ea*. Trebuie să săpăm – pare a fi foarte veche, iar dacă este o fosilă bine prezervată, așa cum cred eu, ar putea valora câteva mii. Iar fumul s-ar putea să o afecteze.

— Câteva mii.

Klaus o auzi repetând încetișor cuvântul, apoi a auzit zgomotul făcut de picior râcâind ceva pe solul peșterii.

— Sigur, colecționarii plătesc o avere pentru așa ceva. Ar plăti chiar și numai bucățele din asta. Trebuie să aducem niște scule și să tăiem înainte ca și altcineva să găsească grota asta.

Doris s-a înghesuit în spatele lui.

— Bună ideea, – apoi arătă spre ceva anume – uite, cred că acolo, înăuntru, este o lumină.

— Hmm, e propabil o reflexie, sau un opal. L-ar putea face încă și mai valoros.

~3~

Noul Berlin, Euronesia
Anul 50.000 e.n.

— Haide, haide, haide!

Jax lovea în spinarea fiecărui soldat în timp ce aceștia treceau alergând pe lângă el – douăzeci dintre cei mai buni – selecționați genetic pentru a fi luptători profesioniști, solizi, duri și fără frică. *Curățitori* de zonă, *commando*, *terminatori*; puteau fi numiți în toate felurile, dar ei își executau misiunea; cu cât mai grea și mai dură, cu atât mai bine. Jax avea pregătită chermeza sa războinică, iar ei erau gata să tăbăcească niște cururi.

Portalul a pâlpâit în timp ce ei se aliniau pe o latură, așteptând inspecția finală. Armuri nanometrice ce acoperea mușchii tari ca fierul, bombe cu fuziune, săgeți magnetice ucigașe și arzătoare cu destulă putere încât să prăjească un întreg cvartal de oraș. A înaintat în lungul liniei, dând din cap către fiecare. Toți își țineau privirea drept înainte. Și-a strâns pumnii, apoi s-a întors cu fața către ei.

— Noi suntem *ciocanul*, iar ei sunt *nicovala*. Când noi lovim, ei cad. Noi nu vom cădea… nu putem să cădem.

Și-a ridicat pumnul în aer și bărbia spre înainte.

— Tot ce întâlnim… moare!

Jax dădu să plece, dar s-a oprit. S-a întors înapoi și a urlat:

— Nu… vă… aud!

Ca un singur om, întreaga unitate și-a strigat răspunsul:

— Tot ce întâlnim, moare!

Comandantul unității zâmbi fără veselie.

— Al dracului de adevărat!

Apoi se întoarse către portalul strălucitor.

— Hai să prăjim niște Gimpi!

Cu spatele spre ei, a așteptat ca portalul să se deschidă pe deplin și să se autoseteze. Zona în care urmau să pătrundă era periculoasă. Gimpii au evoluat, s-au schimbat, au devenit mai isteți și mult mai mortali.

Jax era ofițer superior aflat la comanda unei unități-de-curățire de elită și era neînfricat. Știa că oamenii lui l-ar fi urmat și în iad dacă trebuia… și asta era bine, pentru că acolo unde se duceau erau diavoli. Gimpi, monștri preistorici de necrezut.

A inspirat adânc și a rememorat modul cum au ajuns în această situație. Buzele au schițat un blestem tăcut; blestemații de ofițeri științifici și abordarea lor lipsită de voință în toate domeniile. Îi făceau scârbă recomandările lor către nivelele de comandă: nu trebuie să luăm Curățitori în salturi; Gimpii se tem de noi mai mult decât ne temem noi de ei; trebuie să întindem mâna în semn de pace. *Ha*! se gândi cu oarecare motivare, *întinde mâna în semn de pace și e ca și pierdută*. Așa cum o pățise unitatea științifică… iarăși.

A pufnit atunci când și-a verificat bateriile pistolului-laser[1]. Gilbert, viermele ăsta, și colegul său atoateștiitor Hndoy… acum decedat. A rememorat scuzele firave invocate de unul dintre oameni întors din expediție și care tremura ca frunza.

Își privi cronometrul. Sincronizatoarele portalului au identificat destinația și a început numărătoarea inversă.

30… 29… 28… 27…

Au fost în multe misiuni. Au incendiat, interogat și torturat în timp ce-și croiau drum printr-o grămadă de găuri de iad primordiale până ce au ajuns la acest stadiu. Acum, totul fusese dat peste cap în această ultimă zonă de salt.

În așteptarea stabilizării portalului, și-a lăsat mintea să rătăcească prin evenimentele din ultimele zile. La Gilbert și la prima sa reîntoarcere.

# # #

Jax a răcnit în fața ofițerului științific.

— L-ai pierdut, fir-ai al dracu'? Ați fost atacați de Gimpi, i-ați lăsat să se strecoare până lângă voi și l-au ucis cu sulița pe camaradul tău. Și i-ai mai lăsat să-i ia și nenorocitul de *pistol-laser*?

Făcu câțiva pași, cu fălcile încleștate, după care s-a întors înapoi.

— Mi-ai bătut la cap soldații să nu calce nici măcar pe un gândac, dar în panica oarbă ce te-a cuprins ai prăjit zece Gimpi. Ai idee ce fel de probleme va provoca acest fapt? Ei?

Gilbert a scâncit ceva neinteligibil. Jax a trecut pe lângă ofițerul științific, cu buzele strânse de furie. S-a oprit în spatele său și s-a aplecat până ce aproape i-a atins ceafa.

[1] În textul original: *burner*.

— Dacă i-ai lăsat trupul acolo, să fiu al naibii dacă n-am să mă asigur că vei petrece o săptămână în camera durerii… sub supravegherea mea personală.

Jax și-a îndreptat ținuta, cu mâinile la spate și bărbia ridicată.

— Oare de ce voi tipii de la științific aveți impresia că știți cum e mai bine?

Gilbert a dat din cap.

— Știam că gimpii sunt în zonă, dar mai înainte fuseseră atât de docili… nu ne-am gândit că…

Vocea sa, deja cu note înalte și potopită de frică, s-a *rupt* când Jax s-a întors, cu chipul brăzdat de cutele adânci ale unei încruntări teribile.

Gilbert a plecat capul, dar Jax a zâmbit și l-a bătut pe umăr.

— Nu te-ai gândit. Nu-ți fă griji. Asta e treaba noastră… și de acea vă spunem că trebuie să vă însoțim în fiecare salt. Dar voi știți mai bine, a mârâit. Da, voi, tipii deștepți, știți întotdeauna ce e mai bine.

Gilbert a ridicat capul.

— Vă pot arăta unde…

Vocea lui Jax a detunat atât de tare încât Gilbert aproape că a căzut în scaun.

— Leagă dracului cățeaua! Ai făcut destule!

Apoi răsuflă zgomotos.

— Pistoalele-laser nu se corodează, erodează sau defectează – așa le-am proiectat noi. Scula asta va fi operațională timp de un sfert de milion de ani.

Oftă punându-și ambele mâini pe umerii înguști ai lui Gilbert, și se aplecă aproape de urechea lui.

— Ai idee ce se va întâmpla dacă Gimpii capătă această tehnologie? Data viitoare când vom ateriza peste ei ne vor prăji.

Jax s-a îndepărtat de el, apoi l-a ocolit, venind în fața sa.

— Trebuie să-l găsim.

Se opri, uitându-se la omul ce tremura.

— *Tu* trebuie să-l găsești. Nu ne putem întoarce de două ori în aceeași zonă, deci *tu* trebuie să localizezi urmele radiației de xenon ale pistolului-laser și apoi să o urmezi înapoi până la locul și timpul evenimentului. Dă-mi un loc și o dată, și-l com recupera noi singuri.

Vocea lui Jax deveni catifelată.

— Totuși, te avertizez. Asigură-te că ești precis. Deschiderea acestor portale costă o mică avere, așa că ar fi bine să-l găsim înainte ca să afle generalul… sau totul o să se spargă în capul tău.

# # #

Cronometrul a indicat că urme ale radiației unice au apărut la multe milenii după ce Gilbert și-a pierdut arma, și într-un timp care le era potrivnic pentru vizitare. Iar ca o complicație, existau mai multe urme de radiații. Cine știe cum, pistolul-laser a contaminat obiectele din jurul său cu particule de xenon, iar acum acestea erau risipite pe o arie largă.. Jax și echipa sa a trebuit să verifice fiecare blestemăție în parte.

Echipa sa de *Curățire* era una bună – dură și brutală, toți soldați profesioniști ai saltului în zonă. Jax știa că era necesar să fie așa. Venirea în acest tip de zonă nu era recomandată. Era prea periculos. Gimpii evoluaseră o inteligență de bază, o istețime de vânători care se adăuga puterii lor musculare monstruoase.

Jax a trecut primul prin portal. A pășit în spațiul întunecat, amintindu-și în ultima clipă să-și coboare viziera. Aerul era viciat, iar gazele i-ar fi *terminat* repede plămânii. Numai giganticii Gimpi, cu primitivele alea respiratorii enorme, puteau absorbi amestecul primordial de gaze.

Privi în jur. *Atât de al dracului de mare*, se gândi. Chiar dacă era un războinic veteran tăbăcit în lupte, aceste creaturi îl speriau teribil. Fiecare era de trei ori mai înalt decât cel mai înalt om, și majoritatea Gimpilor îi puteau sfâșia pur și simplu în bucăți.

Jax și-a rotit degetul prin aer și toată echipa a început cercetările. Existau vestigii de radiații familiare, dar slabe – pistolul-laser *a fost* aici. Echipa sa a efectuat examinările, au sondat și a cercetat peste tot de-a latul spațiului unde fusese detectată urma inițială.

Le-a luat doar câteva minute ca să se întoarcă. Nimic la contactul vizual, nimic pe scanere. Arcad, liderul echipei de *Curățitori*, a ridicat din umeri.

— Aici nu e nimic. Se poate să fi fost cândva, dar nu acum. Ce vrei să facem?

Jax a meditat un moment.

— Extindeți zona de căutare. Dacă nu e aici, vreau să știu ce s-a întâmplat cu el. Să facem o cercetare rapidă în zonele exterioare.

— În zonele exterioare? s-a mirat Arcad. Sunt indicații că-s locuite.

— Așa este soldat… și de aceea suntem plătiți atât de bine.

Jax se apropie de intrarea spațiului larg și încremeni, ridicând o mână la auzul unui sunet din exterior. Atât el cât și echipa stăteau nemișcați.

Arcad s-a dat mai aproape.

— Mergem sau nu?

Privi peste umăr la portalul ce licărea în întunecimea din spatele lor.

Jax ținea mâna sus și aștepta ascultând. Puse urechea la intrare, apoi a dat din cap.

— Nimic.

Apoi se întoarse pe jumătate către adjunctul său.

— Nici mie nu-mi plac, dar am venit aici ca să facem o treabă. Așa că… o facem.

Trase spre el de bariera masivă. S-a deschis cu ușurință, doar cu un ușor vaier de protest. Jax a trecut primul urmat de restul echipe. El era cel mai experimentat *Curățitor* din Euronesia și imediat ce s-a orientat singur a știut că acolo era pericol. Mai degrabă a

simțit decât văzut Gimpul care a apărut lângă el. Sunetul care a izbucnit din întuneric i-a făcut pe toți să-și acopere urechile și să fugă. Fălcile bestiei enorme erau deschise, un cerc aproape perfect, cu colți uriași prin care se strecura urletul care îi izbise precum o forță fizică.

Când Gimpul și-a ridicat brațul colosal, Jax nu a așteptat să vadă dacă ținea ceva periculos, ci și-a ridicat pistolul-laser, setat pe rază largă și a tras. Bestia s-a cutremurat o clipă sau două atunci când l-a lovit raza, răcnetul lui terifiant încetând odată ce s-a dezintegrat.

— Fir'ar dracu'al dracului!

N-a avut de ales. Fuseseră reticenți referitor la eliminarea Gimpilor din această zonă datorită legăturilor lor sociale strânse. Acum era prea târziu.

— Trebuie să ne mișcăm rapid. Faceți-mi o căutare amănunțită, și hai să ne cărăm naibii de-aici.

Se burzului. Cretinii de acasă ar face bine să-i găsească data viitoare zona corectă, altfel el personal îi va da ca haleală Gimpilor.

Le-a trebuit doar câteva minute ca să confirme că nu era nici o urmă a pistolului-laser lipsă. Jax și-a adunat echipa înapoi la portal, aruncând o ultimă privire prin împrejur. Închise intrarea, după ce s-a asigurat că nu a lăsat în urmă nici o urmă a echipei sale. Celelalte creaturi vor găsi destul de repede rămășițele bestiei gigantice, dar atât timp cât echipa nu se mai afla acolo, Gimpii nu vor avea nici un indiciu. Primitivi, se gândi. Dar nici pistolul-laser. Risipă aiurea de timp. A pășit înapoi prin portalul sclipitor care s-a închis imediat în urma sa. Împrejurimile s-au liniștit repede, iar liniștea s-a reinstaurat.

~4~

Berlin, Germania
În prezent

Monroe își bău berea și se uită la Raptor, adjunctul său la comandă, cum îl dobora pe individ peste genunchi, coloana vertebrală pocnindu-i ca o creangă de copac, și-i lasă trupul cuprins de convulsii să alunece pe podea. Monroe știa că lui Raptor puțin îi păsa dacă oponentul său nu va mai merge niciodată, sau dacă va muri chiar acum la picioarele sale. De altfel, nici Monroe nu-și bătea capul cu această problemă.

Adversarul lui Raptor a fost masiv, musculos și știa să dea un pumn. Probabil că la vremea sa câștigase destule încăierări. În clipa când Monroe și Raptor au intrat pe ușă, imbecilul s-a holbat la ei măsurându-i, apoi, spre deliciul amicilor lui de pileală, s-a proptit în fața lor. Monroe i-a spus să facă pași, dar țărănoiul nu și-a băgat mințile-n cap.

Raptor, care se afla chiar în fața acestuia, i-a plasat un upercut distrugător sub bărbie… și așa s-a terminat ultima greșeală a musculosului.

Monroe a rânjit dând din cap, cu ochii la Raptor care stătea înfipt ca un colos, privind în jurul barului – părul scurt, blond, ochi de un albastru pal și atât de luminoși încât păreau extratereștri. Amândoi aveau 1,90 m și erau solizi precum fierul datorită antrenamentului din forțele speciale. Dar, în timp ce Monroe era atletic, cu membre lungi, Raptor era un buldozer uman. Apoi, Monroe a întors capul spre cei din bar. Nimeni nu se uita la cei doi oameni. Violența brutală dar eficientă a lui Raptor îi făcuseră invizibili.

Buzunarul lui Monroe a bâzâit, făcându-l să se încrunte. Primea extrem de rar un apel în timpul liber. El și echipa sa aparțineau unei unități militare interne numită simplu *Apărarea*. Acționau numai la ordinele emise de câțiva generali, și a președintelui însuși – ei nu existau până ce nu era nevoie de ei. Scoase aparatul din buzunar. Se gândi că se-ntâmplă ceva important. Citi mesajul: POSIBILĂ INCURSIUNE NT.

NT.

Non Terestră.

Pocni din degete și se îndreptă spre ușă. Raptor l-a urmat, dar s-a oprit la ușă și privi înapoi. Nimeni nu a ridicat privirea, de parcă băutura din paharele lor era cel mai important lucru din lume.

# # #

— Numele victimei este Doris Sömmer – cel puțin noi credem că este ea.

Sergent Artur Amos îl conducea pe detectivul șef Ed Heisen de la Kripo – Kriminalpolizei – prin holul apartamentului întunecos și infect.

— Pe baza datelor de pe permisul de conducere, avem o femeie de 26 ani, aproximativ 1,70 înălțime. Dar… amprentele sunt distruse, greutatea este necunoscută, culoarea părului și a ochilor de asemenea necunoscute.

— Necunoscute? Parcă am înțeles că ai un cadavru.

Heisen l-a urmat pe polițistul mai în vârstă, închinzând parțial ochii în încercarea de a-și adapta vederea la semiobscuritate.

Amos s-a întors pe jumătate și a ridicat din umeri.

— Mda.

I-a înmânat lui Heisen o foaie de hârtie ce conținea câteva informații de bază și o copie a permisului de conducere al fetei. Fotografia mică arăta o tânără în formă uitându-se drept în aparatul foto.

— Alte urme? a întrebat Heisen citind pagina.

— Cu milioanele, a replicat un polițist mărunțel.

Amos s-a oprit lângă ușa ce dădea într-o cameră inundată de lumina lămpilor de halogen și cu câteva siluete în costume biohazard[2] albe. Apoi a a continuat să citească din carnetul său.

— Urma unei benzi metalice pe cel de-al patrulea deget indică o posibilă logodnă, dar diamantul a dispărut și mai sunt dovezi că ea se afla împreună cu cineva. Așa că încă mai căutăm urme.

A pufnit, dându-se deoparte.

— Și… mda, și noi am crezut că avem și un cadavru, arătă Amos cu pixul.

Heisen a trecut pe lângă el și a privit în jos. Pe mochetă era o formă din cenușă, aproape prea perfectă în detalii. Nu știa ce să facă: să râdă sau să fugă țipând, afară din cameră.

— Cristoase! Ce-au folosit, flacără de acetilenă?

Trupul, sau cea ce fusese cândva un trup, era doar un strat subțire de cenușă gri-maronie de forma unui corp ce ținea o mână ridicată, fie încercând să pareze o lovitură, fie apărându-și ochii de ceva.

Amos a arătat din nou cu pixul.

— N-avem nici o idee ce a putut provoca așa ceva. Dar indiferent ce… a fost a dracului de fierbinte. Credem că inelul…

Se aplecă înainte, arătând o zonă întunecată la capătul stratului de cenușă de pe mochetă.

— …a avut un diamant. Bine, asta credem noi că a fost, pentru că băieții de la laborator îmi spun că acolo este o mică urmă de cenușă de carbon mineralizat mai densă decât restul.

Amos îl privi pe Heisen.

— Ai idee ce temperatură e necesară pentru a provoca arderea unui diamant?

— Nici măcar nu știam că pot arde.

— Nici eu, dar am aflat. În mod normal este nevoie de circa 1.500^0 C. Dar asta trebuie să fi fost chiar mai mare și mai rapidă, pentru că dacă îl încălzești prea încet pe *cel-mai-bun-prieten-al-fetelor*, acesta explodează.

— Incredibil.

Heisen se lăsă pe vine alături de Amos.

Polițistul arătă cu pixul prinprejur.

— Acesta-i un nimic; aruncă o privire împrejur, detectivule. Nimic altceva nu e ars. Temperatura ridicată a fost doar aici, chiar pe ea și doar pe ea, timp de câteva secunde, după care – miraculos – a dispărut.

Heisen a mormăit privind în sus – tavanul nu era afectat.

[2] Biohazard – risc biologic în mediul înconjurător.

— Bine, nu a fost un aruncător de flăcări. Ar fi ars plasticul de deasupra, sau ar fi lăsat măcar o urmă extrem de vizibilă.

Pufni pe nări. Era un miros ciudat, dar nu duhoarea grasă care era de așteptat când un cadavru a fost ars. Mai văzuse oameni arși și era o realitate că John sau Jane[3] Doe conțineau un procentaj substanțial de grăsime, mai mare în cazul femeilor. Chiar și o femeie sănătoasă, atletică, tot avea cam 10% grăsime corporală – a cărei ardere ar fi trebuit să umple camera cu fum gras și mireasmă de porc prăjit. În loc de așa ceva, nu era nimic decât un puternic miros metalic.

Heisen și-a țuguiat buzele gândindu-se o clipă, apoi a pocnit din degete.

— Microunde.

— Ha? se uită Amos la el ca și cum tocmai ar fi început să vorbească în altă limbă.

— Microunde. Știi, ca cele din cuptorul cu microunde. Am citit că militarii lucrează la un fel de dispozitiv care transmite unde care să prăjească de la interior spre exterior, lăsând clădirile intacte.

Expresia lui Amos nu s-a relaxat, dar a clătinat din cap cu o juma' de grad și a ridicat o sprânceană.

— Radiații? Niște căcaturi de mi-cro-un-de de-ale Armatei? Asta e deducția ta, detectivule?

Heisen ridică ușor din umeri.

— De ce nu?

Dar nu credea cu adevărat în această ipoteză. Citise și că aceste dispozitive erau de mărimea unui frigider profesional – ceva ce nu prea putea fi cărat până la etajul întâi al unui bloc de locuințe de închiriat, folosit la arderea unei tinere, și apoi scos pe furiș sub poala hainei pe ușa din spate.

Când Amos s-a întors să vorbească cu doi polițiști în uniformă, Heisen s-a uitat din nou la silueta de pe jos, încercând să-și imagineze cum stătea fata înainte de a cădea sau de a fi trântită la podea. Un braț era ridicat, ca și cum l-ar fi avut peste față în momentul morții, încercând poate să se apere de ceea ce a ucis-o.

Heisen a încercat să se răsucească el însuși în poziția corectă. Cu picioarle depărtate, un braț depărtat și celălalt peste față. Privi către o ușă aflată ce da în partea cealaltă a apartamentului. Deci ea a stat cu fața către acea încăpere. Indiferent ce a ucis-o, de acolo a venit. Ușa era închisă.

Un brânci din spate era cât p-aici să-l trântească la podea. Se întoarse… ca să vadă cum năvălesc în cameră șase indivizi masivi, echipați în combinezoane negre – cinci bărbați și o femeie, cu niște fețe atât de dure încât puteau îndoi o ușă de oțel.

[3] John Doe / Jane Doe – nume uzuale pentru desemnarea victimelor neidentificate.

Unul a început să dea ordine calm și, imediat, grupul s-a răspândit, unii cu niște aparate ciudate, restul apropiindu-se de băieții în costume hazmat[4] cărora le luară rapoartele din mâini. Heisen a observat armele puternice din tocurile de la coapsă.

— Hei, da' voi cine mama dracului sunteți? se năpusti Amos dând din mâini și flancat de doi polițiști tineri. Bătrânul polițist l-a înhățat de braț pe unul dintre oameni. Reacția a fost imediată și îngrijorătoare – ca un fulger. Mâna lui Amos a fost apucată cu duritate și răsucită. Acesta a țipat, iar cei doi polițiști au dat să scoată armele. Însă, înainte de a apuca măcar să pună mâna pe ele, cinci arme erau ațintite asupra lor. Tinerii au încremenit; în spatele lor, tehnicienii erau nemișcați. Ochii tuturor s-au îndreptat spre Amos.

Heisen a recunoscut armele – Heckler & Koch USP Tactical. Ceea ce i-a atras atenția a fost gura țevii cu profil poligonal și dispozitive de ochire mai înalte pentru a permite utilizarea amortizorului. Aveau și montură pentru aparatul de ochire cu laser – aceasta nu era dotarea standard, nici măcar pentru *Kommando Spezialkräfte*[5].

— Dă-i drumul, a ordonat încet liderul.

Amos a fost eliberat și-și freca mâna uitându-se ca și cum nu se putea hotărî dacă să plece sau să-și scoată arma. Liderul, singurul care nici nu s-a obosit să-și scoată arma, a atins ceva din ureche și a spus câteva cuvinte. Telefonul polițistului a început să sune.

— Răspunde, i-a spus lui Amos.

Heisen se uita cum Amos, ținându-și ochii pe tipul solid, și-a scos telefonul și l-a dus la ureche și a ascultat cu sprâncenele încruntate.

Apoi l-a închis și s-a întors spre oamenii lui.

— Calm; a fost șeful. De fapt, cel din vârful ierarhiei.

Apoi se întoarse frecându-și bărbia.

— Să-i lăsăm pe acești… agenți… să arunce o privire… și să le acordăm tot ajutorul de care au nevoie.

Apoi s-a întors cu fața spre cel despre care presupunea că este la comandă.

— Cum te numești? l-a întrebat Amos cu bărbia-n piept, așteptând.

Dar a fost împins deoparte, iar „agenții" și-au văzut de treaba lor. Heisen s-a dat aproape de Amos.

— Cine dracu sunt ăștia?

— De la *Apărare*, a ridicat din umeri Amos și a dat să plece.

— Cum? Ce *Apărare* – Armata, Marina, *Spezialkräfte*, Securitatea Națională, cine? se propti Heisen în fața lui Amos.

Acesta a făcut un semn cu mâna către agenți.

— N-ai decât să afli.

---

[4] Hazmat – costum special de protecție.

[5] KSK Kommando Spezialkräfte (Forțe Speciale Commando, KSK) – forțe militare de elită, alcătuite din soldați special pregătiți pentru operații, proveniți din Armata Germană (Bundeswehr) și organizate într-o Divizie de Intervenție Rapidă.

Heisen își afișă cel mai dezarmant zâmbet al său și se apropie de femeie.

— Salut, sunt…

— *Fuck off*!

— Mulțumesc.

Se dădu lângă perete, hotărându-se să privească doar. Se părea că cei de la *Apărare* nu voiau să-i împărtășească nimic. Mai putea încerca, poate cerșind vreo informație, sau își putea face singur treaba. Se îndepărtă de zid, știind că are la dispoziție doar câteva minute înainte ca tipii, cine or fi ei, să-i dea pe toți afară. Dacă voia răspunsuri, trebuia să le obțină singur… repede.

Trecu pe lângă cei de la criminalistică care, în genunchi, cercetau și ridicau fragmente minuscule de dovezi de pe mochetă. Din mers, a luat o mănușă de plastic din una dintre cutiile lor, fără să și-o pună pe mână. Se apropie de ușa închisă către care victima dezintegrată stătea cu fața și i-a încercat mânerul. Încuiată.

Din spatele său, Amos a confirmat ceea ce acum era evident.

— Încuiată și blocată de tot, la fel ca și ușa din partea cealaltă – încă nu am intrat înăuntru pentru că proprietarul nu are cheie. Așteptăm să vină un lăcătuș. Și, înainte ca să întrebi, am introdus deja o cameră tv flexibilă, dar n-am văzut nimic. Așa că… așteptăm.

Heisen a făcut un pas înapoi, s-a uitat în jurul camerei vechi, apoi a pipăit deasupra tocului ușii.

— Am făcut deja asta, spuse Amos. Blocată și nici o cheie ascunsă. Ar fi fost prea ușor, nu-i așa?

— Poate că-i încuiată din interior? i se adresă Heisen peste umăr. Mulțam, Amos; încerc și pe partea cealaltă.

N-a mai așteptat replica, și s-a strecurat pe lângă polițist într-un hol îngust, pe care a înaintat până ce a ajuns la o ușă presupusă a fi ieșirea din spate a camerei în care tocmai a încercat să intre. Folosind din nou mănușa, a încercat mânerul – se mișca, dar ușa rămânea blocată. Cercetă canaturile – de data aceasta păreau mai slăbite – lemnul era vechi și afectat de igrasie.

Heisen a introdu-s mâna sub haină, a desfăcut curelușa de la tocul armei și și-a lipit urechea de ușă. Deși Amos îi spusese că au verificat interiorul cu o cameră video flexibilă, el știa din experiență că dacă cineva voia să se ascundă, se putea piti chiar și într-o nenorocită de valiză.

Heisen și-a lăsat revolverul să-i atârne sub braț și și-a proptit umărul în ușă. Un picior l-a sprijinit pe peretele opus al holului și a împins din ce în ce mai tare până ce lemnul a pârâit ușor când zăvorul broaștei a ieșit din locașul său aflat în cavitatea putredă. A deschis încet ușa și a pășit înăuntru. Simți din nou mirosul acela ciudat, dat mai puternic – ca la un scurt-circuit electric. În minte i-a venit imediat cuvântul ozon.

Se feri repede din dreptul cadrului luminos al ușii – cea mai bună poziție care te făcea o țintă ușoară. A așteptat ca ochii să i se adapteze la întuneric, și, treptat, a descoperit grămezile de haine murdare, ambalaje de alimente și alte gunoaie de felul acesta. Singurul sunet care se auzea provenea de la echipa de specialiști aflați de calaltă parte a ușii.

Heisen a rămas nemișcat, rotindu-și doar privirea prin cameră. Lângă perete era o pereche de adidași noi, cu niște șosete curate în ei – care făceau notă discordană cu harababura mizeră din jur. Pe o masă erau un lănțișor de aur cu medalion, un portofel Yves Saint Laurent deschis și cu câteva carduri în el, un ceas de mână acvatic Seiko, foarte scump. Deci nu a fost un hoț. Doar dacă nu cumva ceea ce a luat era ceva complet diferit.

Heisen privi în jur, mormăind. Ceva nu se potrivea. Întreg blocul de apartamente de închiriat nu era decât un fel de budă mirositoare. Imaginea fetei, drăguță, sănătoasă, adidașii scumpi și obiectele personale – pur și simplu nu se potriveau.

Într-un târziu, Heisen a înaintat spre mijlocul camerei și și-a pus pistolul la loc în toc. Ce nu era în regulă în această imagine? Își țuguie buza de jos și se întoarse încet într-un cerc complet. Nu se afla de mult timp în apartament, dar îi era evident faptul că locul nu a fost răscolit. Deci, cine a ucis-o pe Sömmer au găsit ceea ce voiau, sau obiectivul a fost chiar fata – un asasinat la comandă.

Heisen oftă ducându-și mâinile la gură. Dacă, a treia variantă, era un fel de fenomen natural ciudat – poate un fulger globular? Pufni ușor după care și-a pus mănușa. Cu două degete a ridicat portofelul, cercetând cu atenție conținutul. Nici o chitanță, hârtiuță, sau măcar un bilet de autobuz… dar plin cu bani gheață. Se gândi că este portofelul unui fugar.

A deschis unul dintre compartimente din care a scos fotografia fetei stând lângă un tânăr zâmbitor ce avea în mână un craniu maroniu vechi. Ea avea o expresie ușor plictisită, și ținea un fel de stilou ciudat cu aspect metalic. Întoarse fotografia pe spate. Scrise mărunt erau doar trei cuvinte: *Eu și Klaus*. Acum avea și un nume pentru acest tânăr.

— *Klaus*, mda? Măi copii, ce-ați găsit voi doi?

O mai studie câteva clipe, după care a strecurat-o în buzunar și a continuat să cerceteze și celelalte compartimente – toate erau goale.

Heisen a adulmecat din nou – ozon. Ozon, pișat, chiștoace vechi, pileală și sex. Aici nu era Club Med și categoric nu era un loc în care te așteptai să găsești o tânără drăguță cu adidași noi și scumpi, purtând un Seiko pentru scufundări. Din puținele informații oferite de Amos, ea venise aici acum o lună și și-a plătit chiria în avans și cu bani gheață. În asemenea locuri, cei care veneau aici erau târfe, dealeri de droguri, sau se ascundeau. Nu se stătea pentru atmosferă sau pentru bucatele restaurantului local.

S-a uitat din nou la fața zâmbitoare din fotografie – în nici un caz fetele tinere din familii bune nu veneau aici ca să fie incinerate într-o micro-ardere la 2.000^0. Mai degrabă, veneau ca să se întâlnească cu iubiții pe care nu-i acceptau părinții lor conservatori… sau ca să se ascundă. Își frecă bărbia. *Un portofel de fugar*, se gândi iarăși. Dar fugind de cine?

A apăsat întrerupătorul, dar becul nu s-a aprins – era înnegrit în interior. Privind către ușa în spatele căreia lucrau Amos și echipa sa, nu a zărit nici o cheie în broască. La o cercetare mai îndeaproape, a putut vedea că mecanismul este sudat. Se încruntă. Cine o fi ieșit din camera aceasta ca să o *termine* pe Doris și apoi să o incinereze, s-a întors după aceea înăuntru, și s-a asigurat că ușa rămâne închisă.

Heisen a privit în jur; oricine o fi fost, a ieșit de aici, s-a întors înapoi aici… și a rămas aici. Se întoarse încet, cu pistolul *Glock* în mâna lăsată în jos pe lângă corp.

Unde mama dracu' ești? se întrebă.

Mai rămăsese doar un loc în care să se uite. Păși cu repeziciune spre dulapul de lângă perete, cu arma ridicată. Întinse mâna către mâner. Imaginea siluetei de cenușă pe podea i-a fulgerat prin minte, dar s-a străduit să-și controleze respirația.

Unu-doi-trei; a deschis brusc ușa, și imediat ceva a căzut peste el. L-a lovit cu *Glock*ul în timp ce se proptea cu un umăr spre agresor, inima galopându-i nebunește în piept. Într-o clipă a fost în gardă, ochind cu ambele mâini pe armă. Câmpul vizual îi era îngustat și concentrat ca un laser pe grămada din fața sa.

— Băga-te-aș în mă-ta!

Răsuflă adânc, râzând încetișor.

— O nenorocită de haină.

Și-a pus pistolul în toc, ușurat că nu a tras. Își putea imagina fața lui Amos când polițiștii ar fi năvălit aici ca să vadă doar că el tocmai împușcase un rahat de haină de ploaie din plastic.

Heisen și-a ridicat ochii către dulapul gol ca să continue cercetarea. Primul lucru pe care l-a observat a fost că placa de lemn din spate era înnegrită. Îmbrăcămintea încadra interiorul ca și cum fusese deja trasă spre laterale. Heisen s-a apropiat și a pipăit spatele mobilei – era pârlită, dar solidă. A împins-o – nu era un perete fals sau culisant.

Ridică una dintre jachete și văzu că-i lipsește o bună bucată dintr-o parte. *Ce mama dracu'*? O apropie mai mult de ochi – era pârlită, ca și cum una dintre mâneci fusese tăiată cu un cuțit înroșit în foc. A răsucit-o în mâini – cealaltă parte era neatinsă. Luă o bluză din partea opusă dulapului – același lucru, dar la mâneca opusă – încălzită, dar nu cu flacără – cauterizată. Se aplecă să cerceteze podeaua dulapului – nici o urmă de cenușă. Mânecile și materialul tăiate erau… dispărute. A pus la loc bluza și s-a dat înapoi, din nou cu mâinile în șolduri. Zona înnegrită avea formă ovală, cam de 1 m înălțime și acum putea vedea că acolo unde acest oval și hainele se suprapuneau, mânecile și restul de material pur și simplu dispăruse.

— Să fiu al naibii dacă pricep ceva, spuse încet în întunericul din interior.

Își scoase mănușa de pe mână și o puse în buzunar. Da, trebuia să afle cine erau fata și misteriosul bărbat. Acum avea măcar un nume și o față, un punct de plecare.

Heisen s-a oprit la ușă, privind înapoi. Din acest unghi, ovalul întunecat din dulap părea alungit în profunzime… aproape ca un tunel.

# # #

Monroe își supraveghea echipa cum se mișcă precum o ceată de rechini care-și căutau prada. Echipa sa de Apărare nu coopera cu poliția, sau cu orice alt departament al legii. Cu ce se luptau ei de obicei, nu respecta regulile, așa că nu o făceau nici ei.

Monroe privea prin cameră, observând pe oricine și orice. Agenții săi, Harper și Felzig erau ghemuiți lângă silueta de cenușă, făcând fotografii digitale, luând probe și parametri, iar după câteva minute, agentul Carter a venit lângă el, dându-se mai aproape, cu o cutie mică în mână.

— Ce-ai găsit, Carter? a întrebat Monroe.

Carter a ridicat micul ecran iluminat.

— Ciudat; avem urme extrem de ridicate de radiații gamma, aproape de nivelul periculos. Și alte urme de fond pe care nu le pot identifica.

Făcu semn către ușa încuiată.

— Iar punctul focal este acolo.

— Păi, hai să aruncăm o privire înăuntru.

— Lăcătușul vine imediat, spuse Amos din spatele său.

La ușă, Monroe nu s-a oprit, ci doar a ridicat unul dintre bocanci și a lovit. Ușa veche s-a prăvălit spre interior. Rămase în cadrul ei, plimbându-și doar ochii prin spațiul gol. În spatele său, agenții luaseră poziții, cu armele ridicate, ațintite spre interior.

— Liber!

A pășit în interior, urmat de Benson, Carter cu aparatul său și Raptor cu arma asupra întunericului. S-au împrăștiat repede, profesional, prin cameră. Prima verificare a fost pentru a descoperi pe oricine sau orice ar fi încercat să se ascundă. Apoi au trecut la o cercetare mai aprofundată – în căutare de urme și indicii.

Monroe se opri în fața dulapului cu ochii la ovalul înnegrit. Carter, lângă el, și-a ridicat aparatul.

— Aici indicațiile depășesc scala.

Bătu cu degetele în zona arsă.

— Solid.

În spatele său apăru și Raptor. Deși era un tip atât de masiv, se mișca pe nesimțite.

— Vreți să vă spun cu ce mă gândesc că seamănă chestia asta?

Monroe răsuflă adânc.

— Nu-i nevoie.

Apoi i se adresă lui Carter.

— Du înregistrările la bază. Vreau să știu ce-i cu semnătura de radiații necunoscute. Și mai vreau să știu cum pot fi depistate.

— O luăm din loc, a ordonat Monroe. Am ratat *distracția*. Să încercăm să fim pe fază la următoarea.

La ușă s-a oprit, adresându-i lui Amos un fel de salut.

— Mulțumesc pentru cooperare.

— Ca și cum aș fi avut de ales, a pufnit bătrânul polițai după ce Monroe a ieșit din cameră.

Va urma...

R.E.BYRD

Tărâmul de dincolo de Poli

net fiction

NET FICTION

R.E.BYRD

Tărâmul de dincolo de Poli[1]

varianta în limba română
uncris

Trebuie să scriu acest jurnal în secret și anonimat. Se referă la zborul meu arctic din 19 februarie 1947.

Vine o vreme când raționalitatea oamenilor trebuie lăsată deoparte, ca nesemnificativă, și trebuie acceptată inevitabilitatea Adevărului! Nu am permisiunea de a dezvălui documentația aferentă acestui text… poate nu va avea parte niciodată de o cercetare publică minuțioasă, dar trebuie să-mi fac datoria și să consemnez totul aici pentru a fi citit cândva.

Într-o lume a lăcomiei și a exploatării unei părți a omenirii adevărul nu mai poate fi suprimat.

JURNAL DE ZBOR: BAZA ARCTICĂ, 19.02.1947

0600[2] – Toate pregătirile sunt complete pentru zborul nostru spre nord și vom decola cu rezervoarele pline la 0610.
0620 – amestecul de combustibil la motorul din tribord pare să fie prea bogat, îl ajustăm, apoi *Pratt & Whittney* funcționează lin.
0730 – verificare radio cu Baza. Totul este bine și recepția normală.
0740 – Observăm o ușoară scurgere de ulei la motorul tribord, totuși aparatele indică o presiune normală a uleiului.
0800 – Ușoară turbulență dinspre est, la altitudinea de 700 m; coborât nivelul de zbor la 500 m, fără alte turbulențe, dar cu vânt crescător din coadă, ușoară ajustare a manetei de gaze, acum avionul zburând foarte bine.
0815 – Verificare radio cu Baza. Situație normală.
0830 – Întâlnim din nou turbulențe; creștem altitudinea la 900 m; din nou condiții bune de zbor.

[1] Text fictional atribuit contraamiralului Richard E. Byrd pentru sustinerea teoriei “Pamantului interior”.
[2] Maniera militară de a nota ora – 0600 = *oh-six-hundred*

0910 – Dedesubt, vastă suprafață de gheață și zăpadă; de notat nuanța galbenă a naturii care se dispersează într-un model linear. Modificând cursul pentru o observare mai bună al acestui model colorat, am observat și nuanțe roșietice și purpurii. Am executat un viraj de 360^0 deasupra acestei zone, apoi am revenit pe cursul planificat. Ne-am reverificat poziția în raport cu Baza și am transmis informația referitoare la colorația gheții și zăpezii din zona pe care o survolam.

0910 – Acele compasului magnetic și ale girocompasului au început să se rotească și să vibreze; nu putem menține direcția după instrumente. Folosim busola solară și totul pare a fi în regulă. Comenzile sunt oarecum mai moi, răspund cu ceva încetineală, dar nu sunt semne de depuneri de gheață.

0915 – În depărtare par a se vedea munți.

0949 – Au trecut 29 minute de la prima observare a munților; nu este o iluzie optică. Sunt munți și formează o mică creastă pe care nu am mai văzut-o niciodată mai înainte!

0955 – Schimbat altitudinea la 920 m; din nou turbulențe puternice.

1000 – Survolăm mica creastă montană continuând zborul spre nord pe cât de bine putem menține direcția. Dincolo de munți pare a se vedea o vale străbătută de un mic râu ce curge prin partea centrală a zonei. Dedesubt nu ar trebui să fie nici o vale de asemenea mărime! Aici este ceva absolut anormal! Ar trebui să survolăm doar gheață și zăpadă! Spre babord sunt păduri întinse pe pantele muntoase. Instrumentele noastre de navigație continuă să se rotească vertiginos; giroscopul oscilează într-o parte și alta!

1005 – Am redus altitudinea la 420 m și am executat un viraj strâns la stânga pentru a examina mai bine valea de dedesubt. E verde datorită mușchiului, sau a unui fel de iarbă compactă, parcă tricotată. Lumina este și ea diferită. Nu mai pot vedea soarele deloc. Am executat un alt viraj la stânga și am văzut un fel de animal mare sub noi. Părea să fie un elefant! NU!!! Semăna mai mult cu un mamut! Incredibil! Și totuși, iată-l! Am redus altitudinea la 300 m și am luat binoclul pentru a examina mai bine animalul. S-a confirmat – este într-adevăr un animal asemănător cu mamutul! Trebuie să raportez aceasta la Bază.

1030 – Survolăm tot mai multe coline verzi. Indicatorul temperaturii exterioare arată 23^0 C! Continuat zborul pe cursul nostru. Încercat să contactăm Baza. Radioul nu funcționează!

1130 – Peisajul de sub noi este mai plat și normal (dacă pot folosi acest termen). Drept înainte vedem ceva ce pare a fi un oraș!!!! Asta e imposibil! Avionul parcă ar fi mai ușor și plutește ciudat. Comenzile refuză să răspundă!! DOAMNE!!! Dincolo de aripile din babord și tribord au apărut niște aeronave ciudate. Se apropie rapid de noi! Au formă discoidală și o mișcare de rotație. S-au apropiat destul pentru a putea vedea marcajele de pe ele. E un fel de zvastică!!! Fantastic. Unde ne aflăm? Ce s-a întâmplat? Am tras din nou de comenzi. Nu răspund!!! Suntem prinși într-un fel de rețea invizibilă!

1135 – Radioul a pârâit și s-a auzit o voce în engleză cu un ușor accent nordic sau germanic! Mesajul este: „*Bine ați venit, Admiral, sunteți pe mâini bune*." Am constatat că motoarele avionului nostru s-au oprit! Avionul se află sub un control straniu, iar acum virează singur. Comenzile sunt inutile.

1140 – Am recepționat încă un mesaj radio. Începem manevrele de aterizare și avionul vibrează puțin și începe să coboare ca și cum ar fi prins într-un imens elevator invizibil! Viteza descendentă este neglijabilă și aterizăm cu doar un șoc mic.

1145 – Mai fac doar o notare grăbită în Jurnalul de zbor. De avionul nostru se apropie câțiva oameni pe jos. Sunt înalți și cu părul blond. În depărtare este un oraș mare care strălucește în toate culorile curcubeului. Nu știu ce urmează să se întâmple, dar nu văd arme la cei ce se apropie. Aud o voce care mi se adresează pe nume și-mi cere să deschid ușa de la cargo. Mă supun.

SFÂRȘITUL JURNALULUI

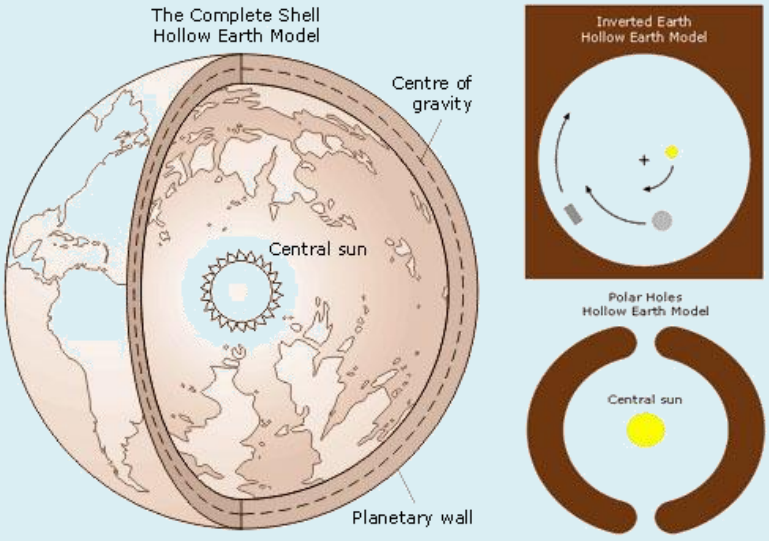

VP MAGAZIN

De aici, în continuare, voi consemna toate evenimentele doar din memorie. Sfidează imaginația și ar părea doar o nebunie dacă nu s-ar fi întâmplat cu adevărat.

***

Operatorul radio și cu mine suntem așteptați să coborâm din avion și preluați în cea mai cordială manieră. Am urcat pe un fel de platformă fără roți care ne-a dus extrem de lin către oraș. Pe măsură ce ne apropiam, orașul se dezvăluia a fi construit dintr-un material cristalin. Curând am ajuns la o clădire uriașă cu o arhitectură cum nu am mai văzut. Părea a fi fost concepută pe planșa lui Frank Lloyd Wright, sau poate mai corect, din imaginația lui Buck Rogers!!

Ni s-a servit o băutură caldă cu un gust neobișnuit. Era delicioasă. Cam după 10 minute, două dintre minunatele noastre gazde au venit să anunțe că trebuie să le însoțesc. Nu aveam ce face decât să mă supun. L-am lăsat pe operatorul radio și am parcurs o distanță scurtă până ce am intrat într-un fel de elevator. Câteva momente am coborât, apoi mecanismul s-a oprit, iar ușile s-a deschis neauzite înspre sus!

Pe holul lung, lumina ușor rozalie părea emanată de înșiși pereții! Unul dintre cei doi însoțitori a făcut semn să ne oprim în fața ușii gigantice. Pe ea era gravată o inscripție pe care nu am putut-o citi. Ușa s-a deschis fără zgomot și mi s-a făcut semn să intru. Una dintre gazde mi-a spus:

— Nu vă temeți, *Admiral*, veți avea o audiență cu Conducătorul…

Am pășit înăuntru și ochii mi s-au adaptat la coloratura minunată ce părea să umple în întregime încăperea. Apoi am început să observ împrejurimile.

Ceea ce mi se dezvăluia ochilor era cea mai minunată priveliște din întreaga mea existență. Era ceva prea frumos pentru a putea fi descris. Era ceva rafinat și delicat. Nu cred că există un termen omenesc care să poată descrie corect vreun detalia!

Gândurile mi-au fost întrerupte cordial de o voce caldă, melodioasă:

— Vă urez bun venit pe domeniul nostru, *Admiral*!

Era un om cu trăsături delicate și cu chipul gravat de ani. Era așezat la o masă lungă. Mi-a făcut semn să mă așez pe un scaun. După ce m-am așezat, și-a împletit degetele și a zâmbit. Vorbi din nou, încet, comunicându-mi următoarele:

— V-am lăsat să intrați aici deoarece sunteți un caracter nobil și bine-cunoscut în lumea de la suprafață, *Admiral*.

„*Lumea de la suprafață*" … aproape că mi-am ținut respirația!

— Da – a replicat Conducătorul zâmbind – sunteți pe domeniul Arianni, Lumea Interioară a Pământului. Nu vă vom întârzia misiunea și veți fi escortați în siguranță la suprafață și o pe oarecare distanță înapoi. Dar acum, *Admiral*, vă voi spune de ce v-am invitat aici. Așa cum este corect, interesul nostru a început după ce rasa voastră a detonat

primele bombe atomice la Hiroshima și Nagasaki, Japonia. În acele moment alarmant am trimis navele noastre zburătoare, *flügelrad - discuri zburătoare,* în lumea de la suprafață ca să investigheze ce a făcut rasa voastră. Sigur, acum e doar istorie, dragul meu *Admiral*, dar trebuie să continui. Vezi, mai înainte, noi nu am interferat niciodată în războaiele rasei voastre, dar acum trebuie să o facem, pentru că ați învățat să manipulați o anumită putere care nu este pentru om, și anume aceea a energiei atomice. Emisarii noștri au transmis deja mesaje către puterile lumii voastre, dar nu li s-a dat atenție.

Vezi tu, cultura și știința noastră e cu mii de ani înaintea rasei voastre, *Admiral*…

L-am întrerupt:

— Dar ce are asta de a face cu mine, *sir*?

Ochii Conducătorului părură să pătrundă adânc în mintea mea și după ce m-a studiat câteva clipe, a răspuns:

— Rasa voastră a ajuns acum la punctul fără întoarcere, căci sunt printre voi unii care mai degrabă ar distruge propria voastră lume decât să renunțe la puterea lor așa cum o cunosc…

Am aprobat cu o mișcare a capului, iar Conducătorul a continuat:

— În 1945 și după aceea, noi am încercat să contactăm rasa voastră, dar eforturile noastre au fost întâmpinate cu ostilitate, asupra navelor noastre *flügelrads* s-a deschis focul. Da, au fost chiar urmărite cu răutate și animozitate de avioanele voastre de luptă. Deci, acum, îți spun ție, fiule, că o mare *furtună* se va dezlănțui în lumea voastră, o urgie neagră care nu se va ostoi singură vreme de mulți ani. Nu veți avea ce face, pentru că nu veți găsi siguranță în știința voastră. Va rămâne dezlănțuită până ce fiecare floare a culturii voastre va fi zdrobită, și toate realizările omenirii vor fi dispărute în marele haos. Recentul vostru război a fost doar un preludiu a ceea ce va urma pentru rasa voastră. Aici o vedem din ce în ce mai clar cu fiecare ceas… vrei să spui că greșesc?

— Nu, am răspuns, s-a mai întâmplat și înainte, Evul Mediu Întunecat a venit și a durat mai mult de 500 ani.

— Da, fiule, a replicat Conducătorul, Evul Întunecat ce va veni acum pentru rasa voastră va acoperi Pământul precum un giulgiu, dar eu cred că unii din rasa voastră vor supraviețui *furtunii*… după aceea, nu știu. Vedem departe în timp o lume nouă ridicându-se din ruinele rasei voastre, căutându-și legendarele comori pierdute, și vor fi în siguranță aici, sub supravegherea noastră. Când vor sosi acele vremi, vom veni iarăși să ajutăm la renașterea culturii și rasei voastre.

Poate, până atunci, voi veți fi învățat inutilitatea războiului și a conflictelor… și după acest timp, cultura și știința voastră se va orienta către eforturile unui nou început.

Tu, fiule, te vei întoarce în Lumea de la Suprafață cu acest mesaj…

Cu aceste cuvinte finale, întâlnirea noastră păru să ia sfârșit. Am rămas o clipă în picioare ca într-un vis… dar, totuși, știam că aceasta s-a întâmplat în mod real, și din anumite motive neclare m-am înclinat ușor, din respect sau umilință, nici eu nu știu.

Brusc, am fost iarăși conștient de prezența lângă mine a celor două minunate gazde care mă aduseseră aici.

— Pe aici, *Admiral*.

M-am întors ca să mai privesc odată spre Conducător. Pe fața-i delicată și bătrână stăruia un zâmbet blând.

— Mergi cu bine, fiule, mi-a urat, făcând cu mâna fină un gest de pace… și întâlnirea noastră chiar s-a încheiat.

Am ieșit repede prin ușa gigantă a sălii Stăpânului și am intrat iarăși în elevator. Ușa a alunecat ușor în jos, iar noi am început imediat să urcăm. Una dintre gazdele mele a vorbit din nou:

— Trebuie să ne grăbim, *Admiral*, pentru că Stăpânul nu dorește să vă mai întârzie față de programul planificat și trebuie să vă întoarceți cu acest mesaj către rasa voastră.

Nu am spus nimic. Toate aceste erau aproape incredibile, și încă odată, gândurile mi-au fost întrerupte când ne-am oprit. Am intrat în încăperea unde mi-am regăsit operatorul radio. Avea o expresie neliniștită pe față. Pe când mă apropiam, i-am spus:

— Totul e bine, Howie, totul e bine.

Cele două gazde ne-au făcut semn către platforma ce ne aștepta, ne-am urcat la bord, și în curând am ajuns la avionul nostru. Motoarele se roteau în ralanti și ne-am ambarcat imediat. Întreaga atmosferă părea să fie cuprinsă acum de o tentă de urgență.

După ce ușa de la compartimentul cargo a fost închisă, avionul a fost imediat ridicat de o forță nevăzută până ce am ajuns la altitudinea de 800 m. Două *flügelrads* ne flancau la oarecare distanță, ghidându-ne pe drumul de întoarcere. Aici trebuie să precizez că vitezometrul nu dădea nici o indicație, totuși ne mișcam cu viteză foarte mare.

***

NOTAȚIILE DIN JURNALUL DE ZBOR CONTINUĂ:

0215 – A sosit un mesaj radio: „Noi plecăm acum, *Admiral*, aveți liber la comenzi. *Auf Wiedersehen!!!!* Ne-am uitat câteva clipe cum *flügelrads* dispăreau în cerul de un albastru pal. Avionul s-a „împiedicat" brusc, dar am recăpătat rapid controlul. O vreme am tăcut, fiecare cu gândurile sale…

0215 – Survolăm din nou zone vaste de gheață și zăpadă, la aproximativ 27 minute de Bază. Am apelat prin radio și ni s-a răspuns. Am raportat că

totul este normal… normal. Baza și-a exprimat ușurarea pentru faptul că am restabilit contactul.

0300 – Am aterizat lin la Bază. Am o misiune…

SFÂRȘITUL NOTĂRILOR DIN JURNALUL DE ZBOR

***

11.03.1947

Tocmai am participat la o ședință la Pentagon. Am povestit întreaga mea descoperire și mesajul din partea Conducătorului. Președintele a fost informat. Acum sunt reținut de câteva ore (6 ore și 39 minute, ca să fiu mai exact).

Am fost interogat de Serviciile de Securitate și de o echipă medicală. A fost un chin!!! Mă aflu sub control strict conform prevederilor de securitate națională a Statelor Unite ale Americii.

Mi s-a ORDONAT SĂ PĂSTREZ TĂCEREA REFERITOR LA TOT CE AM AFLAT, SPRE BINELE UMANITĂȚII!!!! Incredibil! Mi s-a reamintit că sunt militar și trebuie să mă supun ordinelor.

30.12.1956 NOTĂ FINALĂ:

Acești ultimi ani de după 1947 nu au fost ușori… Fac acum ultima notare în acest jurnal special. În încheiere, trebuie să declar că am păstrat cu conștiinciozitate acest secret așa cum mi s-a ordonat. A fost cu totul împotriva valorilor mele morale. Acum, simt că se apropie noaptea cea lungă, dar acest secret nu va muri odată cu mine, dar așa cum trebuie să facă adevărul, va triumfa pentru că așa trebuie.

Aceasta poate fi singura speranță a omenirii. Am văzut adevărul care mi-a revigorat sufletul și m-a eliberat! Mi-am făcut datoria față de monstruosul complex industrial-militar.

Acum, lunga noapte începe să se apropie, dar asta nu trebuie să fie sfârșitul. Precum la sfârșitul nopții arctice, lumina strălucitoare a adevărului va reveni din nou… iar cei care sunt de partea Întunericului vor cădea în Lumina sa… PENTRU CĂ AM VĂZUT ACEL TĂRÂM DE DINCOLO DE POLI, ACEL CENTRU AL MARELUI NECUNOSCUT.

Admiral Richard E. Byrd
United States Navy
24 December 1956